

בעזרת השם יתברך

בְּכוֹר הַהֶתוּךְ

סְפּוֹר מִפְּלֵא שֶׁהִתְרַחֵשׁ בְּיָמָיו שֶׁל
הַגָּאוֹן הַקָּדוֹשׁ בְּעַל "מִגְלָה עֲמֻקּוֹת" זצ"ל
רִבֵּה שֶׁל קֶרְקוֹב

מאת ב. סוקולוב ז"ל, נערך וסודר ע"י מנחם מנדל,
ירושלים ה'תשנ"ח (1997)

ועכשיו!

לאחר שהודפס לפני כ-25 שנה והופץ ע"י כבוד הרב שליט"א
וחולק בכ-20,000 עותקים! לאיטליזים ברחבי ארץ ישראל
- מודפס שוב!

ע"י מכון 'שופר' ארגון להפצת יהדות (ע.ר.)
מרחשון ה'תשפ"ו 2025 בני ברק

2 סיפורים:

בְּכוֹר הַהֶתוּךְ

(עמוד ט, חלקו ניתן לצפייה מהרצאה ברמלה 2006
(וכן רחובות 26.05.2015) באתר שופר כ-40 דקות!
ולשמיעה בשופרקול גם בקומה הכשרה 8724*)

האור המופלא

- ספורו של בעל תשובה מלמברג (עמוד קה).

וְאֵלֶּה יַעֲמְדוּ עַל הַבְּרָכָה'

אוֹרִיאֵל בֶּן רוֹיטֵל

תשובה שלמה, זיווג הגון,
יזכה לקבל פני משיח צדקנו ובריאות איתנה.

מְגוּס. להצלחת משפחת

חברי 'כנישתא חדא' הי"ו

מתאחדים גם בפרייקט זה לזכות יהודים ולהציל נשמות טובות
טועות מרדת שחת ולהאיר להם את אורה של תורה בחיבה יתירה
ולהחיותם בשמחה ובטוב לבב ע"י תיקון השלחן וידיעת
גודל מעלת בעלי התשובה.

יה"ר שיזכו כל חברי הכנישתא חדא הנ"ל

לעלות בתורה וביראת שמים טהורה שפע בו"ה שמחה ואושר
בריאות שלימה ואיתנה להשלים את המשימות הרוחניות בקלות
בנחת ובשמחה עם כל ה-17 תנאים לקיום מצווה בשלימות!
עם כל ישראל אחיהם

וכבוד הרב **אמנון יצחק** שליט"א בראשם
עד (ועד בכלל) לביאת גואל צדק במהרה בימינו - אמן!

אֶסְתֵּר בֵּת שְׁמֻחָה

בְּרִיאוֹת שְׁמֻחָה וְנִחָת.

להצלחת מורנו ורבנו גדול מזכה הרבים בארץ ובעולם

הרב **אמנון יצחק** שליט"א

יהי רצון שיזכה להמשיך בכל מפעליו הברוכים
להגדיל תורה ולהאדירה ולהשיב את ליבם של ישראל לאביהם
שבשמים וללמד טועים בינה והקב"ה ירחיב גבול כבוד הרב
מתוך בריאות איתנה, נחת שמחה ואריכות ימים ושנים,
אמן כן יהי רצון.

אפרים בן נעמי
כנרת-יקוט בת רחל

וְכָל יוֹצֵאֵי חֲלָצֵיהֶם
זכו לתשובה שלמה יראת שמים וללכת בדרך האמת תמיד,
דור ישרים מבורך!!!

בארי בן כנרת-יקוט
רפואה שלמה והתפתחות טובה.

רחמים בן חביבה
חַזְרָה בְּתִשְׁבָּה וְשִׁיזְכָּה לְצֵאת מִהָעוֹלָם בְּתִשְׁבָּה שְׁלֵמָה.

ברכה בת חממה
רפואה שלמה ובריאות איתנה

שרון בן ברכה
זיווג הגון מְהֵרָה

חֲזֹרָה בְּתִשְׁבָּה שְׁלָמָה בְּאַהֲבָה וְשִׂמְחָה ל:

**לוֹטָן-לִיאֹן,
נָאוֹר-סְלוֹמוֹן
וְנָעִם
בְּנֵי אוֹרֵלִי.**

סִיעָתָא דְשִׂמְיָא בְּכָל הָעֲנִינִים, שְׁלוֹם בֵּית וּבְרִיאוּת אִיתְנָה ל:

**מֶרְדֵּכִי בֶן רַחֵל
וְאוֹרֵלִי בֵּת לוֹאִיסָה.
מְנַשֶּׁה בֶן שָׁרוּנָה
וְאוֹפִירָה בֵּת אוֹרֵלִי.

רְאוּבֵן בֶּן אֶסְתֵּר
וְאַלְבִּינָה בֵּת זִינָה**

יִזְכּוּ לְסִיעָתָא דְשִׂמְיָא בְּכָל הָעֲנִינִים,
לְהִקִּים מִפְעַל שֶׁל זִכּוּי הָרַבִּים,
בֵּיתָם יִהְיֶה תָמִיד מִלֵּא אוֹרָה קְדוּשָׁה וּשְׂמִיחָה,
יִרְוּ נַחַת מִכָּל צָאצְאֵיהֶם, שִׁיגְדְּלוּ לִהְיוֹת צַדִּיקִים,
צְנוּעִים וִירְאֵי שָׁמַיִם עִם מִידוֹת טוֹבוֹת.
וּמִבְקָשִׁים: רַפּוּ"שׁ בְּרִיאוּת אִיתְנָה וְאִרִּיכוֹת יָמִים
לְהוֹרִים הִיקָרִים שֶׁלָּנוּ.
בְּתוֹךְ כָּלל יִשְׂרָאֵל מֵהֵרָא אִמֵּן.

”נֵר הַשֵּׁם נִשְׁמַת אָדָם” (משלי כ, כז)

לעילוי נשמות:

שִׁמְחָה בֵּת אֶסְתֵּר
יִצְחָק בֶּן רַחֵל
זְכָרְיָה בֶּן שְׁמֵעָה
לִיאֹן-יְהוּדָה בֶּן רַחֵל
לואיסה בֵּת רַחֵל
אָבִי בֶּן לואיסה
לְמִשְׁפַּחַת בִּנְג'וֹ.

סְלוֹמוֹן בֶּן לואיסה
רַחֵל בֵּת שָׂרָה
מִימֹן-רַמִּי בֶּן רַחֵל
לְמִשְׁפַּחַת סוּלָטָן.
לִיזָה בֵּת נִירָה.

תהיה נשמתם צְרוּרָה בְּצִרוּר הַחַיִּים אִמּוֹן

הַתְּכַן:

ח	פָּרָק רֵאשׁוֹן: יְסוּדֵי יְתוּמִים
יג	פָּרָק שְׁנִי: תַּאֲוֹת הַבָּצֵעַ
כז	פָּרָק שְׁלִישִׁי: הִרְהוּרֵי חֲרָטָה
לה	פָּרָק רְבִיעִי: זַעֲקַת שֹׁבֵר
מג	פָּרָק חֲמִישִׁי: בְּנוֹס הָרֶבֶנִים
נב	פָּרָק שִׁשִּׁי: גִּזְרֵי הַדִּין
סא	פָּרָק שִׁבְעִי: זְכוּר הַנֶּשֶׁמָה
עא	פָּרָק שְׁמִינִי: זָכִים וְטְהוּרִים
עו	פָּרָק תְּשִׁיעִי: הַכְּתָב הַמְּפָרֵשׁ
פו	פָּרָק עֲשִׂירִי: לִפְנֵי בֵּית דִּין שֶׁל מַעֲלָה
צח	פָּרָק אֶחָד עָשָׂר: אֲשֶׁרֵיכֶם, בְּעָלֵי תְּשׁוּבָה!

הַתְּקוּן לַהַחֲטָא שֶׁל הַכְּשָׁלַת אֲלֵפֵי יְהוּדִים בַּנִּבְלוֹת וּטְרָפוֹת עַל יְדֵי הָרֵב הַקְדוּשׁ בְּעַל "מַגְלָה עֲמָקוֹת" הַגָּאוֹן הַקְדוּשׁ הַמְּקַבֵּל רַבִּי נֶתָן נָטַע שְׁפִירָא זָכָר צַדִּיק וְקְדוּשׁ לְבָרָכָה אֵב בֵּית דִּין קַרְקוֹב

הַקְדָּמָה

גַּם מִי שֶׁשָּׁקַע בְּעַמְקֵי הַטְּמָאָה וְהוּא עָמוּס בַּחֲטָא וְשָׂרוּי בַּתְּהוֹם הַשְּׁפָלוּת, יְכוּל לִפְרֹץ לוֹ דֶּרֶךְ תְּשׁוּבָה, לַהֲטָהֵר וּלְהַזְקֶק, לְהַמְרִיא עַד שְׁמֵי שָׁמַיִם וּלְהִגִּיעַ לְמַעְלוֹת קְדוּשִׁים וְטְהוּרִים

בְּעַל מַגְלָה עֲמָקוֹת הַגָּאוֹן ר' נֶתָן נָטַע שְׁפִירָא נוֹלַד בְּשָׁנַת שִׁמ"ה. הוּא הָיָה נִכְדּוֹ שֶׁל ר' נֶתָן נָטַע שְׁפִירָא הַקּוֹדֵם, שֶׁבָּהֶן בְּרַבְּנוֹת בָּעִיר הוֹרֹדְנָא וְחֵבֶר פְּרוּשׁ עַל הַסֶּפֶר שַׁעֲרֵי דוּרָא וְגַם פְּרוּשׁ עַל רַש"י עַל הַתּוֹרָה בְּשֵׁם "אֲמַרִי נִסְפֹּר".

בְּשָׁנַת שַׁע"ז הִתְחִיל לִכְהֵן כַּרְבֵּה שֶׁל קַרְקוֹב, שֵׁם הַחֲזִיק יוֹשִׁיבָה גְּדוֹלָה וְעַל תַּלְמִידֵיו הָרַבִּים נִמְנָה גַּם הַגָּאוֹן ר' שִׁבְתִּי כֹהֵן (הַש"ף). בְּנוֹסָף לְגֵאוּנוֹתוֹ בַּנִּגְלָה הָיָה גַּם מְפָרֵס בְּתוֹר גָּאוֹן בְּתוֹרַת הַקְּבֵלָה וְיָדוּעַ כְּאִישׁ קְדוּשׁ וְטְהוֹר.

חֲדוּשָׁיו עַל הָרִי"ף בְּשֵׁם "חֲדוּשֵׁי אֲנָשֵׁי שֵׁם" מְדַפְּסִים בְּכָל הַש"סִים. אוֹלָם הוּא יָדוּעַ בְּעוֹלָם בְּעֶקֶר בְּגִלָּל סִפְרוֹ "מַגְלָה עֲמָקוֹת", אֲשֶׁר בּוֹ הוּא מְפָרֵשׁ אֶת הַפְּסוּק "וְאַתָּחֲנִן" (דְּבָרִים ג, כג) בְּמֵאֲתַיִם חֲמִשִּׁים וּשְׁתַּיִם (252) פָּנִים. גַּם פְּרוּשׁוֹ עַל הַתּוֹרָה נוֹשֵׂא אֶת הַשֵּׁם "מַגְלָה עֲמָקוֹת".

נִתְבַּקֵּשׁ לְיוֹשִׁיבָה שֶׁל מַעֲלָה יוֹם רַבִּיעִי יג' מִנְחָם-אָב שְׁנַת שַׁצ"ג, בְּהִיוֹתוֹ רַק בֶּן אַרְבָּעִים וּשְׁמוֹנָה (48) שָׁנִים. עַל הַמַּצָּבָה שֶׁלוֹ חָרוּט בֵּין הַשָּׂאֵר: "הוּא נְשֹׂאֲמָרִים עָלָיו שֶׁדִּבֶּר אֶתוֹ אֱלֹהֵי פָּנִים אֶל פָּנִים", זְכוּתוֹ וְגַן עֲלִינוֹ, אָמֵן.

בְּכוֹר הַהֲתוֹיָה

פֶּרֶק ראשון

יְסוּרֵי יְתוּמִים

בְּשַׁנַּת שִׁמ"א לְאַלְף הַשְּׁשִׁי נִפְטָר בְּקִרְקוֹב קֶצֶב אֶחָד וְהַשְּׁאִיר אַחֲרָיו יְתוּם קָטָן כֶּבֶן אַרְבַּע. עַל יְתוּם זֶה נִכְמְרוּ רַחֲמֵיו שֶׁל אֶחָד מִדּוֹדָיו, קֶצֶב גַּם הוּא וְהַכְּנִיס אוֹתוֹ לְבֵיתוֹ. הַדּוֹד הַזֶּה הָיָה אָדָם קָשָׁה מְאֹד, בּוֹר וְגַס רוּחַ וְנוֹסֵף לְכָף גַּם גָּדַל בְּבֵיתוֹ עוֹד יְתוּם שְׁנִי. הַמֶּלֶךְ "גִּדְל" בָּאָה רַק לְתַפְאֶרֶת הַמְּלִיצָה. לְמַעֲשֵׂה הַעֲמִיס עַל כְּתָפֵי הַיְתוּמִים הָרַכִּים אֶת הָעֲבֻדוֹת הַקָּשׁוֹת בְּיוֹתֵר וְיַחַד עִם זֹאת לֹא נָתַן לָהֶם מִסְפִּיק לֶחֶם לֶאֱכֹל וְלֹא בָגַד לְלַבֵּשׁ וְלֹא נַעֲלִים לְרַגְלֵיהֶם.

הַשָּׂכֶם בְּבֶקֶר, בְּעוֹד בַּחוּץ שׁוֹרֶרֶת אֶפְלָה, נֶאֱלָצוּ הַיְתוּמִים לְהִנָּתֵק מִהַשְׁנָה הַמְּתוּקָה, לָקוּם מִהַמָּטָה וּלְלַכֵּת לְאַטְלִיז, שָׁם הוּטְלוּ עֲלֵיהֶם הָעֲבֻדוֹת הַשְּׁחֵרוֹת בְּיוֹתֵר.

בַּחֲרָף הָיָה הַכְּפֹר "חֹתֵן" בְּאַצְבָּעוֹתֵיהֶם כִּמוֹ בְּסִכְיִנִּים, בָּעֵת שֶׁהֵם נָקוּ אֶת הַכֵּלִים בְּמִים קְרִים כְּקֶרַח. אֵלּוּ הָיוּ יְשָׁנִים יוֹתֵר וּמִקְבָּלִים יוֹתֵר מְזוֹן, לֹא הָיָה הַקֹּר גּוֹרֵם לָהֶם סָבֵל כֹּה קָשָׁה. אֲךָ הֵם אֵף פָּעַם לֹא יָשְׁנוּ שָׁנָה מִסְפִּיקָה וְאֵף פָּעַם לֹא אָכְלוּ לְשִׁבְעָה. תָּמִיד הָיוּ סוֹבְלִים מִקּוֹר וְחוּרִים וּכְחוּשִׁים מִחֲמַת חֹסֶר שָׁנָה וְחִרְפַּת רָעֵב.

יסורי יתומים

הדודה לא היתה יותר טובה מהדוד "קדחת" נתנה להם לאכל... ובאשר אחד מהיתומים היה נופל אין אוזנים מרעב ומקר, היו "מחזירים אותו לתחיה" על ידי מכות ומהלמות ומזהירים אותו לעבד במרץ ולא להתעצל.

רעב בין עיניהם

היתומים גדלו ללא תורה ולא למדו אותם שום דבר. הם היו רחוקים מכל זיק של יהדות: לא ידעו מהי תפלה ומה זה מנהג יהודי ואף לא לקרות את האלף בית. כשהם הגיעו לתקופת ההתבגרות, הם התחילו להבין עד כמה עלוברים חיייהם ומה קשה גורלם. הרגישו את עצמם משפלים ונחותים, מזנחים ובודדים ללא אח ורע שיריבו את ריבם. תנאי חיייהם המרים הפכו אותם למין ארחי-פרחי מסרבלים ומגשמים. הרעב הציץ תמיד מבין עיניהם כמו מעיני זאבים ביער. כלם התרחקו מהם, כי הם נראו כמו ילדי הגו נגל: מלכלכים ומגדלי פרע, יחפים, קרועים ובלואים.

באותם הימים היו הרשויות בקרקוב גוברים מס כבד מבשר כשר, כך שמחירו היה גבוה מאוד ורק אנשים אמידים היו יכולים להרשות לעצמם את התענוג לאכל בשר בימות החל. אנשים בעלי הכנסות נמוכות היו טועמים בשר רק בשבת. כיון שמרבית הלקוחות באטליז היו מהשכבות הגבוהות, בעלי הממון, היו שולחים להם את מנות הבשר הביתה. מלאכה זו הטלה כמובן גם היא על כתפי היתומים. היתה להם אפוא עבודה כפולה: השפם בבקר היו עובדים עבודת פרוך כמה שעות באטליז עצמו ולאחר מכן החל משעה שמנה-תשע (08:00, 09:00) בבקר היו יוצאים לחלקת הבשר בבתי הנגידים.

בְּסִימָם אֶת עֲבוֹדוֹת-הַפָּנִים שֶׁל הָאֵטְלִיז: לְהַפְשִׁיט אֶת הָעוֹרוֹת, לָגֵרֶם, לַחֲתוֹךְ וְלַנֶּקֶר, לְנִקּוֹת וְלִשְׁטוֹף הָיוּ מַעֲמִיסִים עַל בְּתִיפֵיהֶם הָרְכוֹת סִלִּים עִם עֲשָׂרוֹת קִילוֹגְרָמִים שֶׁל בָּשָׂר וּמְרִיצִים אוֹתָם לְמֶרְחָקִים שֶׁל פְּרֶסְאוֹת עַל פְּנֵי כָּל הָעִיר. אִם הָעִזּוֹ לְבִקֵּשׁ שְׂתִיתָנוּ לָהֶם מִקֶּדֶם לֶאֱכֹל, הָיוּ הַדּוֹד וְהַדּוֹדָה מְפִלְאִים אֶת מִכּוֹתֵיהֶם בְּגִלְל "חֲצָפָה שְׂכָזוּ!" וּמִכְרִיחִים אוֹתָם לִצְאֹת לְשִׁלְחֵיחוֹתֵיהֶם, כְּשֶׁבִטְנִיָּהֶם מִתְכַּוֵּצוֹת מֵרָעֵב.

"כֹּאֲשֶׁר תְּבִיאוּ אֶת הַכֶּסֶף מִחֲלֶקֶת הַבָּשָׂר, נִלְעִיט לָכֶם אֶת הַכֶּרֶס בְּאֶכֶל" ... קִבְּעָה הַדּוֹדָה.

לֹא הָיְתָה לָהֶם אִפּוֹא שׁוּם בְּרָרָה וְהֵם נֶאֱלָצוּ לְצִיֵּת.

בְּלִילָה, עַל מִשְׁכְּבֵי הַקֶּשׁ הַצּוֹנְנִים הָיוּ בּוֹכִים עַל מֵר גּוֹרְלָם וּמִרְטִיבִים אֶת הַקֶּשׁ בְּדַמְעוֹתֵיהֶם, דְּמָעוֹת שֶׁל יְתוּמִים חֲסֵרֵי יִשְׁעַ אֲךָ לְבָכִים לֹא הָיְתָה אֵזֶן קִשְׁבָּת.

פרק שני תְּאוֹוֹת הַבָּצֵעַ

מְצִיָּאָה

פַּעַם מָצָא אֶחָד הַיְתוּמִים מְטֻבֵּעַ בַּעֲלַת עֵרֶךְ נָכָר, בְּתַחֲלָה רָצָה הַיְתוּם לְקִנּוּת תְּמוּרָת הַמְטֻבֵּעַ מִנֶּה הַגּוֹנֶה שֶׁל אָכַל, בְּדִי לֶאֱכֹל פַּעַם בְּחַיִּים לְשִׁבְעָה, אָךְ לְאַחֵר הִרְהוּר נוֹסֵף, עָלָה בְּמִחוּ רַעִיוֹן לַעֲשׂוֹת עֵסֶק כְּלִשְׁהוּ עִם הַמְטֻבֵּעַ וּבְרוּחַ שִׁיפֹל בְּחִלְקוֹ לְקִנּוּת לֶחֶם!

הוא הֵלַךְ לְרוֹבֵעַ הַנוֹצְרִים וְקָנָה שָׁם נֶתַח גָּדוֹל שֶׁל בָּשָׂר טָרֶף. וּלְמַחֲרָת בִּבְקָר, כִּאֲשֶׁר מָסַר לוֹ הַדּוֹד אֶת הַסֵּל עִם מְנוֹת הַבָּשָׂר לְחִלְקָהּ בֵּין הַקּוֹנִים וּלְהַבִּיא כֶּסֶף תְּמוּרָתוֹ, הוּא מָכַר גַּם אֶת נֶתַח בָּשָׂר הַטָּרֶפָה שֶׁלוֹ בְּתוֹר בָּשָׂר כָּשֶׁר וְקָבַל מִחִיר גְּבוּהָ בְּהִרְבֵּה מִזֶּה שֶׁשָּׁלַם, אֶת הַכֶּסֶף שֶׁהָרוּחַ הַסְתִּיר הַסְתִּיר הֵיטֵב וְכִאֲשֶׁר אָחִיו לְצָרָה חָזַר גַּם הוּא מְסַבּוֹב בֵּין הַלְקוּחוֹת, הוּא לָקַח אֹתוֹ וְהֵלַךְ אִתּוֹ לְרוֹחוֹב נִדָּח וְשָׁם קָנּוּ לֶחֶם, גְּבִינָה וּבִירָה וּשְׂנִיָּהֶם עָרְכוּ סְעוּדָה כְּדָת...

'הַכֶּסֶף מִיָּנִין? שָׂאֵל הַשָּׂנִי.

'מִצָּאֵתִי! הֵיִתָּה הַתְּשׁוּבָה.

וְהָאֵח-לְצָרָה לֹא שָׂאֵל שְׂאֵלוֹת נוֹסְפוֹת...

כַּעֲבֹר זְמַן מֶה קָנָה שׁוֹב נֶתַח בָּשָׂר טָרֶף, שָׁם אוֹתוֹ, לְמַחֲרָת, בֵּין מְנוֹת הַבָּשָׂר הַכָּשֶׁר וְשׁוֹב נָפַל בְּחִלְקוֹ רֹחַ נָכָר.

אחר הצהרונים התחמק שוב עם עמיתו לרחוב הנדח, קנה דברי מאכל בשפע, שהספיק להם לסעודה דשנה.

'היכן השגת כסף, היום?' הקשה החבר היתום שוב.

'גם היום נפלה לידי מציאה בא המענה'.

כך התנהל הענין כמה ימים: רכישת בשר טרף, ערבובו עם הבשר הכשר ומכירתו במחיר גבוה. צרכני הבשר היו קונים אצלם את הבשר ללא פקפוק, בהיותם בטוחים שהבשר כשר למהדרין. האטליז של הדוד עמד תחת השגחה מעלה ואף אחד לא העלה את החשד שעלולים להביא להם בשר ממקום אחר...

נתחייב בשר הטרפה הלוך וגדלו מיום ליום ובד בבד גדלו גם הרוחים. וכך מיום ליום יכלו שני היתומים להרשות לעצמם לבזבז יותר ויותר כסף על ארוחות יקרות ומעדנים משבחים. החבר התחיל לפקפק בקשר למקורות הכסף ויום אחד הטיח בפני מאכיל הטרפה:

'אל תפטם אותי יותר בתרוץ השקוף שאתה מוצא מציאות! קורה שמוצאים פעם (1), פעמים (2), אף לא יום יום! עזב אותי עם השקרים שלך אמר לי את האמת, מנין אתה משיג את הכסף?'

אף הלה החריש וסרב לגלות את האמת.

"שנינו הננו יתומים באותה מדה!" לחץ עליו החבר "לשנינו אין לא אב ולא אם, לא אח ולא אחות... שנינו נשקועים באותו בויץ וגורלנו גורל אחיד, האם אינך יכול לבטח בי?!"

בְּכוֹר הַהִתּוֹךְ

מֵאֲכִיל הַטְּרָפוֹת נִתְרַכֶּה:

'הֵב לִי אֶת יָדְךָ בְּתִקְיַעַת כֶּף שְׁלֹא תִסְפֹּר לְאַף אֶחָד וְאַזְ
אֲגִלָּה לָךְ'...

הַשְׁבִּימִ תִּקְעוּ כֶּף וְלֵאחֶר שֶׁהַחֶבֶר נִשְׁבַּע לְשֹׁמֵר עַל הַסּוּד
"עַד עוֹלָם" סֵפֶר לֹו הִלָּה עַל מַעֲשֵׂי הַנְּבִלָּה אוֹתָם הוּא מִבְּצֵעַ יוֹם
יוֹם כְּדִי לְהַרְוִיחַ אֶת הַכֶּסֶף.

תַּאֲוֹת הַבְּצֵעַ

כְּדִי לְהַגְדִּיל אֶת הֵ; "עֵסֶק" הוּא לִמַּד אֶת עַמִּיתוֹ לְעַבֵּב
אֲצִלּוֹ סְבוּמֵי כֶּסֶף מֵהַפְדִּיּוֹן הַיּוֹמִי עֲבוֹר הַבָּשָׂר שֶׁהוּא מִחֶלֶק,
לְקִנּוֹת בִּכְסֵף בָּשָׂר טְרָפָה וּלְמַכְרוֹ בְּתוֹר בָּשָׂר כָּשֶׁר בְּמַחִיר גְּבוּהָ
יוֹתֵר וּלְמַחֲרַת לְהַחֲזִיר לְדוֹד אֶת הַקֶּרֶן וּלְהַמְשִׁיךְ לְסֹחֵר בְּכִסְפִּי
הָרוּחַ, שִׁיִּלְכוּ וַיִּגְדְּלוּ מִיּוֹם לַיּוֹם.

בְּהִיוֹתָם בּוֹרִים גְּמוּרִים וְחֹסְרֵי חֲנוּף לְחִלּוּטִין, לֹא יָכִלוּ כָּלֵל
לְהַעֲרִיךְ אֶת גְּדֹל הַפֶּשַׁע שֶׁהֵם מִבְּצָעִים. חוּץ מִזֶּה הִיָּה בְּכֶן
מַעֲשֵׂה שָׁטָן כְּדִי לְהַכְשִׁיל יְהוּדִים בְּמֵאֲכָלִי טְרָפָה, כִּי הֵ; "עֵסֶק"
הַתִּקְדָּם בְּצַעֲדֵי עֲנָק וְהַתְּפַתֵּם וְהַתְּרַחֵב לֵלֵא מַעְצוֹר. בְּזֶה אַחֵר זֶה
הִפְכוּ הַמְּטַבָּחִים שֶׁל מְשַׁפְּחוֹת חֲרָדִיּוֹת לְאִין סֵפֶר לְמַטְבָּחֵי
טְרָפָה.

בְּמִשְׁךְ שְׁנָה שְׁלֵמָה הַמְּשִׁיכוּ שְׁנֵי הַחֲבָרִים בְּתַרְמִיתָם
הַנִּפְשָׁעִת: עֲרֻבּוֹב בָּשָׂר טְרָפָה בְּתוֹךְ הַבָּשָׂר הַכָּשֶׁר וְכֶן לְהַגְדִּיל
אֶת הַפְדִּיּוֹן וּלְשַׁלֵּשׁ אֶת הַהִפְרָשׁ לְכִיסָם.

תַּאֲוֹת הַבְּצֵעַ שְׁלָהֶם לֹא יִדְעָה מַעְצוֹר וּלְמַרּוֹת שֶׁחֲסָכוּ כְּבֹר
סְכוּם הַגּוֹן עַל יְדֵי מַעֲשֵׂיהֶם הַמְּבִישִׁים, חִפְשׁוֹ דְּרָכִים כִּיצַד
לְהַגְדִּיל אֶת הֵ; "עֵסֶק".

בְּכוֹר הַהֵתוּךְ

הם נִדְּבְרוּ בִּיכֵיהֶם שְׁאֶחָד מֵהֶם יִתְחִיל בְּכוֹנָה תַּחֲלָה לָרִיב עִם הַדּוֹד וּלְהַחֲרִיף אֶת הַחֲכוּכִים עַד כְּדִי שֶׁהַדּוֹד יִסְלַק אוֹתוֹ מִהָעֲבוּדָה וְאֵז הוּא יֵלֶךְ וַיִּצְיַע אֶת עַצְמוֹ לַעֲבוּדָה בְּאִטְלִיז אַחֵר בְּאֶזְרוֹ מִרְחָק, אֲפֹלוּ בְּשָׂכָר נְמוּךְ בְּיוֹתֵר וְלוֹ רַק תְּמוּרַת אוֹכֵל בְּלֶבֶד. אֵין דָּבָר, זֶה יִשְׁתַּלֵּם! כִּי עַל יְדֵי כֹךְ תִּנָּתֵן לָהֶם הָאֲפָשְׁרוּת לְהַפְיץ אֶת בֶּשֶׁר הַטְּרָפָה בֵּין הַלְקוּחוֹת הַחֲדָשִׁים וְלִגְרֹף רְחוּיִם נוֹסָפִים.

פְּרוּבּוּקְצִיָּה

אוֹמֵר וְעוֹשֶׂה: הֵי־תוֹם הַמִּבְגֵּר יוֹתֵר פֶּתַח בְּכוֹנָה בְּשׁוּרָה שֶׁל פְּעֻלוֹת פְּרוּבּוּקְטִיבִיּוֹת כְּדִי לַעֲזוֹר אֶת חֲמַתוֹ שֶׁל הַדּוֹד. הוּא עֹבֵד בְּאִטְיוּת מְשֻׁגָּעַת, רֶטֶן כָּל הַזְּמַן וְעוֹשֶׂה "מְשָׁגִים" עַל כָּל צַעַד וְשִׁעָל. כְּשֶׁהַדּוֹד הָיָה מַעִיר לוֹ עַל כָּךְ, הָיָה עוֹנֶה בְּחֻצָּפָה וּבְהִתְרַבְּבוּת וּבְצַפְצוּף אָרוֹךְ... לְבַסּוֹף נִתְמַלְאָה הַסָּאָה וְהַדּוֹד סָלַק אוֹתוֹ מִהָעֲבוּדָה וְשָׁלַח אוֹתוֹ "לְכָל הַרוּחוֹת"...

הוּא הַשָּׂאִיר אֲפּוֹא אֶת כָּל הַקּוֹנִים בְּשִׁבִּיל חֲבֵרוֹ וְהוּא עַצְמוֹ הֵלֵךְ לְקָצֵב הַשְּׂנִי שֶׁל קֶרְקוֹב וְהַצְלִיחַ לְהִתְקַבֵּל לַעֲבוּדָה אֲצֵל קָצֵב אַחֵר, שֶׁגַּם בְּאִטְלִיזוֹ מָכְרוּ רַק בֶּשֶׁר כָּשֶׁר לַמַּהְדָּרִין...

כָּאֵן חֲזַר מִחֲדָשׁ הַתְּהִלִּי הַמִּבְיֵשׁ. כְּאֲשֶׁר שָׁלַח אוֹתוֹ הַ; "בּוֹס" הַחֲדָשׁ לְחַלֵּק כַּמּוֹת שֶׁל כֹּךְ וְכֹךְ קִילוֹגְרָמִים בְּשָׂר כָּשֶׁר, הוֹסִיף מְשָׁלוֹ כְּמָה נִתְחִים שֶׁל בֶּשֶׁר טְרָפָה שֶׁרָכַשׁ לַפְּנֵי כֵן אֲצֵל הַגּוֹיִם בְּמַחִיר זוֹל וּמָכַר גַּם אוֹתָן בְּתוֹר בְּשָׂר כָּשֶׁר בְּמַחִיר יָקָר וְאֵת הָרוּחַ הַנָּקִי מִהַפְּרָשִׁי הַמַּחִירִים הָיָה מְשַׁלְּשֵׁל לְכִיסוֹ.

שְׁנֵי הַחֲבֵרִים, לַמְּרוֹת שֶׁעָבְדוּ בְּאִטְלִיזִים רְחוּקִים זֶה מִזֶּה, הַמְּשִׁיכּוֹ בַּחֲשָׁאֵי לְהִיּוֹת שְׁתַּפִּים בַּעֲסָקִיָּהם הַשְּׁפָלִים. הֵם נִשְׁבָּעוּ זֶה לָזֶה בְּתַקִּיעַת כֹּף לֹא לְהַעֲלִים זֶה מִזֶּה אֶף פְּרוּטָה אַחַת. הֵם הָיוּ נִפְגָּשִׁים לַעֲתִים קְרוֹבוֹת, בְּמִקְוֵמוֹת מִיַּעֲדִים, נִסְתָּרִים מֵעֵין

תאוות הבצע

זרים, כדי לספור את צרורות בספיהם ולסכם את הרווחים וכן ללבוש "בעיות עסקיות": ביצע לתכנן את הענינים והיכן להשיג בשר טרפה במחירים זולים ככל האפשר על מנת למכרם בתור בשר קשר במחירים גבוהים.

הימים נקפו והלכו ושני החברים הצליחו כבר לחסוך סכום בסף גדול. ואז הגיעו יום אחד לידי מסקנא, שעבדו די והותר בעבדים נרצעים אצל אחרים וכי יש בידם היכלת לפתח להם אטליז משלהם ולהיות עצמאיים.

ביצע עושים זאת?

הם עבדו ביניהם תכנית ופעלו על פיה:

היתום המבגר הגיע יום אחד אל האטליז שבו עבד חברו הצעיר, כשהוא צוהל ונרגש:

'מצאתי ארנק עם מאה (100) דינרים של זהב!' הכריז בחברו את חברו, שעסק באותה שעה בנסור רגל של בהמה...

ה; "בוס" שלו לשעבר קפץ ממקומו בחמת זעם:

"הסתלק מכאן, לפני שאני עושה ממך גל של עצמות!"...

"אני מצפצף עליך" הטיח היתום בפני הדוד ופנה לחברו: 'בוא ונסתלק שנינו ביחד... אל תעבד יותר כאן אצל דודי האכזר! אם שחק לי המזל וזכיתי בהון כזה, הרי אני מקבל אותך כשתף באטליז שאני עומד לפתח! אנו נתחלק בתפקידים: אתה תסתובב בכפרים כדי לרכוש בהמה או עגל לשחיטה ואני אעמד באטליז ואטפל בלקוחות.

תאווות הבצע

או אם תרצה בכך נתחלף בתפקידים. יהיה לך הרבה יותר טוב מאשר פה אצל הדוד! אנו נעבד במרץ והאטליז שלנו ילך וישגשג, עד שנהפך שבינו לקצבים גדולים! אם נשקיע אותם מאמצים ואותו עמל ויגע, שאנו מבזבזים עכשיו בשביל אחרים, כדי לבנות את עצמנו נגיע לבסוף לעשר רב!".

בהתאם לתכנית שתכננה מראש, השאיר היתום הצעיר את הרגל באמצע הנסור ובהכריזו שהוא עוזב את העבודה ברגע זה כדי להיות שתף עם חברו, הסתלקו שניהם מהאטליז.

אטליז משלהם

הם שכרו להם חנות בשביל אטליז, קנו להם עגל והביאו אותו לשחיטה בבית המטבחים, שלמו עבור השחיטה והבדיקה המהדרת למהדרין מן המהדרין וכן את כל ההטלים והמסים הגבוהים, שיקרו מאד את הבשר ובעת ובעונה אחת שכרו מחסן במרתף של בנין באיזו סמטה נדחת באזור מרחק ברבע הנוצרים, מקום שם שחטו בעצמם עגל נוסף, שבשרו עלה להם בזיל הזול ואחר כך ערבבו את שני סוגי הבשר, מכרו הכל בתור בשר כשר והרויחו כפלים.

קונים הִיהָ להם לרב, הם המשיכו לספק בשר ללקוחות של מעבידיהם לשעבר ואף רכשו לקוחות חדשים באזורים המרחקים ביותר העניקו הנחות על ימין ועל שמאל, השכילו להמציא לצרכנים השונים את החלקים המתאימים וחלקו עצמות כתוספת חנם וכלם היו מרצים, אף אחד לא יכול היה להעלות את החשד הקל ביותר, שיש להם עסק עם מאכילי טרפות מהסוג הגרוע ביותר. היתכן?! הרי כל כך הרבה שנים קונים אצלם בשר ואף פעם לא ארעה שום תקלה!

הם עבדו בזהירות רבה. הקפידו להחזיק באטליז רק במינות בשר כאלה שניתאימו לכמות שנשחטה בשבילים בהשגחה המעלה. בכל פעם שהמשגיחים באו לערוך בקרת, הם מצאו שהכל בסדר ללא כל דפי, את בשר הטרפה החזיקו במחסן נסתר ומשם היו מוציאים אותו ובאין רואים משוקים ללקוחות.

העסק מתפתח

העסק הלך והתרחב משבוע לשבוע. בערבי שבתות ובערבי חג היו כבר צריכים לשחט כמה בהמות, כי הבקוש הלך וגבר. עקרות הבית ידעו שאצל שני הקצבים החדשים אפשר לקנות את החלקים הטובים ביותר במחיר הזול ביותר. הודות למוניטין שייצאו לאטליז שלהם הצליחו לחדר לבתים האמידים ביותר, רכושם הלך וגדל מיום ליום, הם רכשו מבנה גדול עם רפתות וכן קנו להם דירה בשבילים. סוחרים נכבדים ופריצים מהסביבה היו מבאי ביתם ועשו אתם עסקאות גדולות בראשי בקר, צאן וכבשים.

אצל הקצבים האחרים ירד הפדיון במדה נפרת והיו כאלה שנאלצו לסגר את עסקיהם בגללם. אף אחד לא היה יכול להתחרות בהם. הם הפכו לבעלי המקצוע הממחים ביותר בענף.

קצבים ותיקים היו מצפים ביראת הפחד למוצא פיהם. השנים התחילו להתלבש יפה ובכל ההדור. שדכנים התדפקו על פתחיהם והציעו להם את השדוכים הטובים ביותר, הם פזרו נדבות ותרומות לצדקה ולמטרות צבוריות בידי רחבה.

בְּכוֹר הַהֶתוּן

בְּשָׁעוֹת הַקֻּטְנוֹת שֶׁל הַלַּיְלָה הִפְכוּ לְהִיּוֹת שׁוֹב "שׁוֹלִיּוֹת" שֶׁל קֶצְבִים, בְּעִמְלֵם הַקָּשָׁה, בְּמַחֲסֵן הַסֵּתֶר שֶׁלָּהֶם בְּסִמְטַת הַנוֹצְרִים, לִשְׁחֹט, לִפְשֹׁט אֶת הָעוֹר, לַגֵּרֶם, לְנָסֵר וּלְחַתֹּךְ וּלְהַפְרִיד אֶת הַחֲלָקִים שֶׁל בָּשָׂר הַטְּרָפָה: בְּשָׁעוֹת הַבֹּקֶר שׁוֹב עֲבָדוֹ בְּאֹטְלִיז שֶׁלָּהֶם בְּבָשָׂר הַכָּשֶׁר. אֲךָ אַחֵר הַצְהָרִים, לְאַחֵר שֶׁגִּמְרוּ אֶת הַשְׁוִיָּק וְהַחֲלָקָה שֶׁל הַבָּשָׂר הַכָּשֶׁר וְהַטְּרָף וְכִסְף הַפְּדִיּוֹן גָּדַשׁ אֶת כִּיסֵּיהֶם, הִתְקַשְׁטוּ בְּבִגְדֵי הַפָּאָר וְצָעְדוּ עַל פְּנֵי רְחוּבוֹת הָעִיר עָקֵב בְּצַד אֲגוּדָל בְּרֹב הָדָר וְחִשְׁבִּיבוֹת...

שׁוֹמְרֵי סוּד

הֵם חַיֵּי חַיֵּי רוֹקִים, לֹלֵא אִשָּׁה וּלְלֹא יְלָדִים, גַּם מְשָׁרְתִים לֹא הָיוּ לָהֶם, כֹּךְ שֶׁאֵף אֶחָד לֹא יָדַע עַל מַעֲשֵׂיהֶם הַנִּפְשָׁעִים וְאֵף צֶל שֶׁל חֶשֶׁד לֹא נָפַל עֲלֵיהֶם.

בְּרִבּוֹת הַיָּמִים נִשְׁאוּ לָהֶם נָשִׁים, אֲךָ גַּם אֲזֵי הַשְׂכִּילוֹ בְּתַחְבּוּלוֹת מִתְחַכְּמוֹת, לְהַעֲלִים וּלְהַסְתִּיר אֶת מַעֲשֵׂיהֶם הַנִּתְעָבִים, כֹּךְ שֶׁאֵף נֶפֶשׁ חַיָּה לֹא יָדְעָה עַל כֹּךְ. אַחֲרֵי הַחֲתָנָה נִהְלוּ אֶת אֹרֶחַ חַיֵּיהֶם בְּיָד רְחֻבָּה כִּיָּאָה לַגְּבִירִים בְּעַלֵּי מַעֲמָד. בֵּיתָם הָיָה פְתוּחַ לְרוֹחָה וְכָל אֹרֶחַ חָשׁוֹב שֶׁהִגִּיעַ לָעִיר הַתְּאֻכָּסִן אֲצֻלָּם וְנִהְנָה מִיָּדָם הַנְּדִיבָה.

הֵם הִתְגַּוְּרוּ בְּאַחַד הַבָּתִּים הַיָּפִים בְּיוֹתֵר בְּקֶרֶקוֹב. שָׁנִי הַשְׁתַּפִּים הִחֲזִיקוּ דִּירוֹת פָּאָר גְּדוּלוֹת, שֶׁתַּפְּסוּ בְּנֵין שְׁלֵם. הַמְשַׁפְּחוֹת גָּדְלוּ נוֹלְדוּ לָהֶם יְלָדִים, שֶׁפִּטְמוּ בְּמוֹתָרוֹת וּבְתַפְנוּקִים. כְּשֶׁהִגִּיעוּ לְגִיל חֲנוּךְ לָקְחוּ בְּשָׁבִילָם אֶת הַמְלָמְדִים וְהַמְחַנְכִים הַטוֹבִים בְּיוֹתֵר. הָיָה לָהֶם מַסְפִּיק חֲדָרִים בְּשָׁבִיל מוֹרִים פְּרָטִיִּים וּמְקוֹמוֹת אֲכָסוֹן בְּשָׁבִיל בְּנֵי יְשִׁיבָה וְתַלְמִידֵי חֲכָמִים. הֵם רָכְשׁוּ לָהֶם כָּלִים נָאִים וְרַהֲיִטֵי פָאָר. הַמְזֻנּוֹן הִתְמַלֵּא יוֹתֵר וְיוֹתֵר בְּכָלִי כֶסֶף וּבְכָלִי זָהָב וְאַגְרָטְלִי קְרִיסְטָל יְקָרִי עֶרֶךְ.

תאווות הבצע

את הילדים השיאו בגיל צעיר מאוד והתחתנו עם המשפחות המיחסות והמכבדות ביותר, כי הפסד היה בשפע רב והם יכלו להבטיח נדוניות גדולות וגם החזיקו את הזוגות הצעירים על שלחנם, שנים רבות אחרי החתונה, כדי שבספי הנדוניא ישקעו ב; "משפנתאות" שהניבו רבית ורבית דרבית... הונם ורכושם גדלו מיום ליום. העסקים הכשרים בלבד הביאו להם הכנסה די והותר כדי לחיות חיי עושר ורוחה ואלו העסקים השחרים השפלים הכניסו להם הון תועפות.

רק אחרי שנים רבות בא עליהם בחטף המשבר בעסקיהם המתעבים, הדבר התרחש באפן בלתי צפוי לגמרי.

פרק שלישי

הרהורי חרטה

החתן לומד

פעם חזר אחד מהשתפים מנסיעה מסחרית בעצומו של החרף. ובהיותו עוף מהדרך וקופא מקר, נכנס בלי משים לאחד מחדרי הבית, מקום שם ישב חתנו הצעיר על יד שלחן עמוס ספרים ולמד בהתמדה. הוא השתהה בחדר כדי להתחמם ותוך כדי כך נמשך כבחבלי קסם אחרי גגון הגמרא הערב, שהשתפר בחלל האויר, בקולו הדק והצלול של חתנו עול-הימים, בנעימה לבבית, שהקסימה אותו כל בלו.

לפתע הוא שומע מבין צלילי המנגינה, קטעי מאמרים שחתנו משנן מתוך הספרים:

"האוכל חלב או בשר טרפה חייב כרת! על עברה זו אפשר לכפר על ידי תשובה, אך אם לא עשה תשובה הריהו נכרת מהעולם ואינו מגיע למחצית שנותיו, ברם גם מיתה אינה מעבירה את העון כליל והוא חייב לרדת לגיהנם ולהשרף במדורים השונים כדי להטהר מהחטא ולזכות לכפרה מלאה".

"במה דברים אמורים?" המשיך החתן "אם אכל את המאכלות האסורות בשוגג, בלי כוונה, אבל אם חטא במזיד וגם החטיא את האחרים טרפות בידון, הרי גם התשובה אינה מועילה, אין לו חלק לעולם הבא ואינו קם בתחיית המתים. הוא נדון להקלע בכף הקלע לנצח נצחים! גיהנם בלה והם אינם כלים..."

הרהורי חרטה

זעזוע עמוק עבר בלבו של החותן הבור ועם הארץ, מאכיל הטֵרפות, בהאזינו לדברים שחתנו צטט מתוך הספרים הקדושים, הוא שקע בברסה נשפניו סמוקים מרב בושה והרהורים כבדים מלאו את מחו, הוא התחיל לתאר לעצמו מה צפוי למאכיל טרפות כמוהו נשיבוא בפני בית דין של מעלה, יורידו אותו לאלתר לשאול תחתינות כדי להצלות לנצח באש הגיהנם. תשובה אינה קימת בשבילו, גם לאחר ביאת המשיח, כאשר כל המתים ואפלו הרשעים והפושעים (שכבר מרקו את עונם) יקומו מקבריהם בתחית המתים, אבל הוא יוסיף להקלע ללא הרף בכף הקלע. אש הגיהנם יכלה ואלו הוא, ומשיח להיות נדון ליסורי תפת לעולמי עולמים.

אימה חשכה ירדה עליו, הוא הרגיש שמררתו נשפכת בקרב ונפשו מרה עליו מאד, הוא קם מברסתו בפיק ברבים וברגלים פושלות ונכנס למעונו, נשהו נמצא על סף התמוטטות.

אשתו כמעט הכתה בהלם למראה דמותו השבורה והרצוצה. פני הקצב שלו, שזרחו תמיד באדמימות שופעת בריאות, היו עתה חורים כסיד וחרושים קמטי אימה ומועקה, הוא הפיל את עצמו על הספה, עם הפנים למטה ופרץ בבכי מר, צמרמרת עברה בכל גופה לשמע בכיו. הקולות פוצו מפיו בצרימה אימה כמו מתוך גרונו של פר שחוט.

"מה קרה לך?" שאלה אשתו בשהיא רועדת מפחד, "מדוע אתה כל כך בוכה?"

אולם היא לא קבלה כל מענה. הוא המשיך לבכות ולילל ללא הרף, נחלי דמעות זרמו מעיניו והוא הלם בשתי אגרופיו עד

בכור ההתנחלות

שמוח חשב להתפוצץ. הוא צעק בלי הפסק: "אוי לו ואוי לחייו!!!"

השתף מרגיע

האשה רצה לקרוא לשתף, אולי הוא יצליח להציל מפיו מה קרה, השתף בא בריצה וגם הוא נדהם למראה שותפו, השורע על הספה, מטיח אגרופיו בראשו ומשמיע יללות כשל חיה פצועה.

"מה ארע לך?" הפגיע בו השתף בטלטלו את כתפיו "אמר מלה!! האם מישהו שיד אותך? האם הסתבכת בענייני כספים? אל דאגה! נוכל לעמד בכך... יש לנו מספיק..."

גם אשתו נסתה שוב לדובב אותו בהרעיפה עליו במתק לשון דברי הרגעה מרככי לב:

"הרי לא חסר לנו שום דבר: נתברכנו ברוח השם בענשר, כבוד, גדלה, צאצאים משפעים בכל המעלות בלי עין הרע! חתנים וכלות לשם ולתפארת! דירת פאר עם כל המותרות שאין כמוה בכל העיר! האנשים הנכבדים ביותר גאים להיות מבאי ביתנו, אוכלים אצלנו ומבילים אצלנו. ואף מקבילים אצלנו את התרומות הגדולות ביותר למוסדות ולמטרות צדקה... אם כן מדוע נפלת פתאום לתוך תהום כזה של יאוש ושברון לב?"

עברה שעה ארוכה עד שמאכיל הטרפות יכול להרגע ולהפסיק את בכיו, כשהרים את פניו היתה קשה להכירו, הוא רמז לאשתו שתצא מהחדר, הוא רוצה להמתיק סוד עם שותפו כאשר יצאה אשתו מהחדר והוא נשאר לבדו עם חברו לפשע, פרץ מחדש בבכי תמרורים ללא הפוגות, הוא רעד בכל גופו אחוז עוית ומתפתל ביסורים והיה נדמה שהנה יתקף אותו השבץ...

הרהורי חרטה

השתף הסתכל במחזה כשהדם קופא בעורקיו וצפה בכליון עינים לשמע מלה פלשהי שתבהיר את סבת הבכי האים הזה.

לבסוף הצליח מאכיל הטרפות במאמצים מרבים להתגבר על התקפת היגון ולשלט קצת על עצמו ובגיסו את שארית כחו, לחש לעבר שתפו:

"אנא תמך בי ונצא לגן... נלך הרחק הרחק, כדי שאף אחד לא יקשיב לשיחתנו..."

השנים יצאו לגן הנאה והמטפח, שהשקע בו הון רב ואשר היה נושא לקנאה גם בין הפריצים העשירים ביותר, הם נכנסו עמק לתוך חרשת עצים צפופים ושם מצא מאכיל הטרפות את לשונו:

שתף לצרה

"דע לך, שתפי היקר, שהשטן הוא היצר הרע, לכד אותם ברשתו... הוא סגור את עיניהם בתאות הממון ועל ידי כך המיט עליהם שואה שלא יחלצו ממנה לנצח נצחים! כי נגזר עליהם להיות לדראון לעולמי עולמים! כל כספם וזהבם, כל היהלומים ואבני החן, היילות המפארות והגנים הפורחים לא יחלצו אותם מצרה זו ולא יוכלו לגרע במאומה מהסבל האים המצפה להם... ויום הדין אינו רחוק! כבר עברנו כמעט את מחצית שנותינו ואין להם כל סכוי להאריך ימים... כי שביהם חייבים ברת! זה הענש הראשון בסדרת העונשין שיחולו על ראשם: להכרת מן העולם בדמי ימיהם! ואם תאמר שהמות אינו מפחיד אותך, שהרי רק פעם אחת (1) מתים ולא פעמים (2) ולא חשוב לך מתי זה קורה? אם כן ידע תדע שרק אז, דוקא אחרי שנסתלק מן העולם, מוכנים ומזמנים בשבילם יסורי תפת כאלה

בְּכוֹר הַהֶתְנוּךְ

שְׂאֵי אֶפְשָׁר לְהַעֲלוֹתָם בְּדִמְיוֹן אֲנוֹשׁ! אֶלֶף אֶלְפֵי מִיתוֹת מְשֻׁנוֹת
נִכְוְנוּ לָהֶם!.."

יְכָאן חֲזַר בְּפִנּוּי עַל הַדְּבָרִים שֶׁשָּׁמַע זֶה עֵתָה מִפִּי חֲתָנּוּ,
שֶׁקָּרָא אוֹתָם לְפִי תַמּוּ מִתּוֹךְ סִפְרֵי הַקִּדְּשׁ: עַל גִּזְרֵי דִינוֹ שֶׁל מִי
שֶׁמֵּאֲכִיל נְבִלּוֹת וְטִרְפוֹת וּמַחֲטִיא אֶת הָרַבִּים, שֶׁגַּם הַתְּשׁוּבָה
אֵינָה מְכַפֶּרֶת עָלָיו וְשֹׁאֵין לוֹ תִּקְנָה עוֹלָמִית וְהוּא הוֹסִיף בְּקוֹל רוּוִי
מִרִירוֹת וַיֹּאמֶר:

"הִגַּע בְּעֶצְמָךְ, זֶה שְׁלֹשִׁים (30) שָׁנָה שֶׁהֵם מְצִיפִים אֶת
הָעִיר בְּבִשָּׁר טִרְפָּה וּכְמָה מְאוֹת וְאַלְפִים יְהוּדִים תְּמִימִים נִכְשְׁלוּ.
עַל יָדָם בְּעֵבְרוֹת חֲמוּרוֹת בְּיוֹתֵר! רְאֵה מָה גָדוֹל כָּחוֹ שֶׁל הַשֵּׁטָן!
עִיר כְּמוֹ קֶרְקוֹב הַמְּלָאָה סוֹפְרִים וְחֻכְמִים, צְדִיקִים וְחֹסִידִים,
רַבָּנִים וְאֲנָשֵׁי מַעֲשֶׂה וְאֵף אֶחָד אֵינוֹ מַעֲלָה נִגְדָם אֵף חֲשָׁד קָל
שֶׁבִקְלִים! כָּלֵם מְבַשְּׁלִים וְאוֹכְלִים אֶת בִּשָּׁר הַפְּגוּל שֶׁהֵם שׁוֹחֲטִים
לִילָה לִילָה! בְּנֵי הַמְּשֻׁפָּחוֹת הַחֲרָדִיּוֹת בְּיוֹתֵר קוֹנִים אֶצְלָם בִּשָּׁר
לֹא כָל פִּקְפּוּק, בְּחֲתָנוֹת הַמִּפְאָרוֹת בְּיוֹתֵר, בְּסַעֲדוֹת בֶּרֶךְ-מִצְוָה,
בְּסִיּוּמֵי הַשֵּׁס"ס, בְּ'קִדְּוִשִׁים' שֶׁל שְׂמִיחַת תּוֹרָה, שֶׁבָּהֶם מְשִׁתְּתִפִּים
יְהוּדִים עִם שְׁטָרִימְלָאךְ וְקַפּוּטוֹת שֶׁל מָשִׁי וְקִטִּיפָה, מַעֲלִים עַל
הַשְּׁלַחֲנוֹת נִתְחִי בִּשָּׁר הַפְּגוּל שֶׁלָּהֶם, נִבְלָה וְטִרְפָּה, חֲלָב וְדָם!
מָה יִתְרוֹן לָנוּ מִכָּל הָעֶשֶׂר שֶׁלָּנוּ? הָאֵם אָנוּ אוֹכְלִים בְּשִׁתִּי כִפְיוֹת
בְּבֵית אַחַת? הָאֵם הַבֶּטֶן אֵינָה שֹׁבְעָה מִלֶּחֶם וּבִצָּלִים בְּאוֹתָהּ מִדָּה
שֶׁהִיא שֹׁבְעָה מִעוּגוֹת קֶרֶם וּמֵאֲמָצוֹת בִּשָּׁר הָדוּ? שָׁנוֹת חֲיִינוּ
הַמַּעֲטוֹת חוֹלְפוֹת כְּצֵל עוֹבֵר וְכַעֲנַן כְּלָה... וְאֵז נִצְטָרֵךְ לְהִתִּיצֵב
בְּפִנֵּי בֵּית דִּין שֶׁל מַעֲלָה לְמִסֵּר דִּין וְחֲשָׁבוֹן עַל מַעֲשֵׂינוּ! וְשֵׁם לֹא
יִוָּעִילוּ לָנוּ שׁוּם תְּרוּצִים וְשׁוּם תַּחֲבִילוֹת! מִלֵּאכִי חֲבֵלָה לֵאמֹר סִפְּרָה
כָּבֵר מְצִפִּים לָהֶם כְּדִי לַעֲנוֹתָם בְּגִיהָזָם, בְּעִנּוּיִים קָשִׁים וְנוֹרָאִים
שֹׁאֵין לְתַאֲרָם, כָּל הַסִּבֵּל וְהַמְּצוּקוֹת שֶׁל יִלְדוּתָם אֶצֶל הַדּוֹד,
יְתוּמִים וְעֵבִים וְיַחֲפִים, יִרְאוּ כֵּן עֵדָן לַעֲמֵת רֵגַע אֶחָד (1) בְּמִדּוּרֵי
הַתַּפֶּת אֲשֶׁר בִּשְׂאוֹל תַּחֲתִיּוֹת!.."

הרהורי חרטה

לשמע תאורי זועה אלה נתקף גם השתף בחרדה עמקה.
גם עליו בבלה אימה חשכה והוא לא ידע את נפשו מרב פחד
מפני העתיד האים הצפוי לו ואשר נראה לו ברגע זה מוחשי מאד
ושאין ממנו מנוס.

שעה ארכה צעדו השנים, בשבילי הגן המפאר,
בשראשיהם רכונים, פניהם חרושי יגון ומעיניהם מציץ היאוש,
הם החרשו מרב הלים, בשמחשבות בידות ונוגות מתרצצות
במחם.

כל אחד נסה לתאר לעצמו את הסערה שתחולל
במדורי השאל כשהם יבאו לשם לאחר מותם: דודים מיחדים
מלאים זפת רותחת יהיו מסקים בשבילם, שפודים ענקים
לוהטים יתחבו לתוך גופותיהם הטמאות ובהם יקלעו אותם
לתוך היירות הרותחות. יגמרו בדוד אחד יכנסו לדוד שני וכן
הלך בלי סוף וכלי קץ.

זעקות השבר שלהם לא ישמעו, אנקת יסוריהם תפלנה
על אזנים אטומות. כל השערים יהיו נעולים בפניהם ושוועתם
לא תגיע אל כסא הכבוד. כי הם הגרועים ביותר מבין עוברי
העברות. דומה שהרשע המרשע ביותר בעולם, לא בצע במשך
כל ימי חייו פשעים כל כך חמורים כפי שהם עשו. יותר משלשים
שנה רצופות האכילו יום יום טרפות לעיר שלמה, בהכשילם
אלפי יהודים שומרי מצות, להגלל בבשר תועבה ולעבר על
אסורים חמורים ביותר!

מחליטים לפנות אל הרב

הם המשיכו לצעד בדממה כשהם עושים את חשבון
נפשם, בודקים ומנתחים את מעשיהם וטובעים בים של חרטה.

בְּכוֹר הַהִתּוּךְ

אַחֲרֵי הַרְהוּרִים מְרִבִּים וְחֻטּוּטִים עֲמָקִים בְּתוֹךְ נַפְשָׁם פְּנִימָה,
קָרַע אֶחָד הַשְׁתַּפִּים אֶת הַדְּמָמָה בְּאֶמְרוֹ אֶל חֲבֵרוֹ:

"אַתָּה יוֹדֵעַ מָה? הֲבֵה נִכְנָס אֶל רֵב הָעִיר וּנְגַלָה לַפְּנִי אֶת
כָּל לִבִּנו. נִתְּנָה לַפְּנִי וְדוּי מְלֹא עַל כָּל עֲוֹנוֹתֵינוּ וּפְשָׁעֵינוּ וְנִסְפֹּר
לוֹ עַל כָּל הַמַּעֲשִׂים הַנִּתְעַבִּים וְהַשְׁפָּלִים שֶׁבַצְעָנוּ מֵאֵז עַמְדָנוּ עַל
דַּעְתָּנוּ וְעַד הַיּוֹם הַזֶּה, לֹא נִכְחַד מִמֶּנּוּ מְאוּמָה! אוּלֵי בְּכָל זֹאת
יֻכַּל הָרֵב לְמַצֵּא בְּשִׁבְלֵנוּ פֶּתַח לַחֲזוֹר בְּתִשׁוּבָה.

"אֲנִי מוֹכֵן לְקַבֵּל עַל עֲצָמֵי כָּל 'תִּקּוּן' שֶׁיֵּטֵל עָלַי: לַחֲיוֹת חַיִּי
עִבִּי וּמִצִּיקָה, לְעַנּוֹת אֶת נַפְשִׁי בְּתַעֲנוּיֹת, לְסַבֵּל הַשְׁפָּלוֹת וּבִישׁוֹת
וּבִלְבָד לְהַנְצִל מֵהַגָּזֵר דִּין הַנוֹרָא הַצָּפוּי לָנוּ כְּשֶׁנִּסְתַּלַּק מִן הָעוֹלָם.
כִּי אֵיזָה עֶרֶךְ יֵשׁ לְסַבֵּל וּלְבִזְיוֹנוֹת בְּעוֹלָם הַזֶּה לְעַמַּת יִסּוּרֵי הַתַּפָּת
הָאֵין סוֹפִיִּים בְּמִדּוּרֵי הַשְּׂאוֹל בְּעוֹלָם הַבָּא? כָּאֵן בְּעוֹלָם הַזֶּה יֵשׁ
קוֹץ לְכָל צָרָה. שׁוּם סָבֵל אֵינוֹ נִמְשָׁךְ לֵלֵא סוֹף. וְאֵלּוּ בְּעוֹלָם הַבָּא
נִמְשָׁךְ כָּל דָּבָר לְנִצָּח נְצָחִים!

"אֵין לָנוּ שׁוּם עֲצָה אַחֲרֵת! אָנוּ חִיָּבִים לְהַפְסִיק מִיַּד אֶת
הָעֶסֶק הַנִּתְעַב וּלְנִסּוֹת בְּכָל הַדְּרָכִים לַעֲשׂוֹת מִשְׁהוֹ לְתִקּוּן
נַפְשׁוֹתֵינוּ..."

שְׁנֵי הַשְׁתַּפִּים שָׁפְכוּ לֹא מַעַט דְּמָעָה בְּמִשְׁךְ אוֹתָהּ שִׁיחָה
שֶׁל חֲשָׁבוֹן הַנֶּפֶשׁ וּלְבַסּוֹף קִבְּלוּ אֶת הַחֲלָטָה הָאִתְּנָה, שֶׁשְׁנֵיהֶם
בְּיַחַד יִכְנִסוּ בְּאוֹתוֹ עֶרֶב אֶל הָרֵב שֶׁל קִרְקוֹב, לְהִתְנַדּוֹת בְּפָנָיו עַל
הַכֹּל וּלְבַקֵּשׁ מִמֶּנּוּ לְהוֹרוֹת לָהֶם דֶּרֶךְ לְתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה, שֶׁתִּכַּכֵּר
עַל חֲטָאֵיהֶם הַכְּבִידִים.

פָּרָק רְבִיעִי זַעֲקַת שָׁבֵר

בְּאוֹתָהּ תִּקְוִיָּה, בָּהּ הִתְרַחֵשׁ הַפֶּשַׁע הַמְּבִישׁ שֶׁל הַפְּצַת
בְּשׁוֹר הַטְּרָפָה, יֵשֵׁב עַל כֵּס הַרְבֵּנוּת בְּקִרְקוֹב הַצִּדִּיק וְהַמְּקַבֵּל
הַקְדוֹשׁ רַבִּי נִתֵּן שְׁפִירָא, מַחְבֵּר סֵפֶר הַקְּבֵלָה הַמְּפָרָסם "מְגִלָּה
עֲמֻקּוֹת". הוּא הָיָה אִישׁ אֱלֹקִים, קְדוֹשׁ וְטָהוֹר, שֶׁכָּל רֹד לֹא אָנִיס
לָהּ. עֵינָיו הַפְּקוּחוֹת וְהַצְּלוּלוֹת חֲדָרוּ בְּלִיּוֹת וְלֵב וַיִּדְעוּ כָּל מָה
שֶׁמִּתְרַחֵשׁ בְּסִתְרֵי סִתְרִים, הוּא הָיָה בָּקִי בְּחֻכְמַת הַפְּרָצוּף
וּבְהַסְתַּכְּלוֹ בַּפָּנִי אִישׁ יָכוֹל לִקְרֹא אֶת מַחֲשַׁבּוֹתָיו הַנִּסְתָּרוֹת
בְּיוֹתֵר, כָּל הַסּוּדוֹת וְהַרְמָזִים הַכְּמוּסִים הַכְּלוּלִים בְּאוֹתֵינִי הַתּוֹרָה
הַקְּדוּשָׁה, הָיוּ גְּלוּיִם וּבְרוּרִים בַּפָּנִי.

אך בְּמִקְרָה זֶה כָּאֵלּוּ הָעֵבִיר הַשֵּׁטָן דֹּק שֶׁל עֶרְפֵּל עַל פָּנָי
עֵינָיו הִטְהוּרוֹת שֶׁל הָרֵב, כְּדִי שֶׁהוּא לֹא יִבְחִין בְּמַעֲשִׂים הַנּוֹרְאִים
הַמִּתְרַחֲשִׁים סְבִיבוֹ, בְּעִיר שָׁבָה בֵּהֶן כְּמִרְא דְּאִתְּרָא וְהוּא לֹא חָשׁ
וְלֹא הִרְגִּישׁ בַּפִּשְׁעִים הָאִיִּמִּים הַמְּבַצְעִים עַל יְדֵי שְׁנֵי בַּעֲלֵי בָתִּים
חֲשׁוּבִים וְנִכְבָּדִים, הַחוּטְאִים וּמַחֲטִיאִים אֶת הָרַבִּים וּמַכְשִׁילִים
אֶת הַיְּהוּדִים הַחֲרָדִים בְּיוֹתֵר בְּאֶסְוִירִים הַחֲמוּרִים בְּיוֹתֵר שֶׁל
נְבִלָה, טְרָפָה, חֶלֶב וְדָם.

בְּמִשָּׁךְ אוֹתָהּ הָעֵת פָּרְצוּ הָרַבָּה פְּעָמִים מַגְפּוֹת בְּקִרְקוֹב,
פַּעַם בֵּין הַמְּבַגְרִים, שֶׁנִּתְקַפּוּ פְּתָאוֹם בְּמַחְלוֹת, נָפְלוּ לְמַשְׁכָּב
לִיָּמִים סְפוּרִים וְנִסְתַּלְּקוּ מִהָעוֹלָם בְּדָמֵי יְמִיהֶם: וּפַעַם בֵּין יְלָדִים
רַכִּים, שֶׁעוֹד לֹא הִסְפִּיקוּ לְטַעַם טַעַם הַחַיִּים וְגִוְעוּ לִפְנֵי זְמַנָּם.

זַעֲקַת שֶׁבֶר

בעל "מגלה עמקות", הרב של העיר, היה מכריז לעתים קרובות על ימי תפלה וצום לבטל את רע הגזרה ואז חלה הפוגה במכת המגפה לזמן מה, אך כעבר תקופה מסיימת, היתה המגפה מתחדשת ומפילה חללים במספר רב. בית העלמין היה צר מלהכיל את הקברים החדשים לבקרים, של מבגרים ותינוקות רכים שננספו במגפה.

בעל "מגלה עמקות", הרועה הנאמן של צאן עדתו הרגיש בחוש, שאי שם במקום סתר לוחשת אש זרה... שחטאים נוראים מתבצעים במסתרים ובגללם נשפך חרון אף ה' על כל העיר. אך לגלות, מי, מה, איפה? ... דבר זה נבצר ממנו, השטן הפעיל את כל כחות הטמאה כדי להעלים את הפשע מעיניו הבהירות של בעל "מגלה עמקות".

כל זה, עד אותו לילה, בו הופיעו בפתח הבנין של בית דינו, שני הנגידים הגדולים ביותר בעיר, שני הקצבים השתפים, שבידם הרחבה הם החזיקו ותמכו במוסדות צדקה רבים, תלמודי תורה וישיבות.

"ברוכים הבאים!" קבלו המשמשים את פניהם בכבוד רב וחשו מיד להודיע לבעל מגלה עמקות על בואם של שני הגבירים החשובים והנכבדים...

ללא נהיות יתרות הכנסו תכף שני הקצבים השתפים לתוך החדר הנאה ביותר בדירת הרב: הושיבו אותם בפרסאות פאר והרב בעל "מגלה עמקות" קדם את פניהם בכבוד רב כיאה לנגידים בעלי צדקה כמותם. הרבנית הביאה כבוד והגישה אל השלחן אך האורחים לא רצו לטעם מאומה, הם לחשו לרב שהם באו לדבר אתו בענין חשוב ביותר ובקשו להשאיר אתו לבד בחדר, כי הם רוצים לגלות לו סוד גדול...

הָרַב צִוָּה מִיָּד עַל כָּל הַנוֹכְחִים לַעֲזֹב אֶת הַחֹדֶר, הַדֶּלֶת
בְּסִגְרָה וּשְׁנֵי הַקְּצָבִים נִשְׁאַרוּ לְבֵד עִם הָרַב.

הָרַב נִדְהַם

בְּרֹאשׁ מוֹרֵד וּבְפָנִים לוֹהֲטוֹת מִבוֹשָׁה וּבְקוֹל רוֹוִי דְּמָעוֹת,
גִּלְל אֶחָד מֵהַשְׁתַּפִּים אֶת כָּל הַפְּרָשָׁה הַמְּבִישָׁה, בְּהִתְדוּתוֹ בְּפָנֵי
הָרַב שָׁזָה עֲשָׂרוֹת שָׁנִים שֶׁהֵם מֹאכִילִים טְרָפוֹת לְתוֹשָׁבֵי הָעִיר וְכִי
בְּמַעַט אֵין בֵּית בִּקְרָקוֹב שֶׁמִּטְבָּחוֹ לֹא נִטְרָף בְּבֶשֶׁר פְּגוּלִים.

הֵם סִפְרוּ לָרַב אֶת כָּל סִפּוּר חַיֵּיהֶם עַל כָּל פְּרָטִיו, אֶת
חַיּוֹתֵיהֶם הַקְּשׁוֹת שֶׁל יְמֵי יְלֻדוּתָם בְּשִׁנְשָׁאָרוֹ יְתוּמִים מָאֵב וְאֵם
וְסָבְלוּ חֲרַפַּת רָעַב וְעַד שֶׁהֶעֱפִילוּ לְפִסְגַּת הָעֵשֶׂר. הֵם תָּאָרוּ בִּיצַד
הַתְּחִילוֹ לְהִגְבִּיב נִתְחִי בָּשָׂר טְרָפָה קֹטְנִים לְתוֹךְ הַשְׁקִיּוֹת שֶׁל
הַבָּשָׂר הַכָּשֵׁר; וְאִיךָ הִתְקַדְּמוּ אַחֵר כֶּף וְהִפְכוּ לְקֻצָּבִים עֲצֻמָּאִיִּים,
שֶׁחֲטוּ עֶגְלָא אֶחָד (1) עַל יְדֵי שׁוֹחֵט בְּדַת וְכִדְיוֹ וְעֶגְלָא שְׁנִי (2) שֶׁחֲטוּ
בְּעֻצְמָם בְּמַחֲסֵן סֵתֵר בְּסִמְטָא נִדְחָת וְאִזּוּ עָבְרוּ לְשִׁחִיטַת פָּרָה
אַחַת וְאַחֵר כֶּף הַרְבֵּה פְּרוֹת, חֶלֶק כָּשֵׁר וְחֶלֶק טְרָפָה וּמִפְצִים יוֹתֵר
וְיוֹתֵר בָּשָׂר פְּגוּל וּמִכְשִׁילִים מְאוֹת וְאַלְפִים בְּעֵבְרוֹת חֲמוּרוֹת וְכֶף
הֵם גּוֹרְפִים הוֹן תוֹעֵפוֹת וּמִמְלָאִים אֶת בֵּיתָיהֶם בְּכֶסֶף וְזָהָב, קוֹנִים
קַרְקָעוֹת וְרוֹכְשִׁים נֶכֶס אַחֵר נֶכֶס... וְהַעֲסָקִים הַנִּתְעַבִּים נִמְשָׁכִים
לֹא מַעֲצוֹר...

בְּעַל מַגְלָה עֲמָקוֹת הַקְּשִׁיב לְסִפּוּרָם בְּשִׁדְמוֹ קוֹפֵא
בְּעוֹרְקָיו. תַּחֲלָה לֹא יָכוֹל לְהֶאֱמִין לְמִשְׁמַע אֲזִנָּיו, תוֹעֵבָה כְּזוֹ לֹא
תִּתְּכֹן! אֵךְ כָּכָל שֶׁהַפְּרָשָׁה נִגְלָה בְּפָנָיו עַל כָּל פְּרָטֶיהָ וְדִקְדּוּקֶיהָ,
נוֹכַח לְדַעַת שְׁאֵמָנָם אֶמֶת נִכּוֹן הַדְּבָר! נַעֲשֶׂתָה הַנִּבְלָה הַזֹּאת
בְּיִשְׂרָאֵל!!! (ע"פ דְּבָרִים יז, ד).

הַחֹדֶר עִם שְׁנֵי הַקְּצָבִים הַתְּחִיל לְהִסְתַּחֲרֵר לִנְגֵד עֵינָיו,
מַעֲיֹו נִתְהַפְּכוּ בִּקְרָבוֹ וְכָל גּוּפוֹ נִתְכַּסָּה בַּזָּעָה קָרָה וְאִזּוּ הִלִּיט אֶת

זַעֲקַת שֶׁבֶר

פָּנִיו בִּשְׁתִּי יָדִיו, בְּשֶׁהוּא רוֹעֵד כֻּלּוֹ וְשָׁנִיו "דָּא לְדָא בְּקָשָׁן" (דניאל ה, ו)... בְּאַמְצוֹ כָּל כְּחוֹתָיו, הִתְמַלְטָה מִפְּנֵי זַעֲקַת שֶׁבֶר קוֹרֶעֶת לֵב:

"אוֹי וְאַבּוֹי! מָה רַבִּים הֵם הָאֲנָשִׁים הַפְּשָׁרִים, קְדוֹשִׁים וְטוֹהָרִים, תִּינוּקוֹת שֶׁל בֵּית רַבֵּן וְעוֹלָלִים וְיוֹנָקִים חֲפִים מִפְּשַׁע שֶׁנִּגְדַּע פְּתִיל חַיִּיהֶם בְּגִלְל מַעֲשִׂים מִתְעַבִּים אֵלֶּה!

כִּמָּה תַעֲנִיּוֹת גָּזַרְתִּי, כִּמָּה יָמֵי תַפְלָה קִבַּעְתִּי, כִּמָּה הִשְׁגַּחְנוּ בְּשִׁבְעַע (7) עֵינַיִם, בְּדַקְנוּ וְחִקְרְנוּ וְדַקְדַּקְנוּ שְׁלֹא יִדְבַק בְּנוֹ שׁוּם עוֹן אוֹ חֵטָא, שְׁלֹא יִמָּצֵא בְּתוֹכְנוּ "שֶׁרֶשׁ פָּרָה רֹאשׁ וְלַעֲנָה" (דברים כט, יז) שֶׁהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ יִסִּיר מֵעֲלֵינוּ אֶת חֲרוֹן אַפּוֹ וְהַמִּגְפָּה תִּתְּצֶר! וְיָמֵי הָיָה יָכוֹל לַחֲלֹם שֶׁהִנֵּה פְּשָׁעִים אֵימִים וְנוֹרָאִים כְּאֵלֶּה מִתְבַּצְּעִים יוֹם יוֹם וְשָׁעָה שָׁעָה מִמָּשׁ מִתַּחַת לָאֶף וְאִין שׁוֹמֵעַ וְאִין רוֹאֶה!!!

"מִן הַשָּׁמַיִם הָעֲלִימוּ מִמֶּנִּי אֶת דְּבַר הַתַּעֲבָה! עֵינֵי כְּאֵלוֹ בָּסוּ בְּעֶרְפֶּל סָמִיךְ, כְּדֵי שְׁלֹא אֶרְאֶה וְלֹא אֵדַע".

כְּאִשֶּׁר שָׁמְעוּ שְׁנֵי הַשְּׁתַּפִּים אֶת דְּבַרֵּי הָרֹב, שִׁיָּצְאוּ מִתּוֹךְ לֵב קְרוֹעַ וּמִרְתַּח וָרֹא וְכִיצַד הוּא מִתְפַּתֵּל וּמִתְיַסֵּר מֵרֹב צַעַר וּמוֹעָקָה, פָּרְצוּ שְׁנֵיהֶם בְּבִכֵּי תַמְרוּרִים. גַּם הַצַּדִּיק בָּעַל מְגִלָּה עֲמֻקּוֹת בָּכָה לֵלָא הַפּוּגוֹת, מִבְּלִי יִכְלֹת לְהַשְׁלִים עִם הַמַּחֲשָׁבָה שֶׁדָּבַר אִים כְּזֶה קָרָה בְּתַקּוּפָה בָּהּ הוּא מְכַהֵן כָּרֵב הָעִיר.

לְאַחַר שֶׁעִינֵיהֶם כָּבַד הָיוּ תַפּוּחוֹת מֵרֹב בְּכִי וּמַעֲיִן דְּמַעוּתֵיהֶם כָּבַד הָיָה יָבֵשׁ, הִתְאוּשָׁשׁ הָרֹב וְנִחְלָץ לַפְּעֻלָּה.

"לָכוּ מִיַּד הַבֵּיתָה" צִוָּה עַל הַשְּׁתַּפִּים "וְתִשְׁבְּרוּ וְתִבְעֶרוּ אֶת כָּל כְּלֵי הַבֶּשֶׂר שֶׁלָּכֶם, כִּי הַכֹּל טָרֵף! אַחֵר כֶּךָ תַּחֲזְרוּ לְכָאן!".

נְתִיцַת כְּלִי הַבֶּשֶׁר

בְּשֵׁהֶם יֵצְאוּ הַזְעִיק הָרֵב מִיָּד אֶת הַשְּׂמָשִׁים וְאֶת כָּל בְּנֵי
בֵּיתוֹ וְשָׁלַח אוֹתָם לְכָל קֶצֶוֹ הָעִיר כְּדִי לְפָרֶסֶם וּלְהוֹדִיעַ, שְׁלֹפִי
פְּקֻדַּת הָרֵב יֵשׁ לְבַעַר וּלְשַׁבֵּר אֶת כָּל כְּלִי הַבֶּשֶׁר, הֵן כְּלִי הַחֲמִץ וְהֵן
כְּלִי הַפֶּסֶח, מִבְּלִי לְהַשְׁאִיר לָהֶם שְׂרִיד וּפְלִיט, גַּם אֶת הַכְּלִים
לְהַשְׁרִית הַבֶּשֶׁר וְגַם אֶת לַחַת הַמְּלִיחָה יֵשׁ לְשַׂרֵּף בְּאֵשׁ! נִשְׁלָא
יִשְׁאַלּוּ לָמָּה וּמַדּוּעַ, אֲלֵא יַעֲשׂוּ כִּפִּי שֶׁהָרֵב מִצְנָה, מִבְּלִי לְחוּס גַּם
עַל הַכְּלִים הַיְקָרִים בְּיוֹתֵר.

לְמַחֲרַת בִּבְקָר פְּרִסְמָה פְּקֻדַּת הָרֵב בְּכָל בֵּיתִי הַכְּנֻסֶת וּבֵיתִי
הַמְּדֻרָשׁ וּבְכָל הַשְּׂוֹקִים הַיְּהוּדִיִּים בְּקֶרְקוֹב, הִכְרַז גַּם עַל אֲסוּר
חֲמוּר לִקְנוֹת בֶּשֶׁר מֵאִיזָה סוּג שֶׁהוּא, יֵשׁ לֶאֱכֹל רַק מֵאֲכָלִי חֶלֶב
עַד לְהוֹדְעָה חֲדָשָׁה. דַּבְּרִי הָרֵב חֲזָקוֹ עַל יְדֵי הַטִּלַּת חֶרֶם עַל מִי
שִׁימְרָה אֶת פִּי הָרֵב וַיְחוּס עַל כְּלָיו.

הָאוֹבְלוּסִיָּה הַיְּהוּדִית בְּקֶרְקוֹב פְּתָחָה אֶפּוֹא בְּאוֹתוֹ יוֹם
בְּמִבְצָע הַשְּׂמֵדָת כְּלִי הַבֶּשֶׁר; נִשְׁבְּרוּ, כִּתְּנוּ, שְׂרָפוּ וְהִתִּיכוּ לֵאלֹהִים
רַחֲמִים. עַל כָּל צַעַד וְשַׁעַל הַתְּגוּלָּלוֹ עֲרֻמוֹת שֶׁל שְׂבָרִי כְּלִים וּבְכָל
רְחוֹב וּבְכָל פְּנֵה דָלְקוֹ מְדִירוֹת וּלְשׁוֹנוֹת הָאֵשׁ לְחַכּוֹ כְּלִים לֵאמֹר
סִפֵּר.

הָיָה זֶה מַחֲזָה נוֹרָא: אֲנָשִׁים נָשִׁים וְטָף עֲמָדוֹ וְזָרְקוּ וְהִטִּיחוּ בְּאַרְץ
קַעְרוֹת וְצִלְחוֹת חֲרָסִינָה יְקָרוֹת וּמַעֲרֻכוֹת כְּלִי אֲכָל שְׁלֵמוֹת,
שֶׁנִּשְׁבְּרוּ וְהִתְנַפְּצוּ לְרִסְיָסִים. בְּדָקוֹ וְחֲטָטוֹ בַּמַּגָּרוֹת חֲבוּיוֹת
וּבַמְטָמוֹנִי סִתָּר וְשִׁלְפוֹ מִשָּׁם כְּלִים שֶׁלֹא הִשְׁתַּמְשׂוּ בָּהֶם מִזֶּה
נָשִׁים אֲרָכוֹת וְאִף הֵם הִפְכוּ לְגִל שֶׁל חֲרָסִים מְנַפְּצִים, בְּכָל קֶרְקוֹב
לֹא נִשְׁאָר אִף כְּלִי בֶּשֶׁר אֶחָד לְרִפּוּאָה.

הָרֵב לֹא הִסְתַּכֵּל בַּפְּנִיָּהֶם

וְאֵז חָזְרוּ שׁוֹב שְׁנֵי הַשְּׁתָּפִים אֶל הָרֵב, בְּגוֹ שְׁחוּחַ, בְּרֹאשׁ מוֹרֵד וּבִפְנִים מְלֵאִים בּוֹשָׁה וּכְלָמָה, כְּדִי לִשְׁמַע מֶה יִטַּל עֲלֵיהֶם לַעֲשׂוֹת הָלָאָה.

הָרֵב לֹא הִסְתַּכֵּל יוֹתֵר בַּפְּרָצוּפִים, בְּהִתָּאֵם לַהֲלָכָה שֶׁ:
"אֲסוּר לְהִסְתַּכֵּל בַּפְּנֵי אָדָם רָשָׁע", בְּצַדִּדוֹ אֶת פָּנָיו לְעֵבֶר הַקִּיר
הוּא פָּתַח וְאָמַר:

"אֲנִי לְבַד אֵינֶנִּי מְסַגֵּל לְהוֹצִיא לָכֶם פֶּסֶק דִּין שֶׁל תְּשׁוּבָה!
כִּי גְדוֹלָה אֲשַׁמְתְּכֶם עַד רוּם שָׁמַיִם! אֲנִי מִכָּרַח לְכַנֵּס לְשֵׁם כָּךְ
בֵּית דִּין מִיָּחָד שֶׁל גְּדוּלֵי הָרֵבָנִים וְהֵם יוּכְלוּ אוּלַי לְהוֹרוֹת לָכֶם דֶּרֶךְ
כִּיצַד לַחֲזוֹר בְּתִשׁוּבָה וּלְכַפֵּר עַל פְּשָׁעֵיכֶם! בֵּינָתִים לָכֵן הִבִּיתָה
וְאֵל תֹּאכְלוּ וְאֵל תִּשְׁתּוּ אֲלֵא כְּדִי לִקְיִים אֶת נַפְשֵׁיכֶם. אֵל תִּטְעֲמוּ
בָּשָׂר וְאֵל תִּשְׁתּוּ יוּן אֲלֵא בְּשִׁבְתָּ בְּלִבְד לְצֹאת יָדִי חוּבָה! עַד
שִׁיתְּאֲסֹפוּ גְדוּלֵי הָרֵבָנִים בְּקִרְקוּב וְיִרְכִּיבוּ אֶת בֵּית הַדִּין וְאֵז אֲשַׁלַּח
לְקֹרָא לָכֶם!"

הַשָּׂנִיִּים יָצְאוּ מִבֵּית הָרֵב שְׂבוּרִים וְרָצוּצִים, כְּשֶׁעִינֵיהֶם
כְּבוֹשׁוֹת בְּקִרְקַע וּפְנֵיהֶם שְׁחֹרוֹת כְּשׁוּלֵי קִדְרָה...

בְּכָל קִרְקוּב לֹא הָעֵז אִף אָדָם לִשְׁאֹל: "מִדּוּעַ צִוָּה הָרֵב
לִשְׁבֹּר אֶת כָּל כְּלֵי הַבֶּשֶׂר?" בָּלֵם קִיָּמוֹ וּקְבָלוֹ אֶת פְּקֻדַּת הָרֵב
בְּמֵלֶא הַמְּשֻׁמְעוֹת וּלְלֹא כָּל פְּקוּפּוּק, הֵם יָדְעוּ שֶׁאִם הָרֵב מְצִיָּה
לַעֲשׂוֹת כֵּן אֵין לְהִרְהֵר אַחֲרָיו.

בַּעַל מְגֻלָּה עֲמֻקּוֹת הִתְחִיל לִשְׁלַח מִכְתָּבֵי הַזְמָנָה לְגְדוּלֵי
הָרֵבָנִים, שֶׁבָּהֶם נִתְבַּקְּשׁוּ לָבוֹא לְקִרְקוּב בַּמוֹעֵד שֶׁנִּקְבַּע מִרֹאשׁ,
כְּדִי לְהִתְכַּנֵּס יַחַד לְדוֹן וּלְפַסֵּק בְּשִׂאלָה קִשָּׁה בְּיוֹתֵר.

פרק חמישי

כנוס הרבנים

בִּקְרָקוֹב, עִיר מְלָאָה חֲכָמִים וְסוֹפְרִים, לֹא הָיָה זֶה חֲזוֹן בְּלִתִּי נִפְרָץ, שְׂרָבָנִים וְגִדּוּלֵי תוֹרָה יִתְכַּנְסוּ מִפְּעַם לְפַעַם כְּדִי לְדוֹן וּלְהַתִּיעֵץ בְּעִנְיֵי הַכָּל, כִּי קְרָקוֹב הָיְתָה אֶז מֶרְכֶּז שֶׁל תוֹרָה וַיְהִי. שָׂמַם שֶׁל גְּאוּנֵי הַתוֹרָה מִקְרָקוֹב הָיָה לְשֵׁם וּלְתַהֲלָה בְּכָל רִחְבֵּי הָעוֹלָם הַיְּהוּדִי. וְרַבִּים הָיוּ מִתְלַמְּדֵי הַחֲכָמִים שֶׁנִּהְיוּ לְקְרָקוֹב כְּדִי לִשְׁאֹב מִמֶּנִּין הַתוֹרָה וְהַחֲכָמָה שֶׁל גְּאוּנֵיהָ וְגִדּוּלֶיהָ. אֲךָ הַהִתְכַּנְסוּת הַזֹּאת, הַפֶּעַם שֶׁל כָּל כָּף הַרְבֵּה גִדּוּלֵי תוֹרָה בְּבֵית אַחַת וּמִבְּלִי לְהוֹדִיעַ מֵרֹאשׁ בִּמָּה מְדַבֵּר, הָאֵם זֶהוּ עִנְיָן שֶׁל גְּזֵרָה קָשָׁה מִצַּד הַמַּלְכוּת, אוֹ בְּעֵינָהּ מִסִּבַּת שֶׁל הַתֵּר עֲגוּנָה וְכִדּוּמָה הָיְתָה בְּשִׁבִּיל כָּלֵם הַפְּתָעָה גְּמוּרָה וְעוֹרָרָה סְקָרְנוּת רַבָּה וְנַחוּשִׁים שׁוֹכִים.

מה קרה?

בַּיּוֹם הַמִּזְעָד, כְּאֲשֶׁר כָּל גִּדּוּלֵי הַתוֹרָה הַמְזֻמָּנִים, כְּבָר הַתְכַּנְסוּ בְּבֵיתוֹ שֶׁל בַּעַל מַגְלָה עֲמָקוֹת, רַבָּה שֶׁל קְרָקוֹב וְכָלֵם מִתְאַמְצִים לִשְׂאֹא לְגִלּוֹת מֶה "הוֹלֵךְ כָּאֵן" ... שֶׁלַח הָרַב אֶת הַשִּׁמְשׁ שֶׁל בֵּית הַדִּין לְקַרֵּא אֶת שְׁנֵי הַקְּצָבִים הַשְּׁתֵּפִים וְעַד שֶׁאֵלֶּה הִגִּיעוּ נִתְבַּקְּשׁוּ הָרַבָּנִים הָאוֹרְחִים לְהִכָּנֵס לְאוּלָם הַגָּדוֹל שֶׁל בֵּית הַמִּדְרָשׁ וּלְתַפֵּס שֵׁם אֶת מְקוֹמוֹת הַיְּשִׁיבָה שֶׁהוֹכְנוּ בְּשִׁבְלֵם.

כְּנוֹס הָרַבָּנִים

שְׁנֵי הַקְצָבִים הַשְׁתַּפִּים הִגִּיעוּ מִיַּד כְּפָקֶדֶת הָרֶב, בְּלוֹיֹת הַשֶּׁמֶשׁ
שֶׁל בֵּית הַדִּין וּלְעִיבֵיהֶם נִתְּגַלָּה מַחְזָה נּוֹרָא הוּד: לְמַעַלָּה בְּכַתֵּל
הַמְזֻרָח יָשְׁבוּ בַּחֲצִי גֶרֶן עֲגֻלָּה, רַבָּנִים בְּעַלֵּי הַדֶּרֶת פָּנִים, עֲטוּרֵי
זָקִנִים אֲרָפִים וּפְאוֹת מְסֻלָּסוֹת, עִם מַגְבָּעוֹת עֲגֻלוֹת אוֹ
שְׁטְרִימְלִים וּגְלִימוֹת קְטִיפָה רַחְבּוֹת שְׁרוּוֹלִים וְחִגּוּרוֹת מְשִׁי,
כְּשֶׁהִבָּאִים בְּשָׁנִים שְׂבִינֵיהֶם נִשְׁעָנִים עַל מַקְלוֹת עִם יָדִיּוֹת
מְזַהְבוֹת אוֹ מְכַסְפוֹת וְכָל דְּמוּתָם אוֹמֶרֶת כְּבוֹד וְהֶדֶר. בְּשָׁעָה זוֹ
עָטוּ בָּלֶם אֲרֻשֵׁת שֶׁל רְצִינּוֹת וְצִפְיָה דְּרוּכָה לְקִרְאֵת הַנוֹשָׂא הַבְּלָתִי
יָדוּעַ, שְׁעוֹמְדִים לְהַעֲלוֹת לַפָּנִיהֶם.

דִּין תּוֹרָה

בְּעַל "מַגְלָה עֲמֻקּוֹת", שֶׁבְּתוֹר מָרָא דְּאֶתְרָא יָשָׁב בְּרֵאשׁ
הַקְרוּאִים, פָּנָה אֶל שְׁנֵי הַקְצָבִים הַשְׁתַּפִּים, כְּשֶׁשְׁפָתוֹתָיו רוֹטטוֹת
מִהַתְרַגְּשׁוֹת וּפָנָיו חוֹרִים כְּסִיד וְקָרָא אֲלֵיהֶם בְּקוֹל מְעוֹרֵר פְּלָצוֹת:

"עֲלֵיכֶם לַחֲזוֹר כָּאֵן עֵתָה בְּפָנֵי בֵּית הַדִּין הַגָּדוֹל עַל כָּל סְפוּר
הַזֹּעָה כְּפִי נֶשֶׁסְפָרְתֶּם לִי".

דְּמָמָה כְּבֻדָּה רוֹוִיֵּת אִימָה הַשְׁתַּרְרָה בְּבֵית הַמְדָּרֶשׁ. שְׁנֵי
הַקְצָבִים הַשְׁתַּפִּים הוֹרִידוּ אֶת רְאשֵׁיהֶם בְּבוֹשָׁה וּבִגְדוֹן. הֵם לֹא
יָכְלוּ יוֹתֵר לִבְכּוֹת. כִּי לְבוּשֵׁיהֶם כָּאֵלוֹ הִתְאַבְּנוּ וּמִקּוֹר דְּמַעֲוֹתֵיהֶם
הָיָה יָבֵשׁ. בְּקוֹל חִלּוּל כָּשֶׁל בַּר מִנּוֹן שִׁיָּצָא מִקְבְּרוֹ וּמִבְקֵשׁ תַּקּוּן
עֲבוּר נִשְׁמָתוֹ הַחוּטָאֵת, פָּתַח אֶחָד מֵהֶם אֶת דְּבָרָיו וְהַשְׁנִי הַחֲרָה
הַחֲזִיק אַחֲרָיו:

"מָזָה עֲשׂוֹרוֹת בְּשָׁנִים הֵם מְשׁוֹנְקִים וּמִפְצִים בְּשָׁר טָרֶף
בְּכָל רַחֲבֵי קֶרְקוּב! בְּגִלְל תַּאֲוֹת הַבָּצַע הַכְּשִׁילוֹ אֶת יְהוּדֵי הָעִיר
בְּעִבְרוֹת חֲמוּרוֹת בְּיוֹתֵר!

"הִיוּ נוֹחֲרִים בְּהִמּוֹת וּמִנְבָּלִים עֲגָלִים וּמוֹכְרִים אֶת בְּשָׂרָם
בְּתוֹר כָּשֶׁר לְמַהֲדָרִין מִן הַמַּהֲדָרִין! בְּשָׁר הַטְּרָפָה שְׁלָהֶם מִצָּא אֶת

דָּרְבוּ בְּכָל בֵּית יְהוּדִי בְּקִרְקוּב! אֵין בֵּית אֲשֶׁר מְטַבְּחוֹ לֹא נִתְגַּעַל בְּמֵאכְלֵי פְּגוּל שְׁסַפְּקוּ עַל יָדָם. הוֹדוּת לְכָךְ הִגִּיעוּ לָרְכוּשׁ עֲצוּם. קִבְּנוּ לָנוּ בָּתִּים מְפָאָרִים וְטִירוֹת הַטּוֹבָלוֹת בְּגִי נֹי מְטַפְּחִים לְהַפְּלִיא, מְלֹאנוּ אֶת דִּירָתָנוּ בְּכָל שְׂכִיּוֹת הַחֲמֻדָּה שֶׁנִּפְשָׁנוּ חֲשָׁקָה בָּהֶם: רַהִיטִים יְקָרִים כְּמוֹ בְּאַרְמוֹנוֹת מְלָכִים, כָּלִי כֶּסֶף וְכָלִי זָהָב, תִּכְשִׁיטִי פֶּז וְהַלּוּמִים נּוֹצְצִים. בָּאנוּ בְּקִשְׁרֵי חֲתוּן עִם הַמְשַׁפְּחוֹת הַמִּיֻּחָסוֹת בְּיוֹתֵר, חֲלָקָנוּ גַּם סְכוּמֵי כֶּסֶף גְּדוֹלִים לְצָרְכֵי צְדָקָה וְכָל זֶה בָּא לָהֶם מֵהַרְוּחִים שֶׁל הַפְּצַת בֶּשֶׁר הַתּוֹעֵבָה וְהַכְּשָׁלָה אֶל־פִּים וּרְבֻבוֹת יְהוּדִים תְּמִימִים שֶׁהִתְפַּטְּמוּ בְּמֵאכְלוֹת אֲסוּרוֹת!

"עֲתָה נִפְקָחוּ עֵינֵינוּ לִרְאוֹת וְנוֹכַחְנוּ לְדַעַת מֶה עוֹלָלָנוּ מֵאֵז יְמֵי נַעֲרֵינוּ וְעַד הַיּוֹם! אָנוּ בּוֹשִׁים מֵעַצְמָנוּ וּמִלְאִים יְסוּרֵי חֲרָטָה. אָנוּ יוֹדְעִים שֶׁעֲבוּר חֲטָאִים כָּאֵלָּה לֹא יוֹצֵאִים אֶף פַּעַם מִגִּיהָזָם! עַד כֹּה לֹא עָמַדְנוּ עַל חֲמַרְת הַפֶּשַׁע. אֲנַחְנוּ עִמִּי הָאֲרָצוֹת וּבְיָרִים: מַעוֹלָם לֹא לָמַדוּ אוֹתָנוּ מֵאוּמָּה! מֵאֵז הָיוּתָנוּ יְלָדִים קֹטְנִים הָיִינוּ יְתוּמִים מֵאֵב וּמֵאֵם וְלֹא הָיָה מִי שֶׁיַּחֲנֹךְ אוֹתָנוּ. עֲתָה נּוֹדַע לָנוּ כְּמָה אָנוּ צָרִיכִים לְהַכּוֹת עַל חֲטָא! אָנוּ מְבַקְּשִׁים אֲפּוֹא מִמַּעַלְתְּכֶם לְהוֹצִיא בְּשִׁבְלֵנוּ תְּשׁוּבַת הַמִּשְׁקָל כְּדִי שֶׁנוֹכַל לְכַפֵּר עַל עֲוֹנוֹתֵינוּ. אָנוּ מוֹכִנִּים לְקַבֵּל עַל עַצְמָנוּ סְגוּפִים קָשִׁים בְּיוֹתֵר, שֶׁיִּבְדּוּ אוֹתָנוּ, שֶׁיִּרְמְסוּ אֶת כְּבוֹדָנוּ עַד עֶפֶר וּבִלְבַד לְהַגִּיעַ לְעוֹלָם הָאֵמֶת כְּשֶׁאָנוּ מְמַרְקִים וּמְצַרְפִּים מִהַעֲבָרוֹת שֶׁבִידְנוּ..."

זַעֲקַת שֹׁבֵר

עוֹד לִפְנֵי שְׁשָׁנֵי הַקְּצָבִים הַשְּׁתַּפִּים סִימוּ אֶת דְּבָרֵי הַיּוּדִי שֶׁלָּהֶם, כָּבֵר עֲבָרָה חֲלָחָה בֵּין שׁוֹרוֹת הַרְבָּנִים, שֶׁבִּקְשִׁי יָכֹלוּ לְהֶאֱמִין לְמִשְׁמַע אֲזִנֵּיהֶם וּפֹה וְשֵׁם פָּרְצוּ הַתִּיפְחִיּוֹת שֶׁל בְּכִי וְלַחֵשׁ רַחֵשׁ שֶׁל תַּמָּהוֹן וְתִדְהָמָה, אֶךְ לְאַחַר שֶׁכָּל הַפֶּרָשָׁה בָּלָה נְגוּלָה בַּפִּיָּהֶם עַל חֲמַרְתָּהּ, הִקִּיף הַיְּגוֹן וְהַכָּאֵב אֶת בָּלָם. חֲלָק מֵהַרְבָּנִים קָרְעוּ קְרִיעָה... יָרְדוּ לְשִׁבְתָּה עַל הָרִצְפָּה כְּאַבְלִים וּפְתָחוּ בִּנְהִי וְקִינָה כְּמוֹ עַל חֲרָבִן בֵּית הַמִּקְדָּשׁ.

כְּנוֹס הָרַבָּנִים

"שֵׁד וְשֶׁבֶר!" קוֹנְנוּ הָרַבָּנִים "כָּל הַמַּאֲבָד נֶפֶשׁ אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל בְּאֵלוֹ אֶבֶד עוֹלָם מֵלֹא!" כָּמָה נֶפְשׁוֹת נִגְדְּעוּ מִן הָעוֹלָם בְּטָרָם עֵת! בְּעוֹן הַהִסְתָּאבוֹת בְּמַאֲכָלִי גְבֻלָּה וּטְרָפָה וְחֹלֶב פָּרָצוּ הַמִּגְפּוֹת וְעוֹלֵי יָמִים וְתִינוּקוֹת שֶׁל בֵּית רַבֵּן נִסְפּוּ בָּהּ וּפְתִיל חֵיֵיהֶם נִתְקוּ!!".

"הֵאֵם יִשְׁנָה בְּכָל אֶפְשָׁרוֹת תְּשׁוּבָה בְּשִׁבְלֵם?" נִזְרְקָה שְׁאֵלָה מִפִּיו שֶׁל אֶחָד הָרַבָּנִים.

"אֵין לָהֶם תְּקוּמָה! אֲבָדָה תְּקוּמָתָם!" קָבְעוּ רַבָּנִים אֲחֵרִים בְּסִעֲרַת רוּחַם.

"גַּם כָּל הָאֲרָבַע מִיתוֹת בֵּית דִּין אֵינָם עֹנֶשׁ מִסְפִּיק בְּשִׁבְלִי פְּשָׁעִים כְּאֵלֶּה" קָרָא מִשְׁהוּ בְּרִיתִיָּה וּבְזַעַם עֶצוֹר – "שׁוּם תְּשׁוּבַת מִשְׁקָל לֹא תוּכַל לְצַרֵּף אֶת נִשְׁמוֹתֵיהֶם הַחוֹטְאוֹת, נִגְזֹר עֲלֵיהֶם לַהֲתַפְּרוֹ וְלַהֲתַגְלַגֵּל בְּכַף הַקֶּלַע לְעוֹלָמִי עַד!.."

שְׁנֵי הַשְּׁתָּפִים הַקְצָבִים עָמְדוּ פִּיק בְּרָפִים כְּשֶׁעִינֵיהֶם כְּבוֹשׁוֹת בְּקִרְקַע וְדַבְּרֵי הַזַּעַם שֶׁל הָרַבָּנִים שֶׁהוֹטְחוּ כְּלִפֵּיהֶם בְּלֹהֵט רַב בְּרָגָעִים הַחֲמִים שֶׁל הַגְּלוּי הַמִּדְּהִים, נִחְתּוּ עַל רִאשֵׁיהֶם בְּמַהֲלָמוֹת עֲזוֹת וּפָגְעוּ בָּהֶם כְּמִדְּקֵרוֹת חֶרֶב. מַעִיָּהֶם נִתְהַפְּכוּ בְּקִרְבָּם וּמִרְרָתָם כְּאֵלוֹ נִשְׁפְּכָה וְהָרַק בְּפִיהֶם הָיָה מֵר כְּלַעֲנָה.

הֵם הִטִּילוּ אֶת עַצְמָם עַל הָאָרֶץ בְּשִׂאֲרִית כְּחוֹתֵיהֶם וּפְתָחוּ בִּילָלָה צְרִחָנִית כְּשֶׁל חֵיהַ פְּצוּעָה:

"רַבָּנִים קְדוֹשִׁים! רַחֲמוּ עַל נִשְׁמוֹתֵינוּ! אֵל תַּחֲוִסוּ עַל גּוֹפְנוֹ כָּלִל וְכָלִל! תִּצְווּ אֶפְלוֹ לִסְרוֹק אֶת בְּשָׂרֵנוּ בְּמִסְרָקוֹת שֶׁל בְּרָזֶל וְלִזְרוֹת מֶלַח עַל הַפְּצָעִים וְאֶנְחֵנוּ נִקְבֵּל אֶת הַיִּסּוּרִים מִבְּלִי לַפְּצוֹת פֶּה וּבִלְבָד שֶׁנִּצְוִיל אֶת נִשְׁמוֹתֵינוּ מִדָּרָאוֹן עוֹלָם בְּשִׂאוֹל תַּחֲתִיּוֹת!!"

בְּאִשֶּׁר בַּעַל מַגְלָה עִמָּקוֹת הַתְּבוּנָה בְּפִיָּהֶם הַזֹּעֲמִים שֶׁל
הָרַבָּנִים שֶׁבִקְשִׁי יָכֻלוּ לְשַׁלֵּט בְּרוּחָם וּלְאַזְנֵי הַגִּיעוּ יִלְלוֹת הָרַפָּאִים
הַמַּחְרִידוֹת שֶׁל הַקְּצָבִים הַשֹּׁתֵפִים, שֶׁבִקְעוּ מִלְּבוּתֵיהֶם הַשְּׁבוּרִים
וְהָרְצוּצִים, נִתְעוּרְרוּ רַחֲמָיו עַל שְׁתֵּי הַנִּשְׁמוֹת הָאֲבוּדוֹת וְהוּא פָּנָה
אֶל בֵּית הַדִּין, בִּקּוֹל רֶךְ וּמְשִׁיב חֲמָה, בְּהִתְאַמְצוֹ לְשַׁדֵּל אֶת
הָרַבָּנִים לְהַטּוֹת אֶזְן קִשְׁבָּת לְתַחֲנוּנֵיהֶם שֶׁל הַחוּטָאִים הַמְּבַקְשִׁים
לְפָתַח לָהֶם שַׁעַר תְּשׁוּבָה - וּלְנִסּוֹת בְּכָל זֹאת לְמַצֵּא מוֹצֵא...

אֵין חוּטֵא שָׂאִין לוֹ תִּקְנָה

"מורי וְרַבּוֹתֵי, רַבָּנִים וְדִיָּנִים מִמַּחֲסִים!" - פָּתַח הָרַב אֶת
דְּבָרָיו - "יְדוּעִים וּמַקְבָּלִים עָלֵינוּ דְּבָרֵי רַבּוֹתֵינוּ בַּעֲלֵי הַתְּלִמוּד
וְנוֹשְׂאֵי כְּלֵיהֶם, אֵין חוּטֵא שָׂאִין לוֹ תִּקְנָה! הַתְּשׁוּבָה בּוֹקֶעֶת וְעוֹלָה
דָּרָךְ כָּל הָרַקִּיעִים וּפּוֹרֶצֶת כָּל הַשְּׁעָרִים הַנְּעוּלִים! וְאָמְרוּ בְּגִמְרָא
עַל מִנְּשָׁה מְלָךְ יְהוּדָה, אִשֶּׁר הָעֵמִיד צֶלֶם בְּהִיכַל ה', בְּאִשֶּׁר בִּקֵּשׁ
לְחֹזֵר בְּתִשׁוּבָה, נִעְלוּ הַמִּלְאָכִים בְּפָנָיו אֶת כָּל הַשְּׁעָרִים, כְּדִי
שֶׁתְּשׁוּבָתוֹ לֹא תִתְקַבֵּל - וְאִזְ גָּבְרָה מִדַּת הַרַחֲמִים עַל מִדַּת הַדִּין
וְהַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא כְּבִיכּוֹל עֲשֵׂה לוֹ כְּמִין מַחֲתֶרֶת בְּרַקִּיעַ כְּדִי
לְקַבֵּלוֹ בְּתִשׁוּבָה! וְאִם הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ רַחֵם עַל חוּטֵא גָדוֹל כְּזֶה
שֶׁהַכְּנִיס פֶּסֶל בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ, מַדּוּעַ לֹא יִכְמְרוּ רַחֲמֵינוּ עַל שְׁנֵי
הָאֲנָשִׁים הָאֵלֶּה הַמִּתְפַּלְשִׁים בְּעַפְר לְרַגְלֵינוּ וּמִתְחַנְּנִים
וּמְבַקְשִׁים סְלִיחָה וּכְפָרָה - מַדּוּעַ לֹא נִנְסֶה לְמַצֵּא מִרְפָּא לְנַפְשָׁם
וּלְחַתֵּר בְּשִׁבְלֵם דָּרָךְ לְתִשׁוּבָה?!"

דְּבָרָיו הַנִּרְגָּשִׁים שֶׁל בַּעַל מַגְלָה עִמָּקוֹת שֶׁכָּכוּ בְּמַקְצֵת אֶת
סַעֲרַת הָרוּחוֹת וְהַפִּיגוֹ בְּמִדַּת מָה אֶת הֶרְתָּחָה וְהַזֶּעַם שֶׁהִפְנוּ נֶגֶד
הַשָּׂבִים, כְּשֶׁגָּלוּ אֶת מַעֲשֵׂי הַנִּבְלָה שֶׁבִצְעוּ, בְּהַכְשִׁילָם עִיר שְׁלָמָה
בְּמִשְׁךְ שָׁנִים בַּעֲבֻרוֹת חֲמוּרוֹת בְּיוֹתֵר. גַּם הַמֶּרְאֶה שֶׁל הַשָּׂבִים
שֶׁשָּׁכְבוּ עֵתָה עַל הָרִצְפָּה בְּהַכְנָעָה וּבְהַשְׁפָּלָה כְּשֶׁפָּנִיהֶם
כְּבוֹשׁוֹת בְּקִרְקַע וְיִלְלַת הַיָּאוֹשׁ שֶׁלָּהֶם מִמֵּלֶאכֶת אֶת חֲלַל הָאוֹלָם,

כנוס הרבנים

עורר בכל זאת את רגשי הרחמים שבלב חברי בית הדין והם התחילו להתלחש ביניהם ולטכס עצה בדת מה לעשות.

כמה רבנים נגשו אל בעל מגלה עמקות והציעו לו שיצוה על שני הקצבים ללכת בינתיים הביתה, כדי שבית הדין יוכל לדון בענין בשקט ולחפש דרך כיצד להציל את נשמותיהם מדינה של גיהנום.

לאחר ששני השתפים מאכילי הטורפה עזבו את האולם, פתחו חברי בית הדין בהתיעצות קדחתניות בינם לבין עצמם, דנו והתנחו במרץ, במאמץ לקבע את המעשה ואת הדרך אשר לפיה ילכו ויתנהגו החוטאים כדי להגיע לתשובה שלמה ולבא לעולם האמת כשהם מנקים ומצרפים מעונותיהם הכבדים.

לא בנקל הגיע בית הדין לסכומים בקשר לדרך התשובה. הדיינים וה; "שקלא וטריא" נמשכו שעה ארבה. המצחים הגבוהים של הרבנים נחרשו קמטים עמקים מרב מאמץ לצלל בים הש"ס והפוסקים, ראשונים ואחרונים וכל המקורות שיש להם שיכות לסגיות של חוטא ומחטיא, הכשלת הרבים, חייבי ברתות וחיבי לאוין, נבלה וטורפה, חלב ודם.

כשנתעוררו ספקות וחלוקי דעות נגשו לעין בספרים. עד מהרה התמלאו כל השלחנות בספרים פתוחים שהוצאו מהאצטבאות הרבות שהקיפו את הקירות. גם הרב בעל מגלה עמקות הביא מביתו ספרים עתיקים יקרי ערך, שמהם צדד להוכיח, ששתשובה מתאימה יכולה לכפר גם על החטאים הנוראים האלה.

הדיינים והבוחים החריפים נתמשכו עד שעה מאחרת בלילה, כשבלם סחוטים מרב עיפות. החליטו להפסיק את הישיבה ולחדש אותה למחרת בבקר.

הַרְבֵּנִים חֲבָרֵי בֵּית הַדִּין הַנֶּאֱסָפִים סִדְרוּ לְמִנוּחַת הַלַּיְלָה
אֶצֶל הַבַּעֲלֵי הַבָּתִּים הַחֲשׂוּבִים בְּקֶרֶקוֹב, אִם כִּי אֵלֶּה לֹא יָדְעוּ כָּל־
"מֶה הוֹלֵךְ בָּאֵן" וּבִשְׁל מָה כָּל הַפְּעִילוֹת הַחֲשׂוּבָה הַזֹּאת.

הַרְבֵּנִים חֲבָרֵי בֵּית הַדִּין הַקְּדִימוּ לְקוֹם בְּהִשְׁכַּמַת הַבֶּקֶר,
הַתְּפִלָּלוֹ, סִעְדוּ בְּחִפְזוֹן אֶת פֶּת הַשְּׁחָרִית וּמָהְרוּ לְבֵית הַכִּנְסָה
הַגָּדוֹל בְּדִי לַחֲדָשׁ אֶת הַדִּיּוֹן שֶׁהַפֶּסֶק אָמַשׁ, בְּמִטְרָה לַחֲרֹץ אֶת
כָּל־לִי הַתְּשׁוּבָה עֲבוֹר הַקְּצָבִים מֵאֲכִילֵי הַטְּרָפוֹת.

כִּן עָבְרוּ כִּמָּה יָמִים שֶׁל יְשִׁיבוֹת וְדִיּוּנִים וַעֲדִין לֹא יָכְלוּ
חֲבָרֵי בֵּית הַדִּין לַהֲגִיעַ לִידֵי הַחֲלָטָה אַחִידָה בְּדִבְרֵי דָרְכֵי הַתְּשׁוּבָה
עֲבוֹר שְׁנֵי הַבַּעֲלֵי הָעֶבְרָה, הָרוֹצִים לְמָרֵק אֶת עֲוֹנוֹתֵיהֶם בְּעוֹלָם
הַזֶּה וּלְהַגִּיעַ זִכָּאִים לְעוֹלָם הַבָּא.

הַקְּצָבִים מִתְּכוֹנְנִים לְגִזַּר דִּינָם

בִּינְתִים נִשְׁאָרוּ שְׁנֵי הַקְּצָבִים הַשְּׁתֵּפִים סְגוּרִים
בְּדִירוֹתֵיהֶם, קְפוּאִים וְדוֹמָמִים, פְּנִיָּהֶם רָעִים וּנְפִילִים לְבִלִי הָפֶר,
כִּמְעֵט לֹלֵא אוֹכֵל וּלֹלֵא שֹׁנֶה, רַק בּוֹכִים וּמְקוֹנְנִים, מְזִמֵּן לְזִמֵּן,
כֹּאֲשֶׁר מְלֵאֵי הַדְּמָעוֹת הַתְּחִדָּשׁ...

עַם כָּל זֹאת, לֹא יָדְעוּ הַמוֹנֵי הַיְּהוּדִים בְּקֶרֶקוֹב אֵף שֶׁמֶץ
קַל עַל מָה הַמְּדַבֵּר, לְשֵׁם מָה הַתְּכַנְסוּ וּבָאוּ לְכָאן כָּל כִּן הַרְבֵּה
רְבָנִים וּגְדוּלֵי תוֹרָה וְאִיךָ כָּל זֶה מִתְּקַשֵּׁר עִם שְׁנֵי הַקְּצָבִים
הַשְּׁתֵּפִים, כִּי הָרֵב בַּעַל מְגִלָּה עִמְקוֹת הַשְּׁכִיל לִנְהַל אֶת כָּל
הַיְּשִׁיבוֹת וְהַתְּעִצּוּיוֹת בְּסוּדִיּוֹת מַחֲלָטָה. אֵף אִישׁ, חוּץ מִחֲבָרֵי
בֵּית הַדִּין, לֹא הָיָה רִשְׁאִי לְהִמָּצֵא בְּבֵית הַכִּנְסָה הַגָּדוֹל בְּיָמֵים
אֵלֶּה. הָאָדָם הַיְּחִיד שֶׁנִּתְּנָה לוֹ רְשׁוֹת כְּנִיסָה הָיָה שְׁמִשׁ בֵּית הַדִּין
וְהָלָה הַזֶּה בְּאִזְהָרָה חֲמוּרָה לְשֹׁמֵר אֶת לְשׁוֹנוֹ וְלֹא לְסַפֵּר לְשׁוֹם
אָדָם שְׁבַעֲוֹלָם דָּבָר וְחִצִּי דָּבָר בְּקֶשֶׁר לְגִלּוֹי הַשְּׁעִרְרוּיָה הָאִימָה שֶׁל
הַאֲכִלַת בָּשָׂר טְרֵפָה לְעִיר שְׁלֵמָה בְּמִשְׁשׁ עֲשָׂרוֹת שָׁנִים עַל יְדֵי שְׁנֵי

כנוס הרבנים

השתפים הקצבים, העשירים והמכבדים ביותר בעיר - עד שתגיע השעה שאפשר יהיה לפרסם את הדבר ברבים.

בני הבית של הקצבים השתפים, נשיהם וילדיהם, חתניהם וכלותיהם, לא ידעו את נפשם מרב תדהמה. הם הפגועו בבעליהם ובאביהם והתחננו לפניהם:

"אבא! חותני! מה קרה? דבר! אמר מלה!"

אך לא קבלו כל מענה...

הם התענו והתיסרו כל העת, לא סדרו את הבית, לא הציעו את המטות - אך שום דבר לא הועיל, השנים היו דוממים קאבן.

פרק ששי גזר הדין

לבסוף הגיע היום בו נפלה ההכרעה, נסחת ההחלטה המסכמת שנתקבלה על ידי בית הדין בבית הפנסת הגדול נרשמה בקולמוס של נוצת אֶז על פני גליון ניר ארוך ובה סעיפים רבים בדבר דרכי התשובה עבור שני השתתפים מאכילי הטֶרפות.

אז שלח בעל מגלה עמקות את השמש לקרא לשני השתתפים שיבואו להתייצב בפני הרבנים חברי בית הדין בבית הפנסת הגדול.

הרבנים כמעט שלא הכירו את שני הבאים, שראו אותם רק לפני ימים מספר. שניהם השתנו פלאים במשך ימים ספורים אלו, כאלו החליפו צורה. פניהם היו כפני אדם הנוטה למות, חלשים ותשושים כאלו אֶזלה מגופם טפת דמם האחרונה... בקשי יכלו לעמד על הרגלים...

חזותם המזעזעת של שני מבקשי התשובה אשר מקצבים גברתנים, שהדם כמעט פרץ מפניהם מרב אונים ובריאות, הפכו תוך ימים ספורים לצל אֶדם, אף ורק יקב הצער ויסורי החרטה על מעשיהם בעבר, נגעו מאד ללב חברי בית הדין ובעיני רבים נצנצו דמעות של רחמים וחמלה.

"אם הם מתיסרים ביסורי חרטה כאלה, הרי הם בעלי תשובה ממש!" קרא אחד הרבנים, שלבו נתפז בקרב מרב רגש.

גזר הדין

"הרי מעוט חלבם ודמם, צריך להתקבל כאלו הקריבו קרבן עולה על מזבח התשובה!" החרה החזיק אחריו רב שני בקול רווי דמעות.

הרב בעל מגלה עמקות קם ממקומו ובבית הפנסת השלף הס, הוא פנה אל שני הקצבים, שנשארו עומדים ליד הפתח כשעיניהם נעוצות ברצפה ושאל אותם בקול רם:

"האם מוכנים ומזמנים אתם לקבל על עצמכם לשמור ולעשות ולקיים את כל מה שבית דין זה יטיל עליכם?"

"כן!!!" ענו שניהם כאחד בכל כחם. "אפלו אם תצוו שיגזרו אותנו לגזרים בעודנו בחיים, נקבל את הענש באהבה! לא יצטרכו לעקד אותנו! נשכב בשקט ונסבל את היסורים בדממה, מבלי להוציא הנה! אנחנו רק נקדים ונאמר: יהי רצון שיהא זה לכפרה על כל עונותינו..." - - -

השמדת הרכוש

- "ויבכו, הקשיבו היטב!" אמר בעל מגלה עמקות - "לכו הביתה וכה תעשו: תאספו את כל החפצים של הבנים והבנות, הגרים אצלכם, את כל הרהוט, המלבושים והתכשיטים ותמסרו לכל אחד חלקו - ועליהם לעזב מיד את הבית ולחפש להם מקומות מגורים אחרים. לעמת זאת בשביל נשיכם תשאירו את דברי הלבוש וכלי המטה - אך לא את התכשיטים! בשבילכם עצמכם אל תשאירו אפלו את המלבושים, פרט לבלאי סחבות על מנת לכסות את בשרכם וערדלים מרפטות להגן על רגליכם. את כל הרכש הנשאר תערימו לערמה גדולה במרכז הרחבה של חצר ביתכם ותעלו הכל באש! אל תחוסו על שום דבר: בגדים, תכשיטים, חפצי בית, רהיטים, מרכבות, מגלשי שלג וכל דברי הערך היקרים ביותר - הכל חייב לעלות על המוקד ולהתפזר

לְאַפֵּר, מִבְּלִי שֶׁיִּשְׁאָר מֵהֶם שְׂרִיד וּפְלִיט! אַחֵר כֶּן תִּמְכְּרוּ אֶת כָּל
בְּעָלֵי הַחַיִּים שֶׁבְּמִשְׁק בֵּיתְכֶם וְאֶת כָּל הַנֶּכֶסִּי דָּלָא בְיָדִי: אֶת
הַסּוּסִים, הַבְּהֵמוֹת וְהָעוֹפוֹת וְאֶת הַבְּתִים, הַגָּנִים הַשְּׂדוֹת
וְהַיְעָרוֹת - וְאֶת הַכֶּסֶף שֶׁתִּקְבְּלוּ תִּמְוֶרְתֶּם תִּשְׂרְפוּ בָּאֵשׁ! אֵל
תִּשְׁתַּמְשׁוּ בַכֶּסֶף זֶה אִפְּלוּ לְמִטְרוֹת צָדָקָה, כִּי זֶה אֲסוּר בַּהֲנָאָה!
נִשְׁיָכֶם יִתְגוֹרְרוּ בִּינְתֵימָם אֶצֶל הַיְלָדִים!

"וְאַחֲרֵי שֶׁתְּבַצְעוּ אֶת כָּל זֶה בְּדִיוֹק לְפִי הַהוֹרָאוֹת" - סִיִּם
הָרַב אֶת דְּבָרָיו - "תְּבוֹאוּ אֵלַי וְאֲנִי אוֹמֵר לָכֶם מַה לַעֲשׂוֹת הֲלָאָה!"

שְׁנֵי הַקְּצָבִים הַשְּׁתֵּפִים מֵהָרוּ לְרוּץ הַבֵּיתָה וְעָשׂוּ אֶת כָּל
אֲשֶׁר צִוָּה עֲלֵיהֶם בְּעַל מַגְלָה עֲמֻקּוֹת.

הֵם חִלְקוּ לִילְדֵיהֶם אֶת הַחֶפְצִים וְכָל הָאֲבִיזָרִים שֶׁהָיוּ
שִׁנָּיִים לָהֶם וְהַשְּׂאִירוּ בְּשִׁבִּיל נְשׁוֹתֵיהֶם אֶת הַמְּלָבוּשִׁים הַחַיִּינִיִּים
בְּיוֹתֵר וְכָל מִטָּה מִיְּבִימָלִיִּים וְאֶת כָּל הָרְכוּשׁ הַנִּשְׁאָר אֲסָפוּ
לְעֶרְמָה גְּדוֹלָה בְּרַחֲבֵת הַחֹצֵר, שִׁפְכוּ עָלֶיהָ נֶפֶט וְהִצִּיתוּ אֶת
הָאֵשׁ... וְכִשְׁכַּל הָעֶרְמָה הָעֲנֻקִּית הִפְכָּה לְמֵאֲכֻלֶּת אֵשׁ, שֶׁכָּלְתָהּ
אֶת הַנֶּכֶסִּים יְקָרֵי הָעֶרֶךְ, שֶׁהֵם רָכְשׁוֹ בְּמִשְׁךְ עֲשָׂרוֹת שָׁנִים, לֹא
הָרְגִישׁוּ שְׁנֵי הַשְּׁתֵּפִים שׁוֹם עֶצֶב בְּלִבָּם. לַהֲפֹךְ, רָגֵשׁ נֶשֶׁל שִׁמְחָה
מִלֵּא אֶת כָּל יְשׁוּתָם.

"יְהִי רָצוֹן שִׁפְךָ יִשְׂרָאֵל וְיַעֲלֶמוּ כָּל עֲוֹנוֹתֵינוּ וְחַטָּאוֹנוּ" -
נִשְׂאוּ הַשְּׁנַיִם תְּפִלָּה בְּכָל הַלַּב - "מוֹטֵב שֶׁרְכוּשֵׁנוּ יַעֲלֶה בָּאֵשׁ
וּבִלְבַד שֶׁנִּשְׁמָוְתֵנוּ יִמָּצְאוּ אֶת תְּקוּנָן וְיִנָּצְלוּ מִדִּיבָה שֶׁל גִּיהֶנֶם!".

לֹא בְּמַהֲרָה בִּצְעָה מְשִׁימַת הַחֲסוּל וְהַהֲשָׁמָה שֶׁל כָּל
הָרְכוּשׁ. הַנֶּכֶסִּים הָיוּ כָּל כֶּן מְרִבִּים שֶׁהַדָּבָר אָרֶךְ יָמִים עַל יָמִים.
וְכֹאֲשֶׁר נִסְתִּימָה הַמְשִׁימָה וּמִכָּל הָרְכוּשׁ לֹא נִשְׁאָר אֶף שְׂרִיד -
בָּאוּ הַשְּׁנַיִם שׁוֹבֵב אֶל הָרַב בְּעַל מַגְלָה עֲמֻקּוֹת וְהוּא נָתַן לָהֶם
הוֹרָאוֹת נֹסְפוֹת בְּקֶשֶׁר לַחֲלֹק הַבָּא שֶׁל דֶּרֶךְ הַתְּשׁוּבָה.

גְּלוֹת שָׁל שְׁלֹשׁ שָׁנִים

"עֲבָשִׁיו" אָמַר בַּעַל מַגְלָה עֲמָקוֹת לִשְׁנֵי הַקְּצָבִים הַשְׁתָּפִים בַּעֲלֵי הַתְּשׁוּבָה "לְאַחַר שֶׁהֶעֱלִיתֶם בָּאֵשׁ אֶת כָּל הַזֶּכֶךְ וּרְכוּשְׁכֶם וְהִשְׁאַרְתֶּם לַעֲצָמְכֶם רַק אֶת כְּסוּתְכֶם לְבִשְׁרְכֶם - עֲלִיכֶם לְכַתֵּת אֶת רַגְלֵיכֶם בְּרַחוּבוֹת הָעִיר וּלְחַזֵּר עַל הַפְּתָחַיִם! תֵּלְכוּ מִבֵּית לְבֵית וּתְבַקְשׁוּ נְדָבוֹת! אַתֶּם חִיָּבִים לְהִתְגַּבֵּר עַל רָגֶשׁ הַבּוֹשָׁה וּלְדַפֵּק עַל כָּל דָּלֶת, אֲפִלּוּ שֶׁל הַמְּכָרִים וְהַקְּרוֹבִים בְּיוֹתֵר וְלְהוֹשִׁיט יָד בְּקִבְצָנִים לְכָל דָּבָר! תִּצְרְפוּ פְּרוּטָה לַפְּרוּטָה וּכְאֲשֶׁר יִהְיֶה בְּיָדְכֶם מִסְפָּר זָהוּבִים, תֵּלְכוּ אֶל שׁוּק הַסְּמֻרְטוּטִים, מְקוֹם שֶׁשֶׁם מוֹכְרִים דְּבָרֵי לְבוּשׁ יְשָׁנִים וּמִשְׁמָשִׁים וְתִקְנוּ לָכֶם מְכַנְסֵי כְּתָנָה יְשָׁנִים, כְּתָנֶת טָלָאִי עַל גְּבִי טָלָאִי, טָלִית קָטָן יֶשֶׁן נוֹשָׁן, זֹוג נַעֲלָיִים מְרַפְטוֹת וְקִרְוֵעוֹת וְכוּבֵעַ חֲרָפִי מְקַמֵּט וּמִשְׁפָּשֶׁף...

אֶת הַבְּגָדִים הָאֵלֶּה תִּלְבָּשׁוּ עַל גּוֹכֶם וְאִלּוּ אֶת הַבְּגָדִים שֶׁאַתֶּם לוֹבָשִׁים כָּעֵת תִּשְׁרְפוּ גַם כֵּן בָּאֵשׁ, שָׁכֵן הֵם שְׁאֵרֵי מִהְרֹכּוֹשׁ שְׁלָכֶם, שֶׁבֵּא לָכֶם עַל יְדֵי הַכְּשָׁלֹת יְהוּדִים בְּבִשּׁוֹ טְרָפָה וְלָכֵן גַּם הֵם אֲסוּרִים בַּהֲנָאָה! בְּמִלָּה אַחַת: אֲסוּר שִׁישְׁאָר עַל גּוֹפְכֶם אֲפִלּוּ חוּט אֶחָד שֶׁנִּקְנָה בְּכֶסֶף שֶׁהִרְוַחְתֶּם מִבִּישּׁוֹ הַטְּרָפָה, תִּלְבָּשׁוּ רַק מֵה שֶׁתִּקְנוּ בְּכֶסֶף הַנְּדָבוֹת שֶׁאַנְשִׁים טוֹבֵי לֵב יַעֲנִיקוּ לָכֶם! לָכוּ אִפּוֹא וְעֲשׂוּ מֵה שֶׁאַנִּי מִצְוֶה עֲלֵיכֶם! כְּאֲשֶׁר תִּבְצַעוּ אֶת הַדְּבָר וְעַל גּוֹפְכֶם לֹא יִשְׁאָר שׁוֹם שְׂרִיד וּפְלִיט מִרְכוּשְׁכֶם הָאֲסוּר בַּהֲנָאָה, תַּחֲזְרוּ שׁוֹב אֵלַי כְּדִי לְקַבֵּל הַזְּרָאוֹת נוֹסְפוֹת בְּדָבָר צַעֲדֵי הַתְּשׁוּבָה הַבָּאִים.

"רַבִּי קְדוֹשׁ!" קִרְאוּ הַשָּׁנִים בְּבֵת אַחַת "נַעֲשֶׂה וְנִקְיֶים בְּרָצוֹן וּבְשִׁמְחָה בְּדִיּוּק נִמְרָץ כָּפִי שֶׁכְּבוֹדוֹ מִצְוֶה עָלֵינוּ! מוֹטֵב לָנוּ לְסַבֵּל בְּזִיוֹנוֹת בְּעוֹלָם הַזֶּה מֵאֲשֶׁר לָבוֹא בְּבִשְׁתׁ פָּנִים לְעוֹלָם הָאֱמֶת..."

בְּכוֹר הַהֶתוּךְ

בְּאִשֶּׁר שָׁנִי הַנְּגִידִים הַגְּדוֹלִים מֵאֶתְמוֹל, נִרְאוּ בְּסִמְטוֹת קִרְקוֹב כְּשֶׁהֵם לְבוּשִׁים בְּבִלְיֵי סְחָבוֹת וּמַחְזָרִים עַל הַפְּתָחִים, עוֹרֵר הַדְּבָר תִּדְהָמָה וְהַשְׁתוּמָּמוֹת שֶׁקָּשָׁה לְתַאֲרָן. אִם כִּי דְמוּתָם הִיְתָה זֹעֶתִית וְחִזּוּתָם הַשְׁתַּנָּתָה כָּלִיל, הַצְּלִיחוּ הָאֲנָשִׁים בְּכָל זֹאת לְזֵהוּת אוֹתָם וְהִתְחַלְּלוּ לְמֵרָאִיהֶם.

הַדְּבָר עוֹרֵר אֶת רַחֲמֵי הַבְּרִיּוֹת וְרַבִּים רָצוּ לְתֵת לָהֶם נְדָבוֹת גְּדוֹלוֹת יוֹתֵר, אֲךָ הֵם סָרְבוּ לִקְבֹּל מְטִבְעוֹת גְּדוֹלוֹת יוֹתֵר, אֲלֹא הַקְּפִידוּ לִקְבֹּל מִכָּל אֶחָד לֹא יוֹתֵר מִפְּרוּטָה אַחַת.

הֵם לֹא רָצוּ שֶׁאֲסוּף הַנְּדָבוֹת בְּשִׁבִּיל מִלְּבוּשֵׁיהֶם הַדְּלִים יַעֲלֶה לָהֶם בְּנִקְל.

"אֲסוּר לָנוּ לֵהִיּוֹת יוֹתֵר מִיַּחְסִים מֵאִשֶּׁר כָּל קִבְצָן זֶר הַמְּגִיעַ לַעִיר כְּדִי לִקְבֹּץ נְדָבוֹת" - אָמְרוּ אֶחָד לַשְּׁנֵי - "אִם יִתְיַחֲסוּ אֵלֵינוּ אַחֲרַי, הֲרִי נִפְיֵק טוֹבֶת הַנָּאָה מִהַעֲבָדָה, שְׁלַפְנִי כֵן הִיָּה לָהֶם מִמַּעַמַּד שֶׁל עֲשִׁירִים גְּדוֹלִים וְנִכְבָּדִים, עֵקֶב גְּרִיפַת הוֹן תוֹעֲפּוֹת מִהַפְּצַת בֶּשֶׁר טְרָפָה בְּתוֹר בֶּשֶׁר כָּשֵׁר".

וְלָכֵן זֶה לָקַח לָהֶם כְּמָה יָמִים וְהֵם נֶאֱלָצוּ לְדַפֵּק עַל הַרְבֵּה פְּתָחִים, לִקְבֹּל פְּרוּטָה-פְּרוּטָה, עַד שֶׁהַצְּלִיחוּ לִקְבֹּץ סְכּוּם שֶׁל כְּמָה זֵהוּבִים.

מַחְזָה מַחְרִיד

לְבִסּוֹף חֲזָרוּ אֶל בַּעַל מַגְלָה עֲמָקוֹת, כְּשֶׁהֵם מְלַבָּשִׁים בַּחֲלָצוֹת בְּלוּיּוֹת וּבִמְכַנְסֵי בִּתְנָה עֵבִים, שֶׁלֹּא לִפִּי מִדָּתָם, מְקַמְטִים וּמִטְלָאִים טְלָאִי עַל גְּבִי טְלָאִי בְּחוּטִים גָּסִים; עַל רַגְלֵיהֶם נַעֲלוּ מִיָּנִי עֲרָדְלִים מַעֵץ עֵבֶה וּמַחְסָפֶס, גְּדוֹלִים מְאֹד וּבִלְתִּי מְהַקְצָעִים וּבִלְכַתָּם הִדְּהוּ צַעֲדֵיהֶם כְּשֶׁל אֲסִירִים הַגּוֹרְרִים בְּרַגְלֵיהֶם כְּבָלִים כְּבָדִים וְעַל רֹאשָׁם חָבְשׁוּ בְּמִתּוֹת צֶמֶר עֲקָמוֹת, מִרְפָּטוֹת וּמִלְכָּלוֹת כְּאֵלּוּ הוּצְאוּ יִשְׂרָאֵל מִהַזָּבֵל. וּבִתּוֹסֶפֶת

גזר הדין

לתלב־שֶׁת מַחֲרִידָה זוֹ, הִיָּה מְרֹאָה פְּנִיָּהֶם צָהֵב כְּשֶׁעָוָה מַחֲסֹר מְזוֹן וּמִמַּעוּט שָׁנָה וְהִלְכְּלוּ בַצֶּבֶץ מִכָּל קֶמֶט בְּגִלְל הָעֵדֶר הָרַחֲצָה.

כְּאִשֶּׁר בַּעַל מְגִלָּה עֲמָקוֹת הַתְּבוּנוֹן עַל מְרִאֵיהֶם וְנִסָּה לְהַשְׁווֹת אוֹתָם בְּדַמְיוֹנוֹ עִם חֲזוֹתָם שׁוֹפְעַת הָעֶשֶׂר וְהַבְּרִיאוֹת מִלִּפְנֵי זְמַן קֶצֶר, בַּעֲת שָׁהֶם בָּאוּ אֵלָיו בַּפֶּעַם הָרִאשׁוֹנָה - הוּא כִּמְעַט הִתְעַלֵּף... דְּמָעוֹת רוֹתְחוֹת נִשְׁטְפוּ אֶת פָּנָיו וְלִבּוֹ הִתְכַּוֵּץ בְּקִרְבּוֹ מֵרַב רַחֲמָנוּת עַל נִשְׁנֵי הַתְּשׁוּבָה הַמַּעֲנִים.

"רְבוּנוֹ שֶׁל עוֹלָם!" פָּרְצָה קְרִיאָה מִמַּעַמְקֵי נִפְשׁוֹ שֶׁל הָרֵב, בִּהְרִימוֹ אֶת נִשְׁתֵּי יָדָיו כְּלִפֵּי הַשָּׁמַיִם "הִבֵּט נָא וּרְאֵה, אֵיזָה עִם סִגְלָה בַּחֲרֶתְ לָךְ! אֵיזָה סֶבֶל וְאֵיזָה עֲנוּיִים הֵם מוֹכִנִּים לְקַבֵּל עַל עֲצָמָם לְמַעַנְךָ, כְּדִי לְקַדֵּשׁ אֶת שְׁמֶךָ בְּעוֹלָם הַזֶּה וּלְגַדְּלֶךָ וּלְרוֹמְמֶךָ עַד שָׁמַי מָרוֹם! דָּבָר כֵּזֶה לֹא תִמָּצָא אֲצִל שׁוֹם אָמָה וְלִשׁוֹן, אֲפֹלוּ אֲצִל הַטּוֹבִים וְהַחֲסִידִים שִׁבְהֵם! וּמָה עוֹד אֲצִל נִשְׁנֵי בּוֹרִים גְּמוּרִים שָׁהֶם בַּעֲלֵי הַתְּשׁוּבָה הָאֵלֶּה, שֶׁלֹּא קִרְאוּ וְלֹא שָׁנוּ מַעוֹלָם וְאִינָם יוֹדְעִים בְּדִיּוֹק מָה זֹאת יְהֻדוּת! יְתוּמִים מֵאֵב וְאֵם מֵאֵז יְמֵי יְלֻדוּתָם, שְׂאִינָם יוֹדְעִים אֲפֹלוּ לְהִתְפַּלֵּל כְּהִלְכָּה! וְהֵם מְקַדְּשִׁים אֶת שְׁמֶךָ בִּזְהָ וּבִבְאִ!"

להצילם מדינה של גיהנום

בַּעַל מְגִלָּה עֲמָקוֹת רָצָה לְהוֹרוֹת לָהֶם אֶת הַחֲלֹק הַבָּא שֶׁל סַעֲיִפֵּי הַהֶמְשָׁךְ בַּפֶּסֶק דִּין הַתְּשׁוּבָה, שֶׁהוּצָא עַל יְדֵי בֵּית הַדִּין הַגָּדוֹל, אֲךֹּ הִיָּה קִשָּׁה לוֹ לְהוֹצִיא הֶגֶה מִפִּיו. לִבּוֹ נִשְׁתַּת דָּם לְמִרְאָה סֶבֶלָם שֶׁל בַּעֲלֵי הַתְּשׁוּבָה וְכָל כֵּלּוֹ הִיָּה נִפְעֵם וְנִרְגָּשׁ.

רַק אַחֲרֵי מֵאֻמָּץ רַב עָלָה בְּיָדוֹ לְהִתְגַּבֵּר עַל הַתְּרַגְּשׁוּת וּפִתַּח וְאָמַר:

"לֵהוִי יְדוּעַ לָכֶם, שֶׁכָּל אוֹתָהּ עֵת שֶׁגּוֹיְכֶם מִצְטַמֵּק וְהוֹלֵךְ מִיִּסּוּרֵי הַתְּשׁוּבָה וְהַחֲרָטָה, הִרִי גַם אֲנִי סוֹבֵל, לֹא פָחוֹת מִמָּכֶם!"

בְּכוֹר הַהֶתוּן

אֵינִי אוֹכֵל וְאֵינִי שׁוֹתֶה אֶלָּא אֶף וְרַק כְּדִי לְהַחֲיוֹת אֶת נַפְשִׁי וְאֵינִי יֹשֵׁן אֶלָּא שְׁנָה אֶרְעִית לְבַד! אֵינִי מַפְסִיק לְבָבוֹת וּלְקוֹנֵן עַל כֶּף, שְׁמָאֲרַע אִים וְנוֹרָא כָּזֶה הָיָה יָכוֹל לְקִרּוֹת בָּעִיר, בָּה אֲנִי מִכְּהֵן כְּמָרָא דְאַתְרָא! הֵייתִי מְאֹד רוֹצֶה לְהַקֵּל עַל סִבְלָכֶם וְלֹא לְהַטִּיל עֲלֵיכֶם כָּל כֶּף הַרְבֵּה בְּזִיוֹנוֹת וְהַשְׁפָּלוֹת! אֶף דְּוָקָא מִפְּנֵי שְׁאֲנִי מַשְׁתַּתֵּף בְּצַעֲרָכֶם וּמִפְּנֵי שְׂכָל יִשְׂרָאֵל חֲבֵרִים וְ"אַנְשִׁים אַחִים אֲבָחֵנו", בְּנֵי אַבְרָהָם יִצְחָק וְיַעֲקֹב, לָכֵן עַז חֲפָצִי לְהַצִּיל אֶת נַפְשִׁיתֵיכֶם מִדִּיכָה שֶׁל גִּיהֶנָּם! לְפִיכֶף אֲנִי חֲבִיב לְהַתְגַּבֵּר עַל רִגְשִׁי הָרַחֲמִים הַמִּפְעֵמִים בְּלִבִּי וּלְצִוּוֹת עֲלֵיכֶם לַעֲשׂוֹת וּלְקַיֵּם אֶת כָּל מָה שֶׁנֶּאֱמַר בְּגִזְרֵי הַדִּין שֶׁל בֵּית הַדִּין הַגָּדוֹל!"

"כְּשֶׁם שֶׁלְרוּפָא הַכִּירוּג, אֲסוּר לְהַתְרַגֵּשׁ נֶכַח יְסוּרֵי הַחוּלָה בְּעֵת שֶׁהוּא חוֹתֵף בְּבֶשֶׁר הַחַי", הַמְשִׁיף הָרֵב "וְעַלּוֹ לְהַחֲדִיר אֶת אֲזַמְלוֹ עִמָּךְ יוֹתֵר וְיוֹתֵר פְּנִימָה, לֵלֵא רַחֲמִים, כְּדִי לְהַגִּיעַ לְמִקְוֹמוֹת הַנְּגוּעִים, לְקַדֵּחַ וּלְשַׁרֵּשׁ עַד הָעֵצָם וּלְפַעֲמִים אֶף לְקַטֵּעַ אֶת הָעֵצָם עִצְמוֹ כֶּף אֲסוּר לִי לְחוּס וּלְחַמֵּל עַל גּוֹפְכֶם הַגִּשְׁמִי, אֶלָּא לִיסֹר אֶתְכֶם וּלְעַנּוֹת אֶתְכֶם בְּעֲנוּיִים וּבְאִבִּים קָשִׁים וּמְרִים בְּיוֹתֵר וּבְלִבָּד לְהַצִּיל אֶת נַשְׁמוֹתֵיכֶם מִלְּהַצְלוֹת בְּאִשׁ הַגִּיהֶנָּם לְנִצָּח נִצָּחִים!"

דֶּרֶךְ הַתְּשׁוּבָה

"וּבְכֵן, הַקְשִׁיבוּ אֲפּוֹא וְאֶגִּידָה לָכֶם מָה הֵם הַצָּעֲדִים הַבָּאִים שֶׁעֲלֵיכֶם לַעֲשׂוֹת בְּדֶרֶךְ הַתְּשׁוּבָה:

"עַל שְׁנֵיכֶם לַעֲבֹר בְּכָל בֵּיתִי הַכְּנֻסָּת וּבְכָל בֵּיתִי הַמְדֻרָּשׁ שֶׁבְּקִרְקוּב, בְּשָׁעָה שֶׁהֵם מְלֵאִים מִתְּפִלָּוִים, לַעֲלוֹת עַל הַבִּימָה וּלְהַכְרִיז בְּקוֹל רֹם כְּדִלְהֵלֵן:

"רְבוֹתִי! הִנֵּנוּ מוֹדִיעִים וּמִתְוָדִים בְּפִנֵּיכֶם, שֶׁהֵם חוֹטְאִים וּפְשָׁעִים! עוֹכְרֵי יִשְׂרָאֵל! בְּמִשְׁפַּח עֲשָׂרוֹת שָׁנִים הִפְּיָצוּ בִּינֵיכֶם בֶּשֶׁר

גזר הדין

טרפה והכשילו אתכם בעברות חמורות ביותר! המיטו אסון עליכם ועל נשמותיכם על ידי שפטמו אתכם בבבלות ובחלב! מי יודע כמה מקרוביכם או ילדיכם נגדעו מן העולם בעון זה, נכרתו בדמי ימיהם, כחייבי כרתות!! והם מודים ומתוודים על כך ברבים ומבקשים ומתחננים לפניכם לסלח לנו על כל מה שעוללנו לכם ולהתפלל בעדנו אל אלקי הרחמים שגם הוא יקבל את תשובתנו וימחל לנו על כל עונותינו...

"אל תמהרו לרדת מהבימה" - הורה להם הרב - "אלא תשארו שם ותמשיכו לבבות ולקונן ולהתחנן, להכות על חטא ולתלש את שערותיכם ולא לסגר את מעין הדמעות, עד שיכמרו עליכם רחמי הקהל והם יודיעו לכם שהם מוחלים לכם במחילה גמורה ושהם יתפללו עליכם שגם השם יתברך יסלח לכם על חטאתיכם.

"עם סיום התפלה, לפני שהקהל יוצא מבית הכנסת, תשכיבו את עצמכם על מפתן פתח היציאה וכל מי שייצא מבית הכנסת יצטרך לדרך עליכם ולירק בפניכם..."

"כל אותה שעה בעת שתהיו שטוחים על הארץ וקהל היוצאים מבית הכנסת יעבר וידרך עליכם, תגידו ודוי כמו ביום הכפורים ותכו על לבכם ב"על חטא!"

"כך תעשו בכל בתי הכנסת בעיר וכשתגמרו לעבר את כל בתי הכנסת ובתי המדרש, מבלי להחסיר אף בית תפלה אחד, תצאו לבית העלמין, להשתטח על קברות הצדיקים ועל קברותיהם של אלה שנפטרו זה לא מכבר ושל אלו שמתו במגפות. תבקשו מחילה מהצדיקים הקדושים ושאר הנפטרים, שאולי נספו בעונותיכם ותעוררו את רחמיהם שהם יתפללו בעדכם וימליצו טוב בעדכם בפני בעל הרחמים.

"לְאַחַר כָּל זֹאת תַּעֲזְבוּ אֶת הָעִיר קִרְקוֹב וְתִלְכוּ לַעֲרֹךְ
"גְּלוֹת" לְתַקּוּפָה שֶׁל שְׁלֹשׁ שָׁנִים. עֲלֵיכֶם לִנְדֹד רַק בְּרָגֶל, תַּמִּיד
לִהְיוֹת נֶעַ וְנָד, אֶל תִּתְעַכְּבוּ בְּמָקוֹם אֶחָד יוֹתֵר מִמַּעַת לַעַת, חוּץ
מִשְׁבָּתוֹת וְחֳגִים, תִּמְשִׁיכוּ בְּנִדּוּדֵיכֶם בְּכָל מִזְג אֲוִיר שֶׁהוּא. אֶל
תִּתְעַכְּבוּ לֹא מִחֲמַת גֶּשֶׁם וְלֹא מִחֲמַת בָּרָד, לֹא מִחֲמַת שֶׁלֶג וְלֹא
מִחֲמַת רִיחוֹת סוּעָרוֹת. בְּמָקוֹם בּוֹ תִּלְוִנוּ הַיּוֹם אֶל תִּלְוִנוּ מָחָר.
וּבְכָל יָשׁוּב יְהוּדֵי שְׂאֵלָיו תִּגִּיעוּ, תִּלְכוּ, רֹאשִׁית כָּל אֶל בֵּית הַכְּנֶסֶת,
תַּעֲלוּ עַל הַבִּימָה וְתַחֲזְרוּ עַל הַהִכָּרָה:

"יְהוּדִים! לֵהוִי יָדוּעַ לָכֶם, שֶׁהֵם פּוֹשְׁעֵי יִשְׂרָאֵל! בְּמִשְׁךָ
עֲשׂוֹת שָׁנִים הָיוּ מֵאֲכִילֵי טְרֵפוֹת וְהַכְשִׁילוּ אֲלֵפִים וּרְבֻבוֹת
בַּעֲבֻרוֹת חֲמוּרוֹת בְּיוֹתֵר! עֲתָה אָנוּ מִתְחַרְטִים עַל כָּל זֶה וְרוֹצִים
לְחַזֵּר בְּתַשׁוּבָה! אָנָּה, בְּמִטּוֹתָא מִמָּכֶם, הַתְּפִלָּלוּ בַּעֲדָנוּ וּבַעֲד
נַשְׁמוֹתֵינוּ שֶׁנִּזְכָּה לְסִלְיָהּ וּלְכַפָּרָה!'

"בְּמִשְׁךָ כָּל יָמוֹת הַשָּׁבוּעַ בֶּל יָבֹא אֶל פִּיכֶם שׁוֹם מֵאֵל
בְּשָׂרִי, רַק בְּשִׁבְתוֹת וַיָּמִים טוֹבִים יִהְיֶה מִתֵּר לָכֶם לְטַעַם בָּשָׂר, אֲף
רַק בְּזִית, כְּדִי לָצֵאת יְדֵי חוֹבָה. לִישׁן - תִּשְׁנוּ רַק עַל הָאָרֶץ עִם אָבִן
לְמִרְאֲשׁוֹתֵיכֶם. בְּמִשְׁךָ כָּל אוֹתָהּ תִּקּוּפָה, תַּחֲזְרוּ עַל הַפְּתָחִים
בְּקִבְצָנִים. אֲף תִּקְבְּלוּ נְדָבוֹת רַק כְּדִי קִיּוֹם בְּדַחֵק וּבְצִמְצוּם לְיוֹם
אֶחָד בְּלִבָּד וְרַק כְּדִי לְהַחֲזִיק אֶת הַנִּשְׁמָה, אֶל תִּשְׁאִירוּ שׁוֹם דָּבָר
בְּיָדְכֶם עַבּוֹר יוֹם הַמָּחָר.

"לְאַחַר שֶׁתִּתְנַהֲגוּ בַּצִּוָּה כִּזוּ בְּמִשְׁךָ שְׁלֹשׁ שָׁנִים, תַּחֲזְרוּ
לְקִרְקוֹב בְּרָגֶל וְאִם הִקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא יִתֵּן לִי חַיִּים עַד אַז, אֲמַשִּׁיף
לְהוֹרוֹת לָכֶם אִם יִרְצֶה הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ כָּל צַעֲדֵי הַתְּשׁוּבָה הַבָּאִים!
אִם חֵס וְשָׁלוֹם כָּבֵר לֹא אֶהְיֶה אַז בְּחַיִּים, תִּמְצָאוּ אֶצֶל מַמְלָא
מְקוֹמִי מִכְתָּב סָגוּר וְחֲתוּם שֶׁיְכִיל אֶת כָּל הַהוֹרָאוֹת עַל דֶּרֶךְ
הַתְּנַהֲגוּתְכֶם בְּדֶרֶךְ הַתְּשׁוּבָה בַּעֲתִיד.

פָּרָק שְׁבִיעִי

זְכוּת הַנִּשְׁמָה

יֵשֶׁר מֵאוֹלָם בֵּית הַדִּין שֶׁל בַּעַל "מְגִלָּה עֲמֻקּוֹת" יֵצְאוּ שְׁנֵי הַשְּׁתָּפִים בַּעֲלֵי הַתְּשׁוּבָה לַעֲבֹר בְּתֵי הַכִּנְסֹת שֶׁל הָעִיר לְמִלְאוֹת אֶת פְּקֻדַּת הָרֵב. תּוֹשְׁבֵי הָעִיר נִדְּהָמוּ וּשְׁעָרוֹת רֹאשׁם סָמְרוּ לִשְׁמֹעַ וַיִּדְוִיָם שֶׁל שְׁנֵי הַקְּצָבִים הָעֲשִׂירִים, בְּתַחֲלָה לֹא הָאֲמִינוּ לְמִשְׁמַע אֲזֵינֵיהֶם. לֹא קָל הָיָה לָהֶם לַעֲבֹל אֶת הַיִּדְּיעָה הַמַּדְהִימָה כִּי אֲכֹן הָעִיר כָּלָה הַגְּעָלָה בְּמֵאֲכָלוֹת אֲסוּרוֹת מִשָּׁר רַבּוֹת בְּשָׁנִים. אוֹלָם וַיִּדְוִיָם שֶׁל שְׁנֵי הַקְּצָבִים, שֶׁבָּרוֹן לָבָם וּבְכֵם הַקּוֹרֵעַ לֵב אֲשֶׁר אֶת פֶּסְקוֹ שֶׁל הָרֵב. עֲתָה נֹדַע לָהֶם פֶּשֶׁר הַכְרָזָתוֹ שֶׁל הָרֵב וּפְקֻדָּתוֹ הַחֲמוּרָה לְנַתֵּץ אֶת כָּל כְּלֵי הַבָּשָׂר שֶׁל תּוֹשְׁבֵי הָעִיר וּלְנַפֵּצֵם לְרִסְיָסִים מִבְּלִי הַשְּׁאִיר מֵהֶם שְׂרִיד וּפְלִיט.

הָעִיר כָּלָה רַעֲשָׁה וְגַעֲשָׁה. רַבִּים מָלְאוּ אֶת בְּתֵי הַכִּנְסִיּוֹת וּבְתֵי הַמִּדְרָשׁ וּשְׁפָכוּ אֶת לָבָם בְּמִים נֹכַח פְּנֵי ה', לְכַפֵּר עַל עֲוֹנָם שֶׁנִּכְשְׁלוּ בַּשְּׁגָגָה בַּעֲבֻרוֹת כֵּה חֲמוּרוֹת.

אֲוִירָה שֶׁל תְּשׁוּבָה אֲחֻזָּה בְּכָל תּוֹשְׁבֵי הָעִיר וְהֵם קִבְּלוּ עֲלֵיהֶם לְהַזְהִיר בְּמִשְׁנֵה זְהִירוֹת בְּכָל הַבָּא אֶל פִּיהֶם, לְבַדֵּק בְּשִׁבְעַת (7) עֵינָיִם וּלְהַתִּיחַס בְּרָצִינוֹת מְרֻבָּה לְכָל הַשִּׁיף לְכַשְׁרוֹת. הוֹסִיפוּ לְכַף גַּם שְׁנֵי בַּעֲלֵי הַתְּשׁוּבָה, שֶׁעוֹרְרוּ אֶת הַקָּהָל עַל יְדֵי סְבוּבָם בְּבֵתֵי הַכִּנְסֹת וַיִּדְוִיָם הַנּוֹרָא, בְּהַשְׁכִּיבֵם עַצְמָם עַל מִפְתַּן הַפֶּתַח, כְּמַדְרֵס לְכָל עוֹבֵר.

לְאַחַר שֶׁשְׁנֵי הַקְּצָבִים קִיָּמוּ אֶת פְּקֻדַּת הָרֵב בְּכָל הַנוֹגֵעַ לָעִיר קִרְקוּב וְאַחַר שֶׁהִשְׁתַּטְּחוּ עַל בֵּית הָעֵלְמִין וּבִקְשׁוּ סְלִיחָה וּמַחִילָה מִשׁוֹכְנֵי הָעֵפֶר, יֵצְאוּ שְׁנֵי הַשְּׁתָּפִים בַּעֲלֵי הַתְּשׁוּבָה לְדֶרֶךְ

נְדוּדֵיהֶם, כְּדִי לְהִתְחִיל מִיַּד לְסַגֵּף אֶת עֲצָמָם בְּסִבְלוֹת ה'; "גְּלוּת" כְּכַפָּרָה עֲבוּר חֲטָאֵיהֶם. הֵם אָפְלוּ לֹא הִלְכוּ לְהַפְרֵד מִנְּשִׁיָּהֶם וְיִלְדֵיהֶם לִפְנֵי צֵאתָם לְדֶרֶךְ הָאֲרָכָה וְרֵבֶת הַסִּבָּל, מִבְּלִי לְקַחַת אִתָּם מֵאוֹמָה פָּרֹט לְכִסּוּתָם לְעוֹרָם, עָזְבוּ מִיַּד אֶת עִיר מוֹלֶדְתָּם וְהִחֲלוּ לְכַתֵּת אֶת רַגְלֵיהֶם בְּדֶרֶכִי נֶכֶר לֹא נֹדְעוֹת.

הַשָּׁנִים הִלְכוּ לֹא מִטָּרָה וּלְלֹא כּוֹוֵן, לֹא הָיָה חֲשׁוֹב בְּשִׁבְלֵם מְתִי יִגְיעוּ לְמָקוֹם זֶה אוֹ אַחֵר וְלֹא חָקְרוּ לְדַעַת אֵיךְ קוֹרְאִים לְמָקוֹם וּמָה טִיבוֹ, הָאֵם זֶה כְּרֹךְ, יָשׁוּב אוֹ כָּפֹר, לְהַפְּרֹךְ, הֵם הִעֲדִיפוּ לְהִטְלִיט בְּשִׁבְלִים הֶרְחוּקִים מִמְּקוֹמוֹת יָשׁוּב, לְהִתְגוֹרֵר בְּשָׂדוֹת עֲזוּבִים אוֹ בִיעֵרוֹת. תַּחַת כַּפֶּת הַשָּׁמַיִם, לְשֹׁבֵר אֶת רַעֲבוֹנָם בְּצִמְחֵי בֵר וּבְגִדוֹלֵי פָּרָא וּלְהַשְׁקִיט אֶת צִמְאוֹנָם בְּמִי מַעַן - וּבִלְבָד שְׁלֹא יִצְטָרְכוּ לְמִתְנַת בָּשָׂר וָדָם.

בְּהֶרְחִיקָם מִן הָעִיר וּבְצִעְדָם לְבַד עַל פְּנֵי שָׂדוֹת וַיעֲרוֹת דּוֹמָמִים יָכְלוּ לְהִרְהֵר בְּשִׁקֵּט וּבְאֵין מִפְרִיעַ, הָעֲבָדָה שֶׁמַּעֲתָה יָכוֹל כָּל שַׁעַל אֲדָמָה לְשִׁמֵּשׁ לָהֶם בְּמָקוֹם מִשְׁכָּב בְּלִילָה וְכָל אֶבֶן יָכוֹלָה לְהִיּוֹת כֹּר לְמֶרְאֻשׁוֹתֵיהֶם, פָּקְחָה אֶת עֵינֵיהֶם לִרְאוֹת וּלְהַבִּין אֵיזָה כְּסִילִים הָיוּ כָּל יְמֵיהֶם בְּרִדְפָם אַחֲרֵי הָעֶשֶׂר וּבִהֲתַמְכּוּתָם לְתַאֲוֹת הַבָּצַע בְּמַדָּה כְּזוֹ עַד כְּדִי לַעֲבֹר אֶת הָעֲבָרוֹת הַחֲמוּרוֹת שֶׁבִּתְוֹרָה. הַנְּדִידָה בַּחִיק הַטֶּבַע, כְּאֲשֶׁר צָרְכִי הַקִּיּוֹם שְׁלָהֶם הָיוּ כְּמַעַט אֲפִסְיִים, עוֹרְרָה בָּהֶם שׁוֹב וְשׁוֹב אֶת הַהִפְרָה כְּמָה טוֹב לוֹ לְאָדָם לְחִיּוֹת חַיִּי צָנַע עִם מַצָּפוֹן נָקִי, מְאֲשֶׁר לְשֹׂאף לְחַיִּי מוֹתָרוֹת וְעַל יְדֵי כֹךְ לְהִסְחָף לְמַעֲשִׂים נִפְשָׁעִים, לְחֹטָא וּלְהַחֲטִיא אֶת הָאֲחֵרִים.

בְּשֹׂאֲבָם עֲדוּד מֵהִחֲלָטָתָם הַנְּחוּשָׁה לְקַבֵּל עַל עֲצָמָם יְסוּרִים בְּאַהֲבָה, צָעֲדוּ הַשָּׁנִים בְּדֶרֶךְ לֹא דֶרֶךְ, מִבְּלִי לְדַעַת לֶאֱנוּ יוֹבִילוּם רַגְלֵיהֶם. הֵם פָּסְעוּ בְּדִמְמָה, בְּשִׁפְתֵים חֲשׂוּקוֹת, הָרָאשִׁים מוֹרְדִים וְהָעֵינַיִם נְעוּצוֹת בְּקִרְקַע וְכָל אֶחָד שָׁקוּעַ בְּמַחְשְׁבוֹתָיו.

זְכוּת הַנֶּשֶׁמָה

מה השָׁעָה כָּעֵת? האם קְרוּבָה שְׁעַת הָעֶרֶב? מה יְהִיָּה מִזֶּג הָאָוִיר? האם מִתְקַרֶּבֶת סוּפָה? האם יִתֵּךְ גֶּשֶׁם אֲרָצָה? - כָּל הַשְּׁאֵלוֹת הָאֵלוּ לֹא עֲנִינוּ אוֹתָם כָּלָל. בְּכָל פֶּסֶת קֶרֶקֶע, בָּה תִּדְרֹכְנָה רִגְלֵיהֶם עִם בּוֹא הַשֶּׁמֶשׁ, שֵׁם יִשְׁאַרוּ לִשְׁכָּב לִמְנוּחַת הַלַּיְלָה. וְכֹאשֶׁר יִתְפַּס אוֹתָם הַגֶּשֶׁם אוֹ תִפְגַּע בָּהֶם הַסּוּפָה, רַק אֵז יִחַפְּשׁוּ מַחֲסֵה כְּדִי לִמְצֹא מִגֵּן מִהָקָר וְהִרְטִיבוּת.

מִפְעַם לְפַעַם הָיוּ מַחְלִיפִים בִּינֵיהֶם מְלָה אוֹ שְׁתִּים, אָךְ אֵלֶּה יָצְאוּ מִפִּיהֶם בְּנַחַת וּבִעֲנוּה וְהִכְנִיעָה בְּלִתי רִגְלִים, רְחוֹק כְּרָחֵק מִזֶּרֶחַ מִמַּעַרֵב מִדְּרֹךְ דְּבוּרָם שֶׁל שְׁנֵי סוֹחְרִים גְּדוּלִים כְּמוֹהֶם, שָׁרַק לִפְנֵי שְׂבוּעוֹת מִסֵּפֶר נִהְלוּ עֲסָקוֹת עֵנֶק. הַחֲזָרָה בְּתִשְׁבָּה שֶׁהֵם קִבְּלוּ עַל עֲצָמָם בְּכָל לֶבָם וּנְפָשָׁם, הִפְכָּה אוֹתָם בְּבֵת אַחַת לְמִיבֵי יְצוּרִים שֶׁלֹּא מַעֲלָמָא הָדִין, שְׁאִין לָהֶם שְׂיֻכוֹת לַחֲיֵי אָנוּשׁ רִגְלִים.

גְּלוּת אֲרָכָה

כִּשְׁגָּבְרָה עֵיפוּתָם וְרִגְלֵיהֶם פָּקוּ מֵרַב הַלִּיכָה, הָיוּ מְטִילִים אֶת עֲצָמָם עַל הָאֲדָמָה הַצְּחִיחָה, בְּשׁוּחָה כְּלֻשָּׁה, אֶחָד עַל יַד הַשְּׁנִי וְשׁוֹקֵעִים בְּשִׁנַּת יִשְׂרָאֵל. כִּשְׁהָיוּ מִתְעוֹרְרִים בְּלִילָה הֵם לֹא הִתְעַנִּינוּ לָדַעַת מָה הַשָּׁעָה. וּמִיָּד כִּשְׁהָאִיר הַשַּׁחַר הָיוּ קִמְּמִים; "מִשְׁכָּבָם" וּמִמְשִׁיכִים בְּדֶרֶכָם.

כֹּאשֶׁר הָרַעַב הִתְחִיל לְהַצִּיק לָהֶם, הָיוּ סוֹרְקִים בְּעֵינֵיהֶם אֶת הַסְּבִיבָה עַד שֶׁמִּבְטָם נָפַל עַל מִבְּנֵה כְּלֻשָּׁה וְצָעְדוּ לַעֲבֹר כְּדִי לִבְקֹשׁ שְׂיִיתָנוּ לָהֶם לִקְיָם אֶת נַפְשָׁם. פֶּסֶת לָחֶם יִבְשָׁה וְסִפָּל מִים מִהֶבְאֵר הָיָה מִסְפִּיק בְּשִׁבְלָם. הֵם סָרְבוּ לְקַבֵּל חֶלֶב אוֹ תִבְשִׁיל מִכָּל מִי שֶׁלֹּא יְהִיָּה. וְאֵם קָרָה שְׂאִישׁ מוֹשָׁב, מִכְּנִיס אוֹרְחִים, הָיָה מִפְּצִיר בָּהֶם מֵאֵד לְהַצְטָרֵף אֶל שְׁלֹחָנוֹ לְאֶרֶוֹחַת צִהָרִים אוֹ לְסֻעֻדַּת הָעֶרֶב וְלִהְיָאֵר לָלוֹן אֲצִלוֹ עַל סִפָּסֶל הַשָּׁנָה בְּמִטְבָּח - הָיוּ מַצְהִירִים בְּכַנּוּי בְּקוֹל רוֹוִי כָּאֵב וְיָגוֹן:

"יהודי יקר! להיו ידוע לך, שָׁהֵם עוֹכְרֵי יִשְׂרָאֵל! עֲשׂוּת שָׁנִים הָיוּ מֵאֲכִילִים טְרָפוֹת לַיהוּדִים וְיֹרָאִים וְשְׁלָמִים וְהַכְשִׁילוּ אוֹתָם בַּעֲבֻרוֹת חֲמוּרוֹת בְּיוֹתֵר! אֵין הֵם רְאוּיִים אֶפְלוּ שְׁתַּתְּנוּ לָהֶם דְּרִיסַת רֶגֶל בְּצֵל קוֹרְתָּם! גַּם אֶת פְּרוֹסַת הַלֶּחֶם הַיִּבְשָׁה וְאֶת הַמֵּיִם בַּמְשׁוּרָה אֵין לָהֶם זְכוּת לְקַבֵּל! אַךְ אֵין לָהֶם בְּרָרָה, כִּי אַחֲרֵת יִגְעוּ בְּרָעַב!"

וּבַעוֹד הַמֶּאֱרַח טוֹב הַלֵּב נִשְׁאָר בָּפֶה פָּעוּר מִתְמָהוֹן, הָיוּ סוֹבְבִים עַל עֵקֶבָם וְעוֹזְבִים אֶת הַמָּקוֹם.

וְאִם אַרְעֵ שְׂבָדָרְךָ הַנְּדוּדִים שְׁלָהֶם, חֲסֹרֶת הַמְטָרָה, נִקְלְעוּ לַעִיר אוֹ עִירָה, הָיוּ פּוֹנִים מִיַּד לְבֵית הַכְּנֶסֶת שֶׁל הַקְּהֵלָה וּמַחֲכִים שָׁם עַד שֶׁקָּהֵל הַמִּתְפַּלְלִים הִתְאַסֵּף לַתְּפִלַּת מִנְחָה וּמַעֲרִיב. וְאִזּוּ הָיוּ עוֹלִים עַל הַבִּימָה, מְבַקְשִׁים שִׁיְהִיָּה שְׁקֵט וְחוֹזְרִים עַל הַהִכְרָזָה:

"יהודים! כָּאֵן עוֹמְדִים לִפְנֵיכֶם שְׁנֵי פּוֹנְשֵׁי יִשְׂרָאֵל שֶׁבִּמְשָׁךְ עֲשׂוּת שָׁנִים הַכְשִׁילוּ אֲלֵפִים וּרְבֻבוֹת בְּמֵאֲכֻלוֹת אֲסוּרוֹת! אֲנוּ מִתְחַרְטִים עֲתָה עַל כָּל מָה שֶׁעוֹלְלָנוּ וּמְבַקְשִׁים לַחֲזֹר בְּתִשׁוּבָה כְּדִי לַכַּפֵּר עַל עֲוֹנוֹתֵינוּ! אֲנֵא יְהוּדִים רַחֲמָנִים בְּנֵי רַחֲמָנִים, בְּקִשׁוֹ רַחֲמִים עָלֵינוּ! הַפִּילוּ תַחֲנוּנֵיכֶם לִפְנֵי רַבּוֹן הָעוֹלָמִים שֶׁתִּשׁוּבַתְנוּ תִּתְקַבֵּל בְּרָצוֹן וְלִתְקַן אֶת נִשְׁמוֹתֵינוּ שֶׁלֹּא נֵאֱבֹד לַעַד בְּשִׁאוֹל תַּחֲתִיּוֹת!..."

אֶת דְּבָרֵיהֶם הָיוּ מְסִימִים בְּבָכִי תַמְרוּרִים, כְּשֶׁהֵם מְטִיחִים אֶת אֲגֻרֹפֵיהֶם בְּלֶבָם. וְעַם גֶּמַר הַתְּפִלָּה הָיוּ מְטִילִים אֶת עַצְמָם עַל הַמִּפְתָּן שֶׁלִּיד פֶּתַח הַיְצִיָּאָה וּמִתְחַנְּנִים יַחַד בְּקוֹל קוֹרֵעַ לְבָבוֹת:

"אֲנֵא אֲחִים יְקָרִים, עֲשׂוּ עִמָּנוּ חֶסֶד וְתִגְמְלוּ לָנוּ טוֹבָה וְתִדְרָכוּ בְּרַגְלֵיכֶם עַל גּוֹפְנוּ וְתִרְקוּ בְּפִרְצוֹפֵנוּ, כְּדִי לְמָרֵק אֶת חֲטָאֵינוּ וּפְשָׁעֵינוּ!..."

פה ושם נמצאו כאלה שהטילו ספק בכנות דבריהם ונטו לראות בכך מין הצגה מבימת של נוכלים, שכל חפצם הוא לזכות לאהדת הצבור כדי להנות מממתנות יד הגונות. אך העבדה שהם סרבו בעקשנות לקבל שום נדבת כסף. ורק לעתים נדירות היו מסכימים לקבל אצל מישהו תבשיל חלבי שנשאר מאתמול ואכלו אותה בעמידה בחצר הבית או בפתח הדירה ומיד אחר כך הלכו ל; "הכנסת אורחים", מקום שם שכבו לישן על הארץ עם אבן למראשותיהם (אם כי היו שם מטות ושמיכות בשביל עוברי ארח עניים) - שכנעה את כלם שאין להם עסק עם אנשי מרמה, אלא עם חוזרים בתשובה באמת, המפקירים את עצמם לסבל ולענויים על מנת לזכות למחילה ולכפרה.

ואז היו הבריות מרחמים עליהם וכל אחד אחל להם שתשובתם תעלה ותגיע עד כסא הכבוד ותתקבל ברצון "כקרובן עולה וקטרת כליל..."

רק בליל שבת ובשבת בבקר היו נענים בחפץ לב להזמנתם של בעלי בתים להתלוות אליהם ולהיות אורחיהם לסעודת השבת. בשבת קבלו פחות או יותר צורה אנושית, כי לקראת שבת מלפתא היו מנערים את האבק מעל בגדיהם ונעליהם ורוחצים את הפנים ואת הידיים. כל שעת הסעודה היו יושבים בקצה השלחן, על חדו של כסא ומכל המאכלים שהיו מגישים לפניהם היו רק טועמים משהו על קצה המזלג כדי לצאת ידי חובה בלבד לכבוד שבת. הם בקשו בעקרו רק פרוסת לחם וספל מים להשקיט את רעבונם. בגמרם לאכל ולברך ברפת המזון היו חוזרים ל; "הכנסת אורחים" כדי לתת מנוחה לעצמותיהם העיפות מטלטולי הדרך של כל השבוע בנדידתם המיגעית חסרת היעד.

איתנים ברוחם

כך, לפי סדר חיים זה, ללא כל שנויים ומבלי לנסות להקל על עצמם במאומה את סאת הסבל והענויים, עברו עליהם ימים, שבועות וחדשים. תקופות השנה התחלפו, מזג האויר השתנה, אך אצלם לא חל כל שנוי. אותם המלבושים שמשו כסות לגופם הכחוש בין בקר ובין בחם, בין ביום ובין בלילה, בין בחל ובין בשבת.

כל מי שהסתכל בהם ראה לפניו שני עניים מרודים, מצמקים ומקמטים, גבם נשחים ומעיניהם נשקפת ההכנעה ונמיכות הרוח של פושטי יד מימים ימימה, מעל פניהם נמחק כל זכר לאותה שביעות רצון של חיי העושר והרוחה בעבר. הם נראו כקבוצנים מדורי דורות, בהבדל היחידי, שהם לא נשאו על כתפם שום תרמיל, כי לא היה להם שום דבר להכניס לתוכו.

אך על אף הסבל הקשה - הקר, הרעב וטלטולי הדרך המפרכים - נשארו איתנים ברוחם ללא חת, נאמנים להחלטתם לקבל יסורים באהבה. הם לא נצלו שום הזדמנות לתת קצת מנוחה לגופם היגע, ביום חל, או להרשות לעצמם נגיסה טעימה או לגימה של תענוג. לעתים קרובות היו מציעים להם ארוחה דשנה ויותר מקרטוב משקה מחמם עצמות. ולא פעם עלו לחניניהם ריחות הניחוח של תבשילי הדגים ושל צלי הבשר וכוסיות היין שרף, בעת שעמדו ליד דלת מטבח, כשידם הכחוושה מושטת בבקשה לחתיכת לחם ישנה, או שארית של אוכל חלבי מאתמול או משלשם. הם היו איתנים כסלע ולא זזו כמלא נימא מדרך התשובה כפי שהתנה לפניהם על ידי בעל מגלה עמקות בהתאם לפסק הדין של בית הדין הגדול, רק בדרך זו יעלה בידם לכפר על חטאיהם.

עם תם הגלות

כָּךְ עָבְרוּ עַל שְׁנֵי הַשְׁתַּתְּפִים בְּעֲלֵי הַתְּשׁוּבָה שְׁלֹשׁ (3) שָׁנִים תְּמִימוֹת. שְׁלֹשׁ שָׁנֹת סָבַל בַּל יִתְאַר. הַדְּמִיּוֹת הַגְּבֵרִיּוֹת שֶׁל שְׁנֵי הַקְּצָבִים שׁוֹפְעֵי הַמֶּרֶץ וּבְרִיאוֹת הָיוּ עֵתָּה מְצוּמְקוֹת וְרוֹזוֹת, שְׁבוּרוֹת וְרוֹצְחוֹת וּמִדְּכָאוֹת עַד עֶפֶר. בְּמִשָּׁךְ שְׁלֹשֶׁת הַשָּׁנִים הָלְלוּ לֹא נִהְנוּ מִהָעוֹלָם הַזֶּה אֶפְלוּ הִנָּאָה קִלְהָ שְׁבַקְלוֹת. לְהַפֵּךְ, הֵם בָּרְחוּ בְּמִטְחָוִי קִשְׁת מִכָּל דָּבָר שֶׁעָלִיל לִגְרָם לָהֶם תַּעֲנוּג בְּלִשְׁהוּ, כְּדִי שֶׁלֹּא לָבוֹא לִידֵי נִסְיוֹן. הַשְׁמָחָה וְהַהֲנָאָה הָיוּ רְחוּקִים מֵהֶם כְּרָחֹק מִזֶּרֶחַ מִמַּעַרְב וְאֵף פַּעַם לֹא עָלָה הַחִיּוֹךְ עַל פְּנֵיהֶם. בְּמָקוֹם שֶׁם יָשְׁנוּ הַיּוֹם לֹא יָשְׁנוּ מִחֵר.

תְּמִיד הָיוּ נָעִים וְנָדִים, לֵאלֹא כָּל הַפּוּגָה. בְּקִיץ צָעְדוּ יַחֲפִים תַּחַת קֶרְנֵי הַשֶּׁמֶשׁ הַחֲמוֹת שֶׁהָיוּ עַל רֹאשָׁם וְלִהְיוּ עַל בִּשְׂרָם הַכָּחוּשׁ. עֲקֻבוֹת רַגְלֵיהֶם נִתְקַשּׁוּ וְנִתְחַסְּנוּ עַל יְדֵי כָּךְ כְּמוֹ סִלְיוֹת שֶׁל עוֹר. הָיָה בְּכָךְ לִפְחוֹת יִתְרוֹן שֶׁזֶה הֵגֵן עֲלֵיהֶם בְּדֶרֶכָם עַל צְרוּרוֹת וְחֲדֵי אֲבָבִים וּבְבוֹסָסִם בְּבֶץ וּבְשָׁלוּלִיּוֹת מִיָּם. בַּחֲרֹף לֹא עָצְרוּ בַּעֲדָם, לֹא גָלִי קָר מְקַפֵּיאי עֲצָמוֹת וְלֹא סוּפוֹת שֶׁלֵּג כְּבִדּוֹת בְּיוֹתֵר, מְלֵה־מִשִּׁיךְ בְּנִדּוּדֵיהֶם בְּדֶרֶךְ לֹא דֶרֶךְ, עַל פְּנֵי שָׂדוֹת פְּתוּחִים, חֲשׂוּפִים לְפָגְעֵי הַטֶּבַע הַקְּנִשִּׁים וְצִפּוּיִּים לְסַכַּנֵּת מוֹת מִשְׁלֵג וּמִקָּר.

לֹא פַעַם אֶרֶץ שֶׁאֶחָד מֵהֶם, זֶה אוֹ זֶה, נִתְקַף בְּמַחֲלָה, חֵם גְּבוּהָ, צִמְרֵמֶרֶת, כְּאֵב רֹאשׁ אֵימִים, אֲפִיסֵת כְּחוֹת "כָּל אֶחָד תִּתְעַב בְּנַפְשָׁם וַיִּגְיעוּ עַד שֶׁעָרֵי מוֹת" (תְּהִלִּים קז, יח) - אֵךְ גּוּפָם, שֶׁהִתְחַסְּנוּ עַל יְדֵי יִסּוּרִים וּכְאֵב וְרוּחָם הָעֲשׂוּיָה לְבִלִּי חַת, סִיעוּ לָהֶם לְהִתְגַּבֵּר גַּם עַל כָּל הַמַּחֲלוֹת וְאוּלֵי הִיָּתָה זֹאת זְכוּתוֹ שֶׁל בְּעַל מְגִלָּה עֲמָקוֹת שֶׁעָמְדָה לָהֶם, שֶׁיִּזְכְּלוּ לַעֲבֹר אֶת מַבְחַן הַיִּסּוּרִים שֶׁל שְׁלֹשׁ שָׁנֹת הַתְּשׁוּבָה, כְּדִי לִתְקַן אֶת נַפְשׁוֹתֵיהֶם לְעוֹלָם הַבָּא.

בכור ההתנדב

ברם, בינתיים נתנו האבק והזעה את אותותיהם עמק-עמק בעור בשרם ובקמטי פניהם. כי במשך כל שלשת השנים, אף פעם לא התרחצו כהגן, לא הסתפרו ולא עשו את צפריניהם. שערותיהם גדלו פרע ופרצופיהם כשולי קדרה.

נוסף לכל זאת היו תמיד עיפים וסחוטים, סחבו את רגליהם הכושלות, לא בכחות עצמם, אלא בכח הרצון העז וההחלטה הנחושה, לא להרפות מן המאמץ לבצע את משימת התשובה שהטלה עליהם כדי לטהר אותם מפשעיהם.

רק בהתקרב החדשים האחרונים של שלש שנות התשובה, התחילו להתעניין לאן נקלעו בדרך נדידתם הארבה ורבת התלאות, מה שם המקום בו הם נמצאים, מה המרחק ממנו ועד קרקוב עיר מולדתם וכמה זמן צריך לקחת כדי להגיע לשם ברגל. לפי זה ידעו מתי עליהם להתחיל לעשות את דרכם חזרה לקרקוב ובאיזו מהירות עליהם ללכת כדי להגיע לשם בתם שלשת השנים.

בכל שהתקרב המועד לסיום משימתם, נשאפו יותר ויותר עדוד וחזק מהעבדה שהם מלאו אחרי תנאי התשובה, שנגזר עליהם על ידי בית הדין הגדול, בשלמות ובדיקנות, מבלי לגרע אפלו כחוט השערה ממנת הסבל והענויים שנקבעה בשבילם. להפך, לעתים קרובות עוד החמירו על עצמם בהגבירם את סגופיהם מחמת החשש שמא אינם יוצאים ידי חובתם...

כך נקפו וחלפו הימים, בדרךם חזרה - ובדיק עם סיום שנת הנדודים השלישית הגיעו לקרקוב.

פָּרָק שְׁמִינִי זָכִים וְטָהוּרִים

חוֹזְרִים לַקִּרְקוֹב

שְׁתֵּי בְּרִיּוֹת מְשֻׁנוֹת, מְלַבְּשׁוֹת בְּבִלְיֵי סְחָבוֹת, שְׁעָשׂוּ
רָשָׁם זָעַצְתִּי בְּרוּחוֹת רָפָאִים שֶׁלֹּא מַעֲלָמָא הָדִין, בְּדַמְיוֹת שֶׁל נְשִׁי
מֵתִים שִׁיָּצְאוּ מִקְבְּרֵיהֶם, לְאַחַר שֶׁבִּשְׂרָם נִמְקַּמְּזֵמֵן וְרַק שֶׁלְּדִיהֶם
קִבְּלוּ שׁוֹב כְּשֶׁר תְּנוּעָה - נִכְנָסוּ לַקִּרְקוֹב וּפְלָסוּ לָהֶם דֶּרֶךְ יִשְׂרָאֵל
לְעֵבֶר בֵּיתוֹ שֶׁל רַב הָעִיר.

אֲנָשִׁים הַבִּיטוּ אַחֲרֵיהֶם בַּתְּדַהֲמָה, אָף אֶחָד לֹא זָהָה
אוֹתָם, כִּי בְּצִאתָם הָיוּ גְּבָרִים נָאִים בְּמִיטֵב שְׁנוֹתֵיהֶם וְאִלּוּ עָתָה
בְּחִזָּרָם מִגְּלוּתָם, נִרְאוּ כְּזָקְנִים, שֶׁבְּרִי כְּלִים, מְגִדְּלֵי פָּרַע וְקִרְעֵי
סִמְרֻטִּים עוֹטְפִים אֶת גּוּפֵיהֶם אֲכֹלֵי הָרָזוֹן.

בְּעַל מַגְלָה עֲמֻקּוֹת, אֲשֶׁר בְּמִשְׁפָּךְ כָּל שְׁלֹשֶׁת הַשָּׁנִים לֹא
הִסִּיחַ אֶפְלוֹ יוֹם אֶחָד אֶת דַּעְתּוֹ מִנְּשִׁי הַקְּצָבִים בְּעַלֵּי הַתְּשׁוּבָה,
בְּהִרְגִּישׁוֹ וּבְהַשְׁתַּתְּפוֹ בְּכָל סְבֻלוֹתֵיהֶם וְעֲנוּיֵיהֶם - חֲכָה בְּאוֹתוֹ
יוֹם, יוֹם הַשָּׁנָה הַשְּׁלִישִׁי לְצִאתָם לְנִדְּוִיָּהֶם, בְּצַפְיָה דְּרוּכָה
לְבוֹאִם בְּחִזָּרָה. מֵאֵז שְׁעוֹת הַבֹּקֶר הַמְּקַדְּמוֹת עָמַד לִיד הַחֲלוֹן,
צוֹפֶה הַחוּצָה בְּכִלְיוֹן עֵינָיו וּבִמְתִּיחוֹת רַבָּה.

זָכִים וְטָהוּרִים

וּבִרְאוֹתוֹ מִרְחוֹק אֶת שְׁתֵּי הַדְּמִיוֹת הַמוֹזְרוֹת וּמַעוֹרְרֵי
הַסְּלִידָה, יָדַע מִיָּד שֶׁאֵלֶּה הֵם בְּעַלֵּי הַתְּשׁוּבָה. הוּא אָץ הַחוּצָה
בְּחִלּוֹק הַשָּׁנָה וּבְלִי מַגְבַּעַת וְרָץ לַקִּרְאָתָם כְּאִלּוּ הָיָה נַעַר עוֹלָמִים
וּבִפְרָשׁוֹ אֶת יָדָיו לְרוּחָה הַכְּרִיז בְּקוֹל רוֹטט מִהַתְּרַגְּשׁוֹת:

בְּכוֹר הַהִתְנוּךְ

"בְּרוּכִים הַבָּאִים, צְדִיקִים וְקְדוֹשִׁים! בְּעָלֵי תְּשׁוּבָה זָכִים וְטוֹהָרִים!".

הוא נָתַן לָהֶם שְׁלוֹם בְּרַב חֲדָוָה, לַחֵץ אֶת יְדֵיהֶם בְּחַמִּימוֹת בְּהִרְיָחוֹ אֶת רִיחָם בְּתַעֲנוּג רִיחָנִי עֲלָאִי:

"הֲרִי אַתֶּם מְפִיצִים סְבִיבְכֶם רִיחַ שֶׁל גֵּן עֵדֶן!"

הוא הִכְנִיס אוֹתָם לְבֵיתוֹ בְּרַב כְּבוֹד, כְּשֶׁהוּא מְפִיז וּמְכַרְכֵּר סְבִיבָם בְּחֶבֶה רַבָּה, מְשַׁמֵּשׂ אוֹתָם בְּעֶצְמוֹ, מְבִיא לְכְבוֹדָם אֶת הַפְּרָסָאוֹת הַנָּאוֹת בְּיוֹתֵר וּמְבַקֵּשׁ מֵהֶם לְשִׁבְתָּ וְתוֹף בְּדִי כָף הוּא נוֹפֵל עַל צוּאָרָם וּמְחַבֵּק אוֹתָם וְלוֹחֵץ אוֹתָם אֵלָיו בְּאַהֲבָה וּבְהַעֲרָצָה.

"אֲשֶׁרִיכֶם וְאֲשֶׁרִי חִלַּקְכֶם!" מְבִיעַ הָרַב אֶת רַחֲשֵׁי לְבוֹ - "הֲרִי אַתֶּם בְּעָלֵי תְּשׁוּבָה גְּמוּרִים! אֲפֹלוֹ גְּדוּלֵי הַצְּדִיקִים לֹא יִנְחָלוּ בְּעוֹלָם הַבָּא כְּבוֹד וְגְדוּלָה כְּמוֹכֶם! בְּמָקוֹם שֶׁבְּעָלֵי תְּשׁוּבָה עוֹמְדִים אֵין צְדִיקִים גְּמוּרִים יְכוּלִים לַעֲמֹד!"

הוא הִבִּיא לַפְּנִיָּהֶם כְּבוֹד מְכֹל טוֹב וּבִרְאוּתוֹ אֶת מַבְטֵי הַשְּׁאֵלָה עַל פְּנִיָּהֶם, אִם כָּבֵר מֵתֵר לָהֶם לְאַכֵּל מִזֶּן מְשֻׁבָּח, הַרְגִיעַ אוֹתָם בְּדַבְּרֵי עֵידוּד וּנְחָמָה:

"אֲכֹלוּ, בְּנֵי, אֲכֹלוּ! מַעֲתָה הַכֹּל כָּבֵר מֵתֵר לָכֶם! מֵהַיּוֹם וְהָלָאָה לֹא תוֹסִיפוּ לִהְיוֹת נָעִים וְנָדִים בְּעוֹלָם וְלֹא תַעֲנוּ יוֹתֵר אֶת נַפְשֵׁיכֶם בְּיִסּוּרֵי הַגָּלוּת! תּוֹכְלוּ לְהִשָּׁאֵר לַגּוֹר בְּקִרְקוֹב יַחַד עִם נְשׁוֹתֵיכֶם! בְּרֵם, יִהְיֶה אֲסוּר לָכֶם לַעֲסֹק בְּמַסְחָר, אֲלֹא לְהִתְפָּרֵנס בְּיִשָּׁר מַעֲבֹדֹת כְּפִים! תּוֹכְלוּ לִהְיוֹת סְבָלִים, חוֹטְבֵי עֵצִים, שׁוֹאֲבֵי מַיִם, שׁוֹמְרֵי לֵילָה וְכַדוּמָה, מֵה שְׂיִדְדָּמֵן לָכֶם! וְאַנִּי יְכוּל לְהִבְטִיחַ לָכֶם שְׁעַבְדוּדָה לֹא תִחָסֵר לָכֶם! אֲבַקֵּשׁ מִבְּעָלֵי הַבָּתִּים, תּוֹשְׁבֵי הָעִיר, שְׂיִדְאָגוּ לָכֶם שְׁתּוֹכְלוּ לְהַרְיוֹחַ אֶת לַחֲמֶכֶם וְשִׂאֵף אֶחָד לֹא יַעֲלֶה עַל דֵּל שְׁפָתָיו וְלֹא יִזְכִּיר לָכֶם אֶת מַעֲשֵׂי הַחֲטָא שֶׁלָּכֶם

זָכִים וְטְהוּרִים

בְּעֶבֶר! כִּי חֲטָאִיכֶם אֵינֶם קִיָּמִים עוֹד! הֵם נִשְׁטָפוּ וְנִמְחָקוּ בְּדָם וּבְזָעָה וּבְמַחַ עֲצָמוֹתֵיכֶם הַמַּעֲנוֹת! לֹא יִזְכְּרוּ וְלֹא יִפְקְדוּ וְלֹא יַעֲלוּ עַל לֵב לְעוֹלָם!"

יְהוּדֵי קִרְקוּב כָּבֵר כִּמְעַט נִשְׁכְּחוּ אֶת הַמֶּאֱרָע שֶׁל שְׁנֵי הַקְּצָבִים, שֶׁהִכְשִׁילוּ אֶת הָעִיר בְּמֵאֲכָלִי טְרֵפָה בְּמִשְׁךְ שָׁנִים רַבּוֹת וְאֲשֶׁר בֵּית הַדִּין הַגָּדוֹל גָּזַר עֲלֵיהֶם לְהַשְׁמִיד אֶת כָּל רְכוּשָׁם וְלַהֲיוֹת נָעִים וְנָדִים בְּעוֹלָם. מֵאֲזַ עָבְרוּ כָּבֵר שְׁלֹשׁ שָׁנִים וְהַעֲנִין נִשְׁכַּח מִלֵּב כָּל.

נְקִיִּים מִכָּל חֲטָא וּפְשָׁע

אֲךָ לְפָתַע הַכְּרִיז הַשֹּׁמֵשׁ שֶׁל בֵּית הַדִּין בְּכָל בֵּיתֵי הַמִּדְרָשׁ וּבֵיתֵי הַתְּפִלָּה, בְּפָקֶדֶת הָרַב דִּמְתָּא אֶת הַהוֹדָעָה הַבָּאָה:

"מְכַרְיִזִים וּמוֹדִיעִים בָּזָה לְכָל בְּעָלֵי הַבָּתִּים בְּעִיר, שְׁשֻׁנֵי הַקְּצָבִים בְּעָלֵי הַתְּשׁוּבָה חֲזָרוּ לְקִרְקוּב לְאַחַר שְׁלֹשׁ שָׁנוֹת גְּלוּת וְקִיָּמוֹ בְּשָׁלְמוֹת אֶת גִּזְרֵי הַתְּשׁוּבָה שֶׁהִטֵּל עֲלֵיהֶם! מֵהַיּוֹם וְהָלָא הָרִי הֵם צְדִיקִים גָּמוּרִים וְנְקִיִּים מִכָּל חֲטָא וּפְשָׁע! הָרַב שְׁלִיט"א מְטִיל אִפּוֹא חוֹבָה עַל כָּל בְּעָלֵי הַיִּכְלֵת לְתַמָּךְ בָּהֶם וְלַעֲזֹר לָהֶם לְהַשִּׁיג עֲבוֹדָה, כְּדִי שְׁיִיכְלוּ לְפָרֶנֶס אֶת עַצְמָם וְאֶת נַשְׁיָהֶם. יֵשׁ לַעֲשׂוֹת אֶת כָּל הָאֲפָשָׁר עַל מִנַּת לְמַצָּא עֲסוּקִים בְּשִׁבְלֵם: חֲטִיבַת עֲצִים, הַעֲבֶרֶת חֲבִילוֹת, שְׁלִיחִיוֹת, שְׁמִירָה בְּלִילוֹת - וְלִשְׁלֵם לָהֶם שְׁכָר הוֹגֵן!"

"וְכָל אֶחָד וְאֶחָד מִזֶּהָר בָּזָה בְּאַזְהָרָה חֲמוּרָה לֹא לְהַזְכִּיר לָהֶם עֲוֹנוֹת רֵאשׁוֹנִים וְלֹא לַפְגֵּעַ בְּכַבֻּדָּם בְּכָל צוּרָה שֶׁהָיָה!! אֲדַרְבָּה, יֵשׁ לְהַתִּיחֵס אֲלֵיהֶם בְּמֵלָא הָאֲהָדָה, לְהַקֵּל עֲלֵיהֶם כְּכָל הָאֲפָשָׁר וּלְחַפֵּשׂ בְּשִׁבְלֵם רַק עֲבוֹדוֹת נֹחוֹת, לְאַחַר שֶׁעָנּוּ אֶת נַפְשׁוֹתֵיהֶם בְּמִשְׁךְ שְׁלֹשׁ שָׁנוֹת גְּלוּתָם בְּסִגּוּפִים קָשִׁים בְּיוֹתֵר! כָּלֵם חֲיָבִים לְדַאֵג לָכֵן שֶׁלֹּא יִחְסֹר לָהֶם פָּרֶנֶסָה וְשֶׁלֹּא יִקְפְּחוּ

בְּכוֹר הַהֶתְנוּחַ

אוֹתָם! הֵם, שְׁנֵי בְעָלֵי הַתְּשׁוּבָה עֲצָמָם, שֶׁלְמָדוֹ לִהְיוֹת נִכְנָעִים וּמִשְׁפָּלִים עַד דָּפָא, הָרִי לֹא יָגִיבוּ וְלֹא יִתְקוּמָמוּ נֶגֶד עוֹל וְקָפוּחַ, לָכֵן יֵשׁ לִנְהַג בְּלִפְיָהֶם בְּמִשְׁנֵה זְהִירוֹת שֶׁלֹא יִפְגְּעוּ בָם אֲפֹלוּ פְּגִיעָה קְלָה שֶׁבְקִלּוֹת!"

בְּעַל מַגְלָה עֲמָקוֹת הַלֵּוָה לָהֶם סָכוּם בְּסָף קָטָן מִקַּפֶּת הַקֶּהֱלָה, שֶׁהִסְפִּיק בְּשִׁבְלָם בְּדִי לִקְנוֹת מַלְבוּשִׁים פְּשׁוּטִים וְזוּלִים מְאֹד, אֲף לֹא קְרוּעִים וְכָדִי לְשֹׁכֵר דִּירוֹת יִשְׁנוֹת בְּשִׁבְלָם וּבְשִׁבְלֵי נְשֵׁיהֶם. הֵם הִתְחִיבוּ לְהַחֲזִיר אֶת בְּסָפֵי הַהִלּוּאָה בְּתִשְׁלוּמִים קִטְנִים, שִׁיִּצְלִיחוּ לְחַסֹּךְ פְּרוּטוֹת-פְּרוּטוֹת מִשֹּׁכֵר עֲבוֹדָתָם וּבְלִבָּד שֶׁלֹא יִהְיוּ מִמִּתְנַת בְּשׂוֹר וָדָם, אֲלֵא מִהֶבֶסֶף שִׁיִּפֹּל בְּחִלְקָם מֵעֵמֶל בְּפִיהֶם.

יְהוּדֵי קֶרְקוֹב הוֹכִיחוּ נִכּוֹנוֹת רַבָּה לִקְיָם אֶת פְּקֻדַּת רַבָּם הַדְּגוּל. כְּאֲשֶׁר שְׁנֵי בְעָלֵי הַתְּשׁוּבָה הָעֲשִׂירִים הַמְּכַבְּדִים בְּיוֹתֵר לְשַׁעֲבֵר הוֹפִיעוּ בְּשׁוֹק, בְּבִגְדִים פְּחוּתִים וְגָסִים, חֲגוּרִים בְּחִבְלִים שֶׁל סִבְלִים מִסָּבִיב לְמִתְנִיָּהֶם וְהִתְחִילוּ לְתוֹר בְּעֵינֵיהֶם מִסָּבִיב, לֹאן לִפְנוֹת בְּדִי לְהַרְוִיחַ כָּמָה פְּרוּטוֹת עֲבוֹר לָחֵם לֶאֱכֹל, נִמְצְאוּ מִיָּד קוֹפְצִים רַבִּים, שֶׁהִתְחַרְוּ בִּינֵיהֶם בְּשַׁפַּע שֶׁל הַצָּעוֹת עֲבוֹדָה בְּשִׁבְלָם:

"בּוֹאוּ אִתִּי! יֵשׁ לִי בְּשִׁבְלֵיכֶם עֲבוֹדָה!"

"לֹא! יוֹתֵר טוֹב שֶׁתְּבוֹאוּ אִתִּי! אֲצִלִּי תִהְיֶה לָכֶם עֲבוֹדָה קְלָה יוֹתֵר!"

"לָכוּ אַחֲרַי! אֲצִלִּי תִקְבְּלוּ שָׂכָר יוֹמֵי יוֹתֵר גְּבוּהָ!"

"וְאֲצִלִּי לֹא תִצְטָרְכוּ לַעֲבֹד בְּלָל! תִּמְלְאוּ רַק תִּפְקִידֵי שְׁמִירָה וְתוֹכְלוּ לְתֵת מְנוּחַ לַעֲצָמוֹתֵיכֶם הַיְּגֻעוֹת!"

זָכִים וְטְהוֹרִים

נְדִיבֵי הַלֵּב מִמֶּשׁ מְשֻׁכוֹ אוֹתָם בְּשׁוּלֵיהֶם זֶה לְכָאן וְזֶה לְכָאן וְשְׁנֵי בַעֲלֵי הַתְּשׁוּבָה נִתְּנוּ לָהֶם לַעֲשׂוֹת בָּהֶם כְּחִפְצָם מִבְּלִי לַפְּצוֹת פֶּה, כְּאֵלוֹ הָיוּ יְצוּרִים לֹלֵא כֹחַ רָצוֹן כָּלֵל. הֵם לֹא הִתְעַנְּנוּ לְדַעַת אִיזוֹ עֲבוּדָה מְצִיעִים לָהֶם וְלֹא שְׁאַלּוּ מֶה יִתְּנוּ לָהֶם תְּמוּרָתָהּ, מִיד עִם הַגִּיעָם לְמָקוֹם הָעֲבוּדָה, הִתְחִילוּ לֹלֵא שְׁהִיּוֹת לַעֲבֹד בְּמֵלֶא הַמֶּרֶץ, מֶה שְׁאַחֲרִים שָׁעֲשׂוּ בְּמִשְׁךְ כָּל הַיּוֹם, גָּמְרוּ הֵם בְּשָׁעָה שְׁעֵתִים וְדָרְשׁוּ עוֹד וְעוֹד עֲבוּדָה וּבִלְבָד לִהְיוֹת בְּטוֹחִים שֶׁלֹּא יִקְבְּלוּ חֵס וְחִלְלָה תִּשְׁלֹם שֶׁלֹּא יִהְיֶה לוֹ כִּסּוּי מֵלֵא בְּעֲבוּדָה חֲרוּצָה וְעֵילָה.

רַבִּים הָיוּ בָּאִים לְמָקוֹם עֲבוּדָתָם כְּדִי לַחֲזוֹת בַּתּוֹפָעָה הַנִּדְיָרָה וּלְלַמֵּד מוֹסֵר הַשֶּׁכֶּל מִשְׁנֵי בַעֲלֵי הַתְּשׁוּבָה, שְׁלֵמוֹת שֶׁנִּשְׁאָר מֵהֶם עוֹר וְעֶצְמוֹת בִּלְבָד, יָדְעוּ לַהֲפֵעִיל אֶת כֹּחַ רָצוֹנָם וּלְדַרְבֵּן אֶת עֲצָמָם לַעֲבֹד בְּלֵהֲט וּבְמֶרֶץ נְעוּרִים שָׁעוֹת עַל שָׁעוֹת לֹלֵא הַפּוּגָה. אֵלֶּה נִשְׁזָכְרוּ אֶת מֶרְאֵה פְּנֵיהֶם מִתְּקוּפַת הָעֶשֶׂר שְׁלָהֶם מִלִּפְנֵי שְׁלֹשׁ שָׁנִים, כְּאֲשֶׁר הִבְרִיאוֹת וְהָאוֹן שִׁפְעוּ מִכָּל יְשׁוּתָם, לֹא יָכְלוּ שֶׁלֹּא לַהֲתַרְגֵּשׁ עֲמָקוֹת בְּהִסְתַּכֵּלָם עֵתָה עַל שְׁנֵי הַסִּבָּלִים, שְׁעוֹרָם הִצְהִיב כְּמוֹ קֶלֶף מִיָּבֵשׁ וְעֶצְמוֹת לְחִייהֶם הַחֲדוֹת בָּלְטוּ. הַחוּצָה וְלֹא אֶחָד הוֹרִיד דְּמָעָה מֵרַב רַחֲמָנוּת וְהַשְׁתַּתְּפוֹת בְּצַעֲרָם.

כְּדִי לֹא לַהֲבִיא אוֹתָם בְּמִבּוּכָה, הָיוּ הָאֲנָשִׁים מְצִיצִים בָּהֶם מִבֵּין סוּרְגֵי הַגָּדָר שֶׁמִּסְבִּיב לַמִּבְנָה שֶׁבַעֲלֵי הַתְּשׁוּבָה עָבְדוּ שֶׁם וְהָיוּ מִסְתַּלְקִים מֵהָר כְּשֶׁהִבְחִינוּ שֶׁהֵם מְרַגִּישִׁים שֶׁמִּסְתַּכְּלִים בָּהֶם.

לֵאט-לֵאט הִתְאַקְלְמוּ שׁוּב בָּעִיר, הִפְכוּ לְאֲנָשִׁים שֶׁהִצְבּוּר נִזְקָק לְשִׁרְוֹתָם וְהִרְוִיחוּ אֶת לַחֲמָם בְּיֹשֶׁר וּבִנְאָמְנוּת. הֵם מְצִאוּ לָהֶם מְגוּרִים מְחוּץ לָעִיר, כִּי הִתְבַּיְּשׁוּ לְגוֹר בְּשִׁכְנוּת עִם יְהוּדִים, שְׁאוּלֵי יִזְכִּירוּ לָהֶם עֲוֹנוֹת רָאשׁוֹנִים. הֵם גַּם לֹא רָצוּ לְגֵרָם אִי נְעִימוֹת לִילְדֵיהֶם וּלְנִכְדֵיהֶם. מִדּוּעַ יִסְבְּלוּ עֲבוּר עוֹן אֲבוֹתֵיהֶם?!

פָּרָק תְּשִׁיעִי

הַכְּתָב הַמְּפֹרָשׁ

עָרַב אֶחָד, אַחֵר יוֹם שֶׁל עֵמֶל מְפֹרָךְ, בָּאוּ שְׁנֵי בְּעָלֵי הַתְּשׁוּבָה אֶל בֶּעַל מַגְלָה עִמָּקוֹת, כְּשֶׁפָּנִיָּהֶם מִבִּיעַ דָּאָגָה עִמָּקָה. הֵם עָמְדוּ בַּהֶסוּס לִיד הַדֶּלֶת וְחָכְנוּ שֶׁהַצָּדִיק יִשָּׂא אֶת עֵינָיו וַיִּזְמִין אוֹתָם לְהִכָּנֵס.

"בְּרוּכִים הַבָּאִים, בְּנֵי הַיְקָרִים!" קָרָא בֶּעַל מַגְלָה עִמָּקוֹת כְּשֶׁהִבְחִין בָּהֶם "אַתֶּם נִרְאִים לִי מְדַאָּגִים מְאֹד... מָה הַסִּבָּה? הָאֵם חֹסֵר לָכֶם מִשְׁהוּ? הָאֵם מִיִּשְׁהוּ הָעֲלִיב אֶתְכֶם, אוֹ גֵּרָם לָכֶם עוֹלָם? סִפְרוּ נָא לִי וְאֶעֱשֶׂה כָּל מָה שֶׁבִּיכָלְתִּי כְּדִי לַעֲזֹר לָכֶם."

"רַבֵּנוּ הַצָּדִיק!" - גָּעוּ שְׁנֵיהֶם כְּאֶחָד בְּבִכֵּי תַמְרוּרִים "לִבְנוּ מְלֹא פֶחַד מִיּוֹם הַדִּין הַנוֹרָא הַמְּשֻׁמָּשׁ וּבָא! יְמֵי הַזִּקְנָה מִתְקַרְבִּים וְהוֹלָכִים וְלֹא רְחוּק הַיּוֹם בּוֹ יוֹפִיעַ מִלֶּאֶךָ הַמָּוֶת בֶּעַל אֶלֶף הָעֵינַיִם וַיָּבִיֵא אוֹתָנוּ בְּפָנֵי בֵּית דִּין שֶׁל מַעֲלָה וְשָׁם יִהְיֶה עָלֵינוּ לְמַסֵּר דִּין וְחֲשָׁבוֹן עַל כָּל מַעֲשֵׂי־נוּ בָּעוֹלָם הַזֶּה! אֲמַנָּם סִגְפָנוּ אֶת עַצְמָנוּ בְּמִשְׁךְ שְׁלֹשׁ שָׁנִים וְקִבְלָנוּ בְּאַהֲבָה אֶת הַסִּבָּל וְהַעֲנוּיִים שֶׁל הַגְּלוּת, אֵךְ מִי יַעֲרֹב לָנוּ שְׂדֵי בְּכָךְ? מִי יוֹדֵעַ אִם זֶה מַסְפִּיק כְּדִי לְכַפֵּר עַל הַפְּשָׁעִים הַחֲמוּרִים שֶׁבִצְעָנוּ בְּמִשְׁךְ עֲשָׂרוֹת שָׁנִים? צְמִרְמִרְתָּ תוֹקֶפֶת אוֹתָנוּ כְּשֶׁאָנוּ נִזְכָּרִים בְּמָה שֶׁצָּפוּי לָהֶם לְרָשָׁעִים בָּעוֹלָם הַבָּא וּמִתְעוֹרֵר בְּנוּ הַרְצוֹן לְצִאת שׁוֹב לְגִלוּת וּלְהַמְשִׁיךְ לְסִגְף אֶת עַצְמָנוּ בְּעֲנוּיִים יוֹתֵר גְּדוֹלִים וּבִלְבָד לְהִיּוֹת בְּטוֹחִים שֶׁנִּיבֹל לְתֵקֵן מָה שֶׁפָּגַמְנוּ בְּרַב חֲטָאֵינוּ וּפְשָׁעֵינוּ!"

הכתב המפרש

"הרגעו נא, בני ואל תכרסמו את לבכם בהרהורי דאגה!"
- השתדל הרב להשקיט את בכם - "אין כל ספק בדבר שאתם
כבר עתה צדיקים גמורים! אני מאחל לעצמי "לזכות" להגיע
לעולם הבא כה נקי מחטא ועון כפי שאתם תגיעו לשם לאחר
מאה ועשרים, נקים וטהורים מכל סיג ופגם! חלקכם בגן עדן
יהיה למעלה מחלקם של צדיקים גמורים, כי 'השב בתשובה
מאהבה - זדונות נעשות לו כזכיות' (יומא פו:).

"אבל רבנו הקדוש והטהור, אנו בכל זאת זוחלים ורועדים
ולבנו חושש ודואג מה יהא בסופנו..." לא יכלו השנים לעצר בעד
מעין דמעותיהם "אלו היינו זוכים לפחות לקבל אות או מופת או
אשור בכתב, שיחזק בנו את הבטחון שאכן יש לנו חלק בעולם
הבא..."

"הריני נעתר לכם גם לזאת!" - השיב הרב, בראותו
שאחרת לא יוכל להרגיע את רוחם - "אמסר בידיכם כתב מפרש
שיניח את דעתכם!"

מגלת הקלף

למרות השעה המאחרת, התישב בעל מגלה עמקות ליד
שלחנו, נטל לידו את נוצת האזן, טבל אותה בדיו ורשם על הקלף
את השורות הבאות:

"אני החתום מטה, רבה של קרקוב ואב בית הדין
הגדול שהוציא את פסק הדין נגד שני הקצבים השתפים וגזר
עליהם את תשובת המשקל החמורה, כדי לכפר על פשעיהם
העצומים ושהם קימו אותה בשלמות לכל פרטיה ודקדוקיה. -
הריני גוזר בזה, שבשם שקבענו בבית דין של מטה, כך יקימו
בבית דין של מעלה. והשנים יהיו מנקים מכל עון ואשמה ורשע".

הכתב המפרש

כַּאֲשֶׁר סִים הָרַב אֶת כְּתִיבָתוֹ, הִקְרִיא אֶת הַכְּתָב בְּפִי
בְּעָלֵי הַתְּשׁוּבָה וּשְׁנֵיהֶם הוֹשִׁיטוּ אֶת יָדֵיהֶם לְקַבְּלוֹ מִיָּדָיו. בְּעַל
מַגְלָה עֲמָקוֹת לֹא יָדַע לָמִי מֵהֶם לְמַסֵּר אֶת הַכְּתָב הַמִּפְרָשׁ.
לְבִסּוֹף מָסַר אוֹתוֹ לְיָדֵי זֶה, שֶׁנִּתְעוֹרַר רִאשׁוֹנָה וְעוֹרֵר אֶת שְׁתַּפּוֹ
לִפְתָּח בְּדֶרֶךְ הַתְּשׁוּבָה.

רק אַז חָזְרוּ הַשָּׁנִים הַבִּיטָה בְּלֵב שֶׁקֵּט וּבְטוֹחַ.

מַגְלַת הַקֶּלֶף שֶׁנִּמְסְרָה לַיָּדָם עַל יָדֵי בְּעַל מַגְלָה עֲמָקוֹת
נִסְכָּה לְתוֹכָם הִרְגֵּשְׁתָּ בְּטָחוֹן בְּמַקְצֵת וְחִזְקָה בָּהֶם אֶת הַתְּקוּהָ
שֶׁאֵכֵן כָּפְרוּ עַל חַטָּאֵיהֶם בְּשִׁלְשׁ שָׁנוֹת סְגוּפֵיהֶם וְשׁוֹב לֹא יַעֲנִישׁוּ
אוֹתָם בְּבֵית דִּין שֶׁל מַעֲלָה בְּעוֹן הַכְּשָׁלַת הָרַבִּים בְּמֵאֲכָלֵי טְרֶפֶה,
הֵם הַמְּשִׁיכֵי לְהַתְנַהֵג בְּהִכָּנְעָה וּבְשִׁפְלָה בְּרָךְ, עָבְדוּ בְּפֶרֶךְ
בְּעִבּוּדוֹת הַשְּׁחָרוֹת בְּיוֹתֵר, שֶׁסִּפְּקוּ לָהֶם עַל יָדֵי בְּעָלֵי הַבָּתִּים
בָּעִיר וְהָרִיחוּ אֶת לַחֲמָם בְּיוֹשֵׁר וּבְעֶמֶל כָּפִים.

כָּל עָרַב, אַחֲרֵי הָעִבּוּדָה וּבְשִׁבְתָּ כְּמַעַט כָּל הַיּוֹם, הָיוּ
יוֹשְׁבִים בְּבֵית הַמִּדְרָשׁ שֶׁל הַקְהֵלָה, מְקַשְׁיָבִים בְּדוּמְיָה לְשַׁעֲוֵרֵי
תוֹרָה וְסוֹפְגִים לְתוֹכָם דִּינִים וְדִבְרֵי מוֹסֵר וְיִרְאָת שָׁמַיִם שֶׁהֵחִיּוּ אֶת
רוּחָם וְהִבִּיאוּ מִרְפָּא לְלִבָּם הַשָּׁבוּר וּלְנַפְשׁוֹתֵיהֶם הַדּוֹאֲבוֹת.

הֵם זָרְחוּ מִמַּשׁ מֵאֲשֶׁר כַּאֲשֶׁר נִתְּנָה לָהֶם הַזִּדְמָנוּת
לְעֲשׂוֹת שְׁרוּת כְּלָשָׁהוּ עֲבוּר לּוֹמְדֵי הַתוֹרָה, לְהַגִּישׁ כּוֹס תְּהָ לַמַּגִּיד
הַשַּׁעֲוֵר אוֹ לְמֵלֵא כָּל מִיכֵי שְׁלִיחֵיּוֹת עֲבוּר תַּלְמִידֵי הַחֲכָמִים חוֹבְשֵׁי
בֵּית הַמִּדְרָשׁ. אֵין לְתַאֵר אֶת שְׁמֻחָתָם כְּשֶׁהָיוּ רָצִים לְקַיֵּם אִיזוֹ
מִצְוָה. הַקִּפִּידוֹ לְהִרְבּוֹת בְּעֵנִית "אָמֵן" וְ; "אָמֵן יְהֵא שְׁמָה רַבָּא"
וְעִמָּדוֹ עַל הַמְּשָׁמֵר לְשִׁמְעַ "קְדִישִׁים" וּבִרְכוּת וְ; "לַחֲטָף" עוֹד וְעוֹד
"קְדוּשׁוֹת" וּבִיחּוּד בְּשִׁבְתוֹת וּבִיָּמִים טוֹבִים.

הַזְקָנָה קוֹפֶצֶת

כָּךְ עָבְרוּ עֲלֵיהֶם שָׁנוֹת חַיֵּיהֶם הָאַחֲרוֹנוֹת, כְּשֶׁהֵם חַיִּים
חַיֵּי עֵמֶל קָשִׁים וְכָל רֶגַע פָּנוּי הָיָה קֹדֶשׁ לַעֲבוֹדַת הַבוֹרָא.

בַּעֲלֵי הַבָּתִּים בְּקֶרֶקוֹב, שִׁידְעוּ עַל עֲבָרָם שֶׁל שְׁנֵי הַקְּצָבִים
הַשְּׁתָּפִים, עַל חַיֵּי הָעֵשָׂר שֶׁלָּהֶם מִשְׁכָּבֵר הַיָּמִים וְעַל שָׁנוֹת
הַתְּשׁוּבָה הָרַבּוֹת, שֶׁעָבְרוּ עֲלֵיהֶם מִתּוֹךְ צַעַר וְיִסּוּרִים שְׁאִין
לְתַאֲרָם, לֹא נִסּוּ אִף פַּעַם לְבַקֵּשׁ מֵהֶם שְׁרִיטוֹת כְּלִשְׁהוּ בַּחֲנָם, אוֹ
לִנְהַג כְּלִפְיָהֶם בַּפְּחִיתוֹת הַכְּבוֹד. אֶךְ לְמִרּוֹת זֹאת הָיוּ שְׁנֵי הַבַּעֲלִי
הַתְּשׁוּבָה עוֹמְדִים בַּפְּנֵי כָל אֶחָד וְאֶחָד בְּהִכְנָעָה, כַּעֲבֹד לִפְנֵי רַבּוֹ
וְהָיוּ מִבִּיטִים עַל כָּל אֶחָד, כְּשֶׁהֵם מְנַסִּים לְנַחֵשׁ אִם הָיָה זְקוּק
לְמִשְׁהוּ וּמִיד מְזַדְּדִים לְמַלֵּא אֶת מִבְקָשׁוֹ הַסְּמוּי בְּמִרְבַּ הַמְּהִירוֹת
וְהִיעִילוֹת. לְמִרּוֹת גִּילָם הַמִּתְקַדֵּם וְעַל אִף עֵיפוּתָם מַעֲמָלָם
הַקָּשָׁה, הָיוּ רָצִים כְּמוֹ נָעֲרִים צְעִירִים כְּדִי לְהַשְׁבִּיעַ אֶת רִצּוֹן
הַבְּרִיּוֹת וּפְנִיָּהֶם מִבִּיעִים סְפוּק בְּלִי גְבוּל.

בָּרֵם הַשָּׁנִים וְהִגִּיל עָשׂוּ אֶת שְׁלָהֶם; עַל אֶחָד מֵהֶם קִפְצָה
הַזְקָנָה בְּמִפְתִּיעַ. הָרִגְלִים הִתְחִילוּ בּוֹשָׁלוֹת. הִגְבַּ כְּפוּף, הַיָּדִים
רוֹעֲדוֹת... כְּחוֹתֵיו נִדְּלְדְּלוּ וְהִלְכוּ וְלֹא הָיָה מִסָּגֵל יוֹתֵר לַעֲסֹק
בְּעִבּוּדָה פִּיזִית. עַד שִׁיוֹם אֶחָד לֹא יָכַל לָקוּם מִמִּטָּתוֹ וְנִשְׁאַר שׁוֹכֵב
בְּאֵין אוֹנִים וּבְאַפִּיסַת כְּחוֹת. הָיָה נִרְאֶה בַּעֲלִיל שְׁהִמּוֹת מִתְקַרֵּב
אֵלָיו בְּצַעֲדֵי עֲנָק. לֹא יֶאֱרָכוּ הַיָּמִים וְהוּא יֵלֶךְ בְּדֶרֶךְ כָּל הָאָרֶץ.

הָיָה זֶה הַבַּעַל תְּשׁוּבָה הַשְּׁנִי, לֹא זֶה שֶׁקִּבֵּל אֶת מְגַלַּת
הַקֶּלֶף, שֶׁנִּכְתְּבָה בְּיַד בַּעַל מְגַלָּה עִמְקוֹת, כְּכַתֵּב אֲשׁוּר עֲבוּר בֵּית
דִּין שֶׁל מַעֲלָה.

כְּשֶׁנּוֹדַע הַדָּבָר בְּעִיר, שֶׁאֶחָד מִבַּעֲלֵי הַתְּשׁוּבָה חָלָה, בָּאוּ
לְבַקְרוֹ, בְּחִדְרוֹ הַדֵּל, הָרַב וְכָל נִכְבְּדֵי הָעֵדָה. הַחוּלָה הִתְרַגַּשׁ מְאֹד
לְמִרְאֵה הַמְּבַקְרִים רַמִּי הַמַּעֲלָה שֶׁבָּאוּ לְחַלֵּק לוֹ כְּבוֹד וְהוּא פָּרַץ

הַכְּתָב הַמְּפֹרָשׁ

בְּבִכִי, חָשַׁב הָרַב שֶׁהַחֹלָה בּוֹכָה מִחֲמַת הַפֶּחַד מִהֲמוֹת הַמִּתְקַרֵּב וְבָא וּמְאַיֶּמֶת הַהִתְיַצְבוּת לְמִשְׁפָּט בְּפִי בֵּית דִּין שֶׁל מַעֲלָה וְהוּא נֶחֱם אוֹתוֹ וְדֹבֵר עַל לְבוֹ שֶׁאֵל לוֹ לִהְיוֹת מִדָּאָג בָּלָל וּכְלָל.

"הֲרִי אַתָּה צָדִיק גָּמוּר! הִגַּעְתָּ אֶפְלוֹ לַדְרָגָה גְּבוּהָה מִצָּדִיק גָּמוּר!" - הִרְגִּיעַ אוֹתוֹ הָרַב - "נִשְׁמָתְךָ זָכָה וְנִקְיָה כְּזָהָב וּכְפָז, לֹא כָּל רָבֵב קָל שֶׁבִּקְלִים! כִּסֵּא נֶשֶׁל זָהָב מִשְׁפָּץ בִּיהֲלוּמִים מוֹכֵן בְּשִׁבְלֶיךָ בְּגֵן עֵדֶן! כִּי אֵת כָּל הָעֶנֶשׁ עֲבוּר חֲטָאִיךָ כָּבֵר קִבְּלָתָּ דִּי וְהוֹתֵר בְּעוֹלָם הַזֶּה!"

"אֲךָ מְגַלֶּת הַקֶּלֶף אֵינָה נִמְצָאת בְּיָדִי אֶלָּא בְּיָדִי חֲבֵרִי!" - קוֹנֵן הַחֹלָה שֶׁעָמַד עַל סֵף הַמָּוֶת - "אוֹי, מָה גָּדוֹל פֶּחַדִּי מִיּוֹם הַדִּין! אֲנִי מִמָּשׁ מִתְפַּתֵּל מְאַיְמָה וְכָל הַזְּמַן אֲנִי רוֹאֶה לִנְגֹד עֵינֵי אֶת מַלְאָכֵי הַחֲבָלָה הַנוֹרָאִים, הַמִּתְקַרְבִּים אֵלָיו בְּשִׁפּוּדֵיהֶם הַלוֹהֻטִּים, מִצָּפִים לָרַגַע שֶׁל יִצְיָאת נִשְׁמָתוֹ, כְּדִי לִתְקַע אוֹתָם בְּגִופוֹ וְלִהְטִילוֹ בְּדוּדֵי הַזָּפֶת הָרוֹתַחַת שֶׁל הַגִּיהֶנֶם!"

שׁוּב הִרְעִיף הָרַב עַל הַחֹלָה דְּבָרֵי עִידוּד וְחִזּוּק וְהִסְבִּיר לוֹ בְּטוֹב טַעַם וְדַעַת, שֶׁבְּשָׂמִים אֵין זְקוּקִים לְמְגַלֶּת הַקֶּלֶף וְכִי הַקְדוּשָׁה בְּרוּךְ הוּא שֶׁהוּא בּוֹחֵן כְּלִיּוֹת וְלֵב, יוֹדֵעַ כָּל הַנִּסְתָּרוֹת וְאֵין דָּבָר נִעְלָם מִמֶּנּוּ.

הַחֹלָה הֶאֱזִין בְּדוּמְיָה לְדְבָרֵי הָרַב וּשְׁאָר הַנִּכְבָּדִים, אָךְ הִרְגָּשְׁתוּ לֹא הִשְׁתַּפְּרָה וְהַפֶּחַד הַמְּשִׁיךְ לְכַרְסָם בָּלְבוּ.

בְּצֵל הַמָּוֶת

עָבְרוּ יָמִים אֶחָדִים וּמִצָּבוֹ שֶׁל הַחֹלָה הוֹרַע מְאֹד, צֵל הַמָּוֶת כָּבֵר הָיָה פְּרוּשׁ עַל פָּנָיו. הוּא שָׁכַב בְּמִטָּתוֹ כְּשֶׁבָּלָו פָּקַעַת אַחַת שֶׁל צַעַר וְיִסּוּרִים וְכָל הַזְּמַן לֹא הִפְסִיק לְבָכוֹת וּלְקוֹנֵן, מִתּוֹךְ הַזִּיּוֹת וְיִסּוּיִטִּים, עַל מַלְאָכֵי חֲבָלָה לֵאמֹן סִפֵּר הַמִּמְלָאִים אֶת כָּל

חֲלַל הַחֶדֶר, שְׂפוּדִים אֲרָכִים שְׁלוּפִים בִּידֵיהֶם וְהֵם מְחַכִּים בְּחֹסֶר סִבְלָנוּת לָרְגַע שֶׁל יְצִיאַת הַנֶּשֶׁמָה...

אֲנָשִׁי הֵ; "חֶבְרָה קְדִישָׁא", שֶׁהִבְהִילוּ לְמִטָּתוֹ, לֹא יָכְלוּ לְחַזֹּת בְּעֵנָיו הַנֶּפֶשׁ הַנוֹרָאִים שֶׁל הַגּוֹסֶס וְהֵם שׁוֹב הַזְעִיקוּ אֶת הָרֵב בְּעַל מְגִלָּה עֲמֻקּוֹת, אוֹלִי יַעֲלֶה בִּידוֹ לְהִשְׁקִיט אֶת רוּחוֹ וּלְסַלֵּק מֵעָלָיו אֶת סִיּוּטֵי הַגִּיהֵנוֹם.

"רְבִי" ... הִפְלִיט בְּעַל הַתְּשׁוּבָה הַגּוֹסֶס, בְּסִנְנוֹ אֶת הַמְּלִים בְּקִשְׁי רֵב מִתּוֹךְ שִׁפְתָיו הַמְּכַחִילוֹת, בְּשִׁדְמָעוּתוֹ זֹרְמוֹת וְשׁוֹטְפוֹת אֶת פָּנָיו הַצְהָבִים בְּדוֹכָג "רְבִי" ... לְבִי מִתְּפֹאֵץ מְאִימָה וְאֵף לָרְגַע לֹא מִרְפָּה מִמֶּנִּי הִפְחַד שֶׁמָּא לֹא נִתְקַבְּלָה תְּשׁוּבָתִי בְּשָׂמִים! וְאַזִּי אוֹי וְאַבּוֹי לְנִשְׁמָתוֹ הַחוּטָאֵת - "וְאַנִּי אָנֹכָה אֲנִי בָּא" (בְּרֵאשִׁית לז, ז) הָרִי לְעוֹלָם לֹא יֵצֵא מֵהַגִּיהֵנוֹם! וְיִהְיֶה אָבוּד בְּכַף הַקָּלַע וּבְעֵנָיו הַתִּפְּת לְנִצָּח נִצָּחִים!...

לְבוֹ שֶׁל הָרֵב בְּעַל מְגִלָּה עֲמֻקּוֹת נִשְׁבֵּר בְּקֶרְבוֹ לְמִרְאָה הַסִּיּוּטִים הַקָּשִׁים הַפּוֹקֵדִים אֶת הַחוּלָה וְהוּא שָׁלַח לְקֹרֵא לְבַעַל הַתְּשׁוּבָה הַשֵּׁנִי וּפָקֵד עָלָיו לְמַסֵּר אֶת מְגִלַּת הַקָּלָף לְיַד הַגּוֹסֶס, שִׁיקַח אוֹתָהּ אִתּוֹ אֶל הַקֶּבֶר... וְאֵלּוֹ עַל הַגּוֹסֶס הַנוֹטָה לְמוֹת צָוָה לְתֵת תְּקִיעֵת כָּף לְשִׁתְּפוֹ וּלְהַבְטִיחַ לוֹ, שֶׁלְאַחֵר מוֹתוֹ יָבֹא אֵלָיו בְּחִלּוֹם וְיִמָּסֵר לוֹ דְּוָח מְלֹא וּמִפְּרֵט עַל כָּל מֶה שֶׁאַרְעַ לוֹ מִהֶרְגַע שֶׁל יְצִיאַת נִשְׁמָתוֹ וְעַד שֶׁהִגִּיעַ לְמָקוֹם מְנוּחָתוֹ.

שָׁמַע בְּעַל הַתְּשׁוּבָה הַשֵּׁנִי בְּקוֹל הָרֵב וּמָסַר אֶת מְגִלַּת הַקָּלָף לְיַד חֶבְרוֹ הַגּוֹסֶס. כְּתֻמָּוֶרָה לְכָךְ נָתַן לוֹ הַגּוֹסֶס תְּקִיעֵת כָּף, שִׁמִּיד שִׁיגִיעַ לְמְנוּחָתוֹ, יָבֹא אֵלָיו בְּחִלּוֹם וְיִמָּסֵר לוֹ בְּפִרוּטָרוֹט כָּל מֶה שֶׁהִתְרַחֵשׁ אִתּוֹ בְּעוֹלָם הָאֻמָּת.

רַק אִזְ נִרְגַּע בְּעַל הַתְּשׁוּבָה הַנוֹטָה לְמוֹת וּכְעֵבוֹר יוֹם נֹסֵף הוֹצִיא אֶת נִשְׁמָתוֹ מִתּוֹךְ שְׁלֹחַ מְלָאָה, בְּשִׁעַל פָּנָיו כְּסוּף חִיּוּךְ רָחֵב

הַכְּתָב הַמְּפֹרָשׁ

שֶׁל קִדְשָׁה וְשִׁבְיָעוֹת רָצוֹן כְּמִתּוֹךְ חַיָּה שֶׁל תַּעֲנוּג רִיחָנִי עֲלָאִי
הַנִּשְׁגָּב מֵהַשְׁגַּת אָנוּשׁ...

הַהֲלֻיָּה נַעֲרָכָה בָּרֵב עִם, הָרֵב שֶׁלַח אֶת הַשְּׁמֶשׁ לְכָל בְּתִי
הַכְּנֶסֶת לְהַכְרִיז עַל בְּטוּל מְלָאכָה, כָּל הַחַנּוּיּוֹת וּבְתֵי הַמִּסְחָר
נִסְגְּרוּ וְכָל תּוֹשְׁבֵי הָעִיר, מִנְעַר וְעַד זָקוֹן, מֵהָאִישׁ הַפְּשׁוּט וְעַד
פְּרִנְסֵי הָעִצּוּר, נָהְרוּ לְהֲלֻיָּה כְּדִי לְחַלֵּק לְבַעַל הַתְּשׁוּבָה אֶת
הַכְּבוֹד הָאַחֲרוֹן.

הַמוֹנִים הַצְטוּפִּי בְּבֵית הַקְּבָרוֹת וְהָאֲרוֹן הַטָּמֵן בַּקֶּבֶר,
כְּשֶׁבִידִי הַנִּפְטָר מְגַלֵּת הַקֶּלֶף לְבֵית דִּין שֶׁל מַעֲלָה.

בַּעַל מְגִלָּה עֲמָקוֹת הַשְּׁמִיעַ דְּבָרֵי הַסֵּפֶד נִרְגָּשִׁים בְּקוֹל
חוֹצֵב לְהַבּוֹת אֵשׁ, שֶׁהֲרִטִּיט אֶת הַלְּבָבוֹת וְכָל הַקֶּהֱל פָּרֹץ בְּבִכִּי.

בְּדַבְּרָיו גִּילָל הָרֵב אֶת פְּרִשְׁת הָעֲנוּיִים וְהַסְּגוּפִים הַנּוֹרְאִים
שֶׁהִנְפִּטָּר קִבֵּל עַל עֲצָמוֹ בְּאַהֲבָה וּבִרְצוֹן כְּדִי לְכַפֵּר עַל חֲטָאֵיו
וּלְטַהֵר וּלְזַכֵּךְ אֶת נִשְׁמַתּוֹ מִכָּל סִיג וּפְגָם.

"צֵאוּ וּרְאוּ מָה גָּדוֹל כָּחָה שֶׁל תְּשׁוּבָה שֶׁהִיא מַגִּיעַת עַד
כְּסֵא הַכְּבוֹד!" - פָּנָה הָרֵב אֶל הַנְּאֻסִּים - "אֲפֹלוּ הַחוּטָא הַגָּדוֹל
בְּיוֹתֵר, שֶׁדוּמָה שָׁאִין לוֹ תִקְנָה כָּלֵל, גַּם הוּא יָכוֹל לַעֲשׂוֹת תְּשׁוּבָה
כֹּל זְמַן שֶׁהִנְשָׁמָה בְּקִרְבּוֹ וְלַהֲגִיעַ לְעוֹלָם הַבָּא נָקִי מִכָּל חֲטָא וְעוֹן!"

וְהוּא סִיִּים אֶת הַהִסְפָּד בְּהִרְעִימוֹ בְּקוֹל אֲדִיר, כְּשֶׁמִּבְטֹו
מִפְּנֵה כָּלִפִּי מַעֲלָה: "פָּנוּ מְקוֹם! פָּרְצוּ דֶּרֶךְ! צִדִּיק גָּדוֹל מַגִּיעַ עֵתָה
לְמִנְחָתוֹ! נִשְׁמָה שֶׁל פֶּז וְסִפְרִים עוֹלָה וְחוֹזֶרֶת לְמִקּוֹר מִחֻצְבָּתָהּ,
זָכָה וְטְהוֹרָה בְּדִיּוֹק כְּפִי שֶׁהִיָּתָה בָּעֵת יְרִידָתָה לְעוֹלָם!"

הַפְּתָח הַמִּפְרָשׁ

בְּמִשְׁךָ יָמֵי הַשְּׂבָעָה בָּא הָרֵב וְעַמּוֹ נִכְבְּדִי הָעֵדָה לְהַתְּפִלָּל
בְּבֵית בּוֹ הוּצִיא בְּעַל הַתְּשׁוּבָה אֶת נִשְׁמָתוֹ וּלְנַחֵם אֶת הָאֱלֻמָּנָה
וְהִיתוּמִים. הַחֹדֶר הַצָּר וְכָל הַחֹצֵר הָיָה צָר מִלְּהַכִּיל אֶת כָּל הַבָּאִים
וְהַתְּפִלוֹת נֶעְרְכוּ בְּרֹגֶשׁ רַב. לְאַחֵר הַתְּפִלוֹת לָמַד הָרֵב פָּרָק
מִשְׁנֵיאוֹת יַחַד עִם כָּל הַקָּהָל לְעֹלְוֵי נִשְׁמַת הַנֶּפֶט וּבְמִשְׁךָ כָּל הַיּוֹם
הָמָּה הַמָּקוֹם מִמְּבַקְרִים מְכַל הָעִיר וְהַסְבִּיבָה שְׁהַפְּגִינוּ אֶת
אֶהְדָתָם וְהוֹקְרָתָם לְמָנוַח.

פָּרָק עֲשִׂירִי

לִפְנֵי בֵּית דִּין שֶׁל מַעֲלָה

הַשְׁתָּף בַּחֲלוּם

בעל התשובה השני, שִׁתְפוֹ שֶׁל הַנִּפְטָר, נִשְׁאָת מִגִּלְתַּת הַקֶּלֶף שֶׁלוֹ לִקַּח אֶתוֹ אֶל הַקֶּבֶר, חֲכָה בַּחֲסָר סִבְלָנוּת בְּמִשְׁךְ כָּל יְמֵי הַשְּׁבָעָה, שֶׁחֲבָרוּ יָבֵא אֵלָיו בַּחֲלוּם וַיִּסְפֹּר לוֹ כָּל מַה שֶׁאֵרַע לוֹ בְּעוֹלָם הָאֵמֶת. אָךְ - לִשְׂאֹא! שׁוּם אֲתוּת לֹא הִגִּיעַ מֵהֵמֶת. עָבַר עוֹד שָׁבוּעַ וְעוֹד שָׁבוּעַ. הַשְׁתָּף הָיָה כָּבֵד מְלֵא דְאָגָה וְצֶעַר. לְבִסּוֹף, אַחֲרֵי שְׁבוּעִים נֹסְפִים שֶׁל צִפְיָה מִתּוֹחָה, הוֹפִיעַ הֵמֶת בַּחֲלוּמוֹ...

זֶה הָיָה בַּלִּילָה הָרִאשׁוֹן שֶׁאַחֲרֵי הַשְּׁלֵשִׁים. כְּאִשֶּׁר בַּעַל הַתְּשׁוּבָה שֶׁנִּשְׁאָר בַּחַיִּים, נִרְדָּם עַל מִשְׁכָּב הַקֵּשׁ שֶׁלוֹ, לְאַחַר יוֹם שֶׁל עֲבוּדָה מְפֹרָכֶת, הוֹפִיעַ בַּחֲלוּמוֹ הַשְׁתָּף הֵמֶת. הוּא יָדַע הֵיטֵב שֶׁשִׁתְפוֹ כָּבֵד הֵלֵךְ לְעוֹלָמוֹ וְלֹא נִמְצָא יוֹתֵר בֵּין הַחַיִּים וּבְדַמְיוֹנוֹ רָאָה אוֹתוֹ כְּדַמּוּת מְעֵנָה וְרִצּוּצָה עוֹד יוֹתֵר מִכִּפִּי שֶׁהָיָה בְּעוֹדָנוּ בַּחַיִּים. בְּיַחֲוֵד בִּיָּמִים הָאֲחֵרוֹנִים שֶׁלִּפְנֵי מוֹתוֹ, כְּשֶׁתּוֹאֲרוֹ הָיָה מִמֶּשׁ שָׁחַר מִשְׁחָר וְכָל צוּרְתוֹ נִשְׁתַּנְּתָה וְנִתְעַקְמָה מֵרֹב בְּכִי וִילָלוֹת, חִרַד וְרוּעַד מֵאֵימַת יוֹם הַדִּין.

אָךְ בְּהוֹפִיעוֹ בַּחֲלוּם כִּמְעַט וְלֹא הִכִּיר אֶת שִׁתְפוֹ, שֶׁבָּלָה אֶתוֹ בִּיַּחַד אֶת כָּל שָׁנוֹת חַיָּיו, בְּתִקּוּפוֹת שֶׁל שְׂמִיחָה וְאִשֶּׁר וּבְתִקּוּפוֹת שֶׁל יְגוֹן וְכָאֵב. כִּלּוֹ הָיָה קוֹרֵן אוֹר וְכָל דַּמּוּתוֹ הִבְהִיקָה בְּאוֹר יְקָרוֹת. הוּא הִפִּיץ סִבִּיבוֹ זֵיו שֶׁל קִדְשָׁה וְזָךְ, שֶׁסִּנּוֹר אֶת הָעֵינַיִם, כְּנֶגֶה הַשֶּׁמֶשׁ בְּצִהְרִים עַד שֶׁהָיָה קִנְיָה לְהִסְתַּכֵּל בּוֹ. גַּם הַתְּכַרִּיכִים שֶׁלוֹ הָיוּ צִהְרוֹת מִצָּחוֹר, כְּלָבָן שֶׁל שֶׁלֶג קְטִיפָתִי

לפני בית דין של מעלה

בהשתקפו באור השמש שמעל, ללא כל צל או רבב, כל ישותו
אמרה הוד והדר של צדיק הנהנה מזיו השכינה בגן עדן העליון...

והקול של דמות הפלאים של מי שהיה שתפו לשעבר!
קול מלטף ומעודד כצלילי פעמוני כסף! במשך שנות התשובה,
הוא שכח כבר שאי פעם היה שתפו מסגל לדבר בקול נמרץ
וערני. כל הזמן היה קולו עצוב ולא, מחריש יותר מאשר מדבר.
וגם מעט המלים שהיה מוציא מפיו פה ושם, היה להם צליל
צרוך וחרק, כאלו בקעו מקברו של מת חי. ואלו עתה היה הקול
צלול, מלא עדנה ומתיקות ושופע אשר נחת רוח. רחוק כרחק
מזרח ממערב מקולו של קצב בור ועם הארץ, שקפה של שרצים
- עונות ופשעים חמורים - תלויה לו מאחוריו. היה זה קולו כשל
אברך משי, מעדן שנזדכך על ידי שקידה נמרצת בלמוד התורה
ובחי קדשה וטהרה.

מיהו הבעל מגלה עמקות

"חברי האהוב!"... - הגיע אליו קולו הקטיפתי והרך של
הנפטר - "אצלכם בעולם השפל לא יודעים כלל מיהו הבעל
מגלה עמקות, מה גדולה מעלתו בשמים, בתוך הפמליא של
מעלה ובאיזו מדה מתחשבים שם בדעתו! כל השערים של
העולמות העליונים עומדים פתוחים לפניו והריהו שם בבחינת
בן בית, יוצא ונכנס, כמו בביתו הפרטי! בלם נשמעים למוצא פיו
וששים למלא את רצונו - מה שהוא גוזר הרי זה שריר וקיים!"

ואז התחיל הנפטר לספר את כל הקורות אותו מאז יציאת
נשמתו:

"פחדי אמנם לא היה פחד שוא! רע ומר היה להם
ולנשמותיהם לנצח נצחים, אלמלא היינו חוזרים בתשובה

בְּכוֹר הַהֲתוֹדָה

בְּעוֹדֵנוּ בְּחַיִּים, כִּי בָּאן, לְמַעַלָּה, אִי אֶפְשָׁר יוֹתֵר לְתַקֵּן מִה שֶׁקִּלְקַלָּו לְמַטָּה!

"וּבְכֵן הִסְכַּת אִפּוֹא וְשָׁמַע, חֲבֵרֵי הַיָּקָר!

"בּוֹ בָּרַגַּע שֶׁנִּשְׁשַׁמְתִּי פְּרָחָה מְגוּפִי, מִיַּד הַקִּיפּוֹ אוֹתִי מִפְּנִים וּמֵאַחֲוֹר, מִלְּמַעַלָּה וּמִלְּמַטָּה כְּתוּת כְּתוּת שֶׁל מְלֹאכֵי חֲבָלָה, מִשְׁחִיתִים וּקְלֹפּוֹת כָּחוֹל אֲשֶׁר עַל שְׁפַת הַיָּם! מֵרְאִיָּהם הָיָה כָּל כֶּף אִים וּמַעֲוֹרֵר חִלְחָלָה וּפְלָצוּת, שֶׁמֶהֱפַחַד בְּלִבָּד אֶפְשָׁר הָיָה לְמוֹת אֶלֶף (1,000) פְּעָמִים! חֵלֶק מֵהֶם הִגִּיעוּ בְּדַמּוּתָם שֶׁל זֹאבֵי טָרֶף רַעֲבִים וְחֵלֶק בְּדַמּוּת נְחָשִׁים אֲרִסִּים וּפְתָנִים עֲנֻקִּיִּים, שֶׁהִתְפַּתְּלוּ סָבִיב בְּמַחֲוֹל שְׁטָנִים מְקַפֵּיא דָם... וְאַחֲרֵים עָטוּ עָלַי בְּדַמִּיּוֹת זֹעֲתִיּוֹת בְּיוֹתֵר שֶׁל בְּרִיּוֹת שׁוֹנוֹת וּמִשְׁנוֹת, מִיֵּן תַּעֲרַבְתָּ שֶׁל אִישׁ הַפָּרָא וְחִית הַיַּעַר, עִם פְּרָצוּפִים שְׁחוּרִים מִשְׁחוּר וְעֵינִים לוֹהֻטוֹת צְמָאוֹת לָדָם וּבִידֵיהֶם פְּגִיוֹנוֹת שְׁלוּפִים, דְּרוּכִים וּמוֹכְכִים לְתַקֵּעַ אוֹתָן בְּלִבּוֹ וּלְטַלֵּט אוֹתוֹ בְּתַנּוּפָה אַחַת אִי נָשָׁם לְתוֹךְ גִּיא צִלְמוֹת בְּאִיזוֹ אֶרֶץ צִיָּה וְשׁוּמְמָה, אֲשֶׁר מִנְּשָׁם לֹא יִחְלַץ עוֹד לְעוֹלָם וַיְהִיָּה אָבוּד לִנְצַח נְצָחִים!...

"אֲךָ הָאִמָּה הַחֲשֵׁכָה שֶׁנִּפְלָה עָלַי הָיְתָה רַק לְהִרְפֵּי עֵינַי, כִּי מִיַּד נָצְבוּ לִידִי אַרְבָּעָה מְלֹאכֵי רַחֲמִים, בְּדַמּוּת כְּרוּבִים צְחוּרִים, שׁוֹפְעֵי עֲדָנָה וְרוֹף לְאִין קוֹץ. הֵם תָּפְסוּ מְקוֹם, אֶחָד לְמֵרָאשׁוּתִי, אֶחָד לְמֵרְגְלוֹתִי וּשְׁנַיִם מִשְׁנֵי הַצַּדִּידִים, הֵם לֹא זָזוּ מִמֶּנִּי אֶף לְרַגַּע עַד אַחֲרֵי שֶׁגִּמְרוּ אֶת הַטְּהָרָה. כֶּף חֲסָמוֹ אֶת הַגִּישָׁה בְּפָנַי כָּל מְלֹאכֵי הַחֲבָלָה וְלֹא הָיְתָה לָהֶם כָּל שְׁלִיטָה עָלַי. הֵם חָרְקוּ בְּזַעַם בְּשִׁנֵּיהֶם וַיְרוּ זָקִי אֵשׁ, מוֹכְכִים לְקַרֵּעַ אוֹתוֹ לְגִזְרִים, לַעֲשׂוֹת אוֹתוֹ כָּלָה וְלֹא לְהַשְׁאִיר מִמֶּנּוּ שְׁרִיד וּפְלִיט... אֲךָ אַרְבַּעַת מְלֹאכֵי הַרַחֲמִים הַקִּיפּוֹ אוֹתִי כְּבַחוּמָה בְּצוּרָה וְהַמְשִׁחִיתִים לֹא יָכְלוּ לְהִתְקַרֵּב אֵלַי בְּשׁוּם פָּנִים.

לפני בית דין של מעלה

"כִּשְׁהַכְּנִיסוֹ אוֹתִי לְאָרוֹן כְּדִי לְהוֹבִילֵנִי לְבֵית הַקְּבָרוֹת, נִגְלוּ לְעֵינַי עוֹד מִלֵּאכִי מַעֲלָה, שֶׁהֶצְטַרְפּוּ לְאַרְבַּעַת מִלֵּאכִי הָרַחֲמִים וְגוֹנְנוּ עָלַי לְאֶרֶץ כָּל הַדֶּרֶךְ. וְלִמְרוֹת שְׁמִלֵּאכִי הַחֲבֵלָה הַשְּׁחֹרִים אָרְבוּ לִי כָּל הַזְּמַן בְּלִהְיוֹת עֲצוּמָה, נִדְּחָפִים וְנִדְּחָקִים לְעִבְרִי בְּמֵאֵמֶץ רִצְחָנִי לִפְרֹץ פְּרָצָה בְּחוֹמַת הַמִּגֵּן שְׁמִסְבִּיבִי וּלְתַפְסֹו וּלְטַלְטְלוֹ אֶל מַעֲבָר לְהָרִי חֲשָׁךְ וְעַל אֵף מִסְפָּרָם הָאֵין סוּפִי - לֹא יָכֹלוּ לִנְגַע בִּי וּלְעֲשׂוֹת לִי כָּל רָע.

"כִּשְׁהוֹרִידוֹ אֶת אֲרוֹנִי אֶל הַקֶּבֶר, לִפְנֵי שְׂבָסוֹ אוֹתִי בַּעֲפָר, עָשׂוּ מִלֵּאכִי הַחֲבֵלָה מֵאֵמֶץ נוֹעַז אַחֲרוֹן, בְּהִדְחָפָם אֶל הָאָרֶץ בְּרַב רַעַשׁ וְהִמְלָה וְהִתְעַקְּשׁוּ דוֹקָא לְחִטּוֹף אֶת גּוּפִי בְּכָל מַחִיר. אֵף הַמִּלֵּאכִים הַקְּדוֹשִׁים נִצְבּוּ סְבִיבִי אֵיתָנִים בְּצוּר וְגוֹנְנוּ עָלַי כָּל הַזְּמַן מִבְּלִי לְהַסִּיר מִמֶּנִּי אֶת מִבְטָם הָרַחוּם אֵף לְרַגַע.

"גַּם לְאַחַר סְתִימַת הַגּוֹלָל כַּאֲשֶׁר הַקֶּבֶר הָיָה כְּבֵר מְכֻסָּה לְגִמְרִי וְכָל הַמַּלְאִים, עִם הָרַב הַקְּדוֹשׁ שְׁלֹנּוּ, כְּבֵר עָזְבוּ אֶת הַמָּקוֹם וְחִזְרוּ הָעִירָה, גַּם אֵז לֹא זָזוּ אֲרַבְּעַת מִלֵּאכִי הָרַחֲמִים מִקְבְּרִי וְנִשְׁאַרוּ עוֹמְדִים שָׁם, סוֹכְכִים עָלַי בְּכַנְפֵיהֶם שֶׁלֹּא יֵאָנֶה לְגוּפִי כָּל רָע.

בפני בית דין של מעלה

"וְאֵז הוֹפִיעוּ אֲרַבְּעָה מִלֵּאכִים אַחֲרִים, עוֹטִים הוֹד וְהָדָר, כְּדִי לְהַבִּיא אֶת נִשְׁמָתִי בְּפָנֵי בֵּית דִּין שֶׁל מַעֲלָה.

"הִתְרוֹמַמְתִּי אֶל עַל וְזִנְקָתִי לְמִרְוֵי הַשָּׁמַיִם בְּהַרְגִּישִׁי עֲצָמִי כָּל כּוֹךְ קֵל, כִּשְׁאֲנִי מִרְחֹף בְּקִלּוֹת כָּזוֹ כְּאִלּוּ הָיִיתִי מִלֵּאכֶךָ בַּעַל שֵׁשׁ כְּנָפִים... עַד מְהֵרָה הִגַּעְתִּי לְתוֹךְ עוֹלָם מְלֵא אוֹר נְגוּהוֹת, זֶהָר וּמִבְרִיקָה, בְּמִדָּה כָּזוֹ, שֶׁאֲתֵם שָׁם לְמִטָּה, בְּעוֹלָם הַגִּשְׁמִי, אֵינְכֶם יְכוּלִים אֶפְלוּ לְתֵאָר בְּדַמְיוֹן אֶפֶס קִצְהוּ. מִיָּד מִלֵּאָה אוֹתִי הִרְגַּשְׁתִּי אֲשֶׁר וְתַעֲנוּג רוּחָנִי עָלָי נִשְׁאֵין לְתֵאָרָה וּלְבִטָּאָה בְּמַלְאִים, כָּל

תַּעֲנוּגֵי עוֹלָם הִזָּה בְּמִשְׁךְ כָּל יְמֵי חַיֵּי אָנוּשׁ הֵם כָּאִין וּכְאֶפֶס לַעֲמַת
הָעֶנֶג שֶׁל שְׁנֵיהֶם אַחַת (1) בְּנֵהוּרָא עֲלָאָה זֹאת.

אַרְבָּעָה מְלָאכִים, הַשּׁוֹשְׁבִינִים שְׁלִי, הוֹבִילוּ אוֹתִי לַעֲבֹר
אֲרָמוֹן רָם וְנִשְׂא, שְׁכַתְלִיו עֲשׂוּיִים כָּלָם בְּדֹלֶחַ טְהוֹר וְהַעֲמוּדִים
וְהַקְשָׁתוֹת מְזֻהָב וּמְפָז. הַחֲלוֹנוֹת שֶׁבָּצוּ בִּיהוּדָה עֵנֶק, שְׁנוּצָצוּ
וְהַפִּיצוּ אוֹר יְקָרוֹת לְמַרְחָקִים בְּצַבְעֵי קֶשֶׁת מְרִהִיבֵי עֵין, שְׁנִשְׂאֲרֵתִי
עוֹמֵד נִפְעֵם וְנִרְגָּשׁ מֵרַב קֶסֶם. מֵעַל הַשַּׁעַר הָעֵנֶקִי בִּפְתַח הָאֲרָמוֹן
מִתְנוֹסְסוֹת הַמְּלִים "מְקוֹם הַמִּשְׁפָּט" חֲרוּטוֹת בְּאוֹתוֹת שֶׁל אֵשׁ
לוֹהֶטֶת - וְלִיד הַכְּנִיסָה רוֹבְצִים אֲרִיּוֹת וְנִמְרִים שְׁמֵרְחָרְחִים אַחֲרֵי
כָּל נִשְׁמָה הַמִּכְנֶסֶת פְּנִימָה וּבִהְתָּאֵם לְמַדַּת הַחֲטָאִים שֶׁל
הַנִּשְׁמָה, הֵם מִשְׁמִיעִים קוֹלוֹת נִהְמָה מִחֲרִידִים.

"אַרְבָּעָה (4) הַמְּלָאכִים נִשְׂאוּ אוֹתִי עַל כְּנִפְיָהֶם וְהַכְּנִיסוּנִי
לְמְקוֹם הַמִּשְׁפָּט. כָּאִין נִתְגַּלָּה לְפָנַי מַחֲזָה מְרִהִיב עֵינַיִם כְּזֶה, שֶׁלֹּא
יָדַעְתִּי עַל מִי לְהִסְתַּכֵּל קֹדֶם, אֶת גְּדֻלּוֹ שֶׁל הָאוֹלָם אִי אֶפְשָׁר
לְתַפֵּס אֶפְלוּ בְּמַבֵּט מְקַצָּה אֶחָד אֶל מִשְׁנֵהוּ. נוֹסֵף לְכַךְ מִשְׁבָּצִים
הַתִּקְרָה וְהָרִצְפָּה בְּאַבְנֵי חֹן מְבִרִיקִים, הַמְּפִיצִים סְבִיבָם קֶרֶן אוֹר
כְּאֵלֶּה, שִׁזְיוֹם יִכְהֶה אֶת עֵין הַשֶּׁמֶשׁ הַמְּאִירָה שֶׁם לְמַטָּה עַל פְּנֵי
כְּדוֹר הָאָרֶץ...

"בְּאַמְצַע הָאוֹלָם עוֹמֵד שְׁלַחַן עֲנָקִי שֶׁסְּבִיבוֹ מְסֻבִּים חֲבֵרֵי
בֵּית הַדִּין שֶׁל מַעֲלָה - כָּלָם מְלָאכִי אֵשׁ אוֹכֵלֶת: בְּרֹאשׁ הַשְּׁלַחַן
לוֹחֲשׁוֹת מְלַמְעָלָה בְּאוֹתִיּוֹת שֶׁל אֵשׁ הַמְּלִים: "תּוֹרַת מֹשֶׁה אִמָּת"
וְעַל פְּנֵי הַשְּׁלַחַן מִנַּח סֵפֶר תּוֹרָה פְּתוּחַ, שְׁאוֹתִיּוֹתָיו בּוֹרְקוֹת כְּגַחְלִי
אֵשׁ...

"לְכָאן, אֶל הַשְּׁלַחַן הַזֶּה, מְבִיאִים אֶת הַנִּשְׁמוֹת שֶׁהָעֵלֹז זֶה
עָתָה מַעֲמֵק הַבְּכָא, כְּדֵי לַחְרֹץ כָּאִין אֶת מִשְׁפָּטָן לְשִׁבְט אוֹ לְחֻסֵּד.

"בַּעֲת הַמִּשְׁפָּט, פּוֹתְחִים אֶת הַדָּף שֶׁל הַנִּשְׁמָה הַנִּדּוּנָה,
בְּסִפֵּר הַזְכָּרוֹנוֹת הָעֶבֶה הָעֲשׂוּי מְקַלֵּף וְקוֹרְאִים מֵתוֹכוֹ אֶת כָּל

לפני בית דין של מעלה

המעשים הטובים ואת כל המעשים הרעים שבעל הנשמה עשה במשך כל שנות חייו עלי אדמות ושהוא כתב אתם במו ידיו. לכל משפט מתיצבים מלאכי רחמים ומלאכי דין, מליצי ישר ומקטרגים. הנשמה עצמה נאלמת דום בדרך כלל מרב חרדה ופחד ואינה מסגלת ללמד זכות על עצמה לבד ולהתגונן נגד דברי האשמה על עברות וחטאים המוטחים נגדה על ידי הקטגוריה.

"על פי רב מזמינים גם עדים למשפטים אלה, בעת שחכיתי לתורי להקרא לכס המשפט, התנהל שם משפט של נשמה אחרת ובמהלך הדין נקראו קירות ביתו של אותו אדם להעיד נגדו על עברה שעשה שם בסתר, בהיותו בטוח שאף אחד אינו רואה אותו.

"פסקי דין שונים נחרצים לכל נדון ונדון. חלק נדונים לגיהנם, אף יש לקבוע גם לאיזה מדור ולכמה זמן. על אחרים גוזרים לרדת לשאול תחתית ולכף הקלע. יש גם פאולה שחותכים את דינן לרדת שוב לעלמא דלתתא ולהתגלגל בגוף של בהמה, או בצמח או בדומם ולעמד ולחפות ימים ושנים לאין קץ עד שיגיעו לידי תקון.

"מיד עם מתן פסק הדין, כשהנשמה יוצאת חיה בדין, נתנת הרשות למלאכי החבלה והם חוטפים אותה ומוציאים אותה אל המקום המיעד לה. הנשמה מקוננת ומיללת, מביעה את חרטה ומבקשת רחמים - אף בעולם העליון שוב אין מקום לחרטה ולתשובה על העברות שהאדם עבר עליהן בימי חייו עלי אדמות".

הַמְקַטְרָגִים בְּמֵלֶא הַקְטְרוֹג

הַחֲלוּם שֶׁל הַקָּצֵב בַּעַל הַתְּשׁוּבָה שֶׁנִּשְׁאָר בְּחַיִּים נִמְשָׁךְ
שָׁעוֹת עַל שָׁעוֹת וְשִׁתְפוֹ הַנִּפְטָר הַמְּשִׁיךְ בְּדוּחוֹ עַל מַהֲלָךְ
הַדְּבָרִים בְּאוֹלָם בֵּית הַדִּין שֶׁל מַעֲלָה, אֵלָיו הוּבָא כְּדִי לְמַסֵּר דִּין
וְחִשְׁבוֹן עַל מַעֲשָׂיו בְּעוֹלָם הַזֶּה:

"קוֹרֶה גַם, שֶׁנִּשְׁמָתוֹ שֶׁל אָדָם מְגִיעָה לְכָאן לְבִנְה בְּשִׁלְג
וְצָחָה בְּבִדְלָח, לֵאלֹא כָּל כֶּתֶם אוֹ רֶבֶב וְהִיא יוֹצֵאת זַכָּאִית בְּדִין וְאֵז
נִשְׁמָעָה הַכְרָזָה: 'לֵגֶן עֵדוֹ!'

מִיד קָמִים מִלְּאָכֵי מַעֲלָה מִמְּקוֹמָם וְקוֹרְאִים בְּקוֹל רִנָּה
וְצִהָה:

"אֲשֶׁרִיךְ וְטוֹב לָךְ! אֲשֶׁרִיךְ שְׂזָכִית לַחַיִּי הָעוֹלָם הַבָּא!"
כֶּתֶה שֶׁל מְלָאכִים קְדוֹשִׁים עִם כְּנָפִים לְבָנוֹת מְקִיפּוֹת אֶת
הַנִּשְׁמָה כְּמִין מִשְׁמַר שֶׁל כְּבוֹד וּמִפְנִים לָהּ דֶּרֶךְ בְּהִכְרִיזָם בְּקוֹל
חֲגִיגִי: "פָּנוּ דֶּרֶךְ יִשְׁרֹוּ מִסְלָה, כִּי צָדִיק בָּא! "אִמְרוּ צָדִיק כִּי טוֹב כִּי
פָּרִי מַעֲלִיָּהֶם יֵאָכְלוּ" (ישעיה ג, י).

בְּכְבוֹד וּבִפְאָר בֵּל יִתָּאָר מוֹבֵל הַצָּדִיק לְמָקוֹם מְנוּחָתוֹ בְּגֶן
עֵדֶן, כָּל הַצָּדִיקִים יוֹצְאִים לְקִרְאָתוֹ וּמְקַבְּלִים בְּשִׂמְחָה גְּדוֹלָה
וּבְחֻבָּה יִתְּרָה אֶת הַצָּדִיק עִמֵּיתָם הַחֲדָשׁ, הַשֶּׁמֶשׁ וְהַיָּרֵחַ
וְהַכּוֹכָבִים מְאִירִים אֶת דֶּרְכּוֹ בְּהִזְרִימָם אֱלֻמוֹת אוֹר בְּצַבְעֵי הַפֶּסֶף
וְהַזָּהָב וּבִרְקֵשׁ שֶׁל יְהוֹמוֹת וְאֲבִי חוּ. כָּל הַמַּזְלוֹת וְכוֹכְבֵי הַלֵּקֶת
מִשְׁתַּחֲוִּים לִפְנֵי הַצָּדִיק בְּהִגִּיעוֹ לְשַׁעֲרֵי גֶן הָעֵדֶן, כָּל הַבְּרִיאָה כְּלָה
אוֹמֶרֶת שִׁירָה וּמִשְׁמִיעָה בְּקוֹל בְּכָל כְּלִי הַזָּמֵר: "אֲשֶׁרִי לוֹ וְאֲשֶׁרִי
חֶלְקוֹ!"

"אֵךְ דְּבָרִים כְּאֵלֶּה קוֹרִים רַק לְעֵתִים נְדִירוֹת, בְּדֶרֶךְ כָּל
יוֹצְאוֹת נִשְׁמוֹת חַיִּבוֹת בְּדִין וְאֵז אוֹי וְאֲבוֹי לָהּ. חֲבָרִי בֵּית הַדִּין שֶׁל
מַעֲלָה מְטִיחִים בְּפִנְיָה דְּבָרֵי תוֹכְחָה וּנְזִיפָה קָשִׁים בְּיוֹתֵר

לפני בית דין של מעלה

ומרעימים עליה בקולות צעקה נזעמים, המזעזעים את כל העולמות:

"רשע! פושע ישראל! באיזו עזות מצח התמרדת נגד מצותיו של מלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא?! נתנו לך נשמה זכה וטהורה והזהירו אותך: 'לשמר עליה מכל סיג ופגם! ולהחזיק אותה בקדשה ובטהרה!!' - ולבסוף טמאת אותה וזהמת אותה בחטאיך ובתאוותיך הנפשעות! אוי לך ואוי לנפשך! בגלל הנאות שעה מדמות נמוגות כעשן ותרת על ש"י (310) עולמות של חיי נצח ותענוגים רוחניים ללא גבול!!"

"לקול דברי התוכחה האלה של חברי בית הדין של מעלה, היוֹרְדִים על הנדון כמהלמת פטיש, נזעקים כותות לאין ספר של מלאכי חבלה שחורים הפורצים לאולם בסערה וסופה, ברוחות ושידי שחת, עטים על הנשמה הרועדת כעלה נדף. אלפי ידים נוחתים עליה בבת אחת והיא נסחבת באכזריות מדוכן המשפט ונדחפת בגסות החוצה, בדרפה אל הגיהנום, או אל איזה גיא צלמות אי שם במרחבי שממה אין סופיים, אשר משם אין חוזרים לעולם..."

"אני עצמי - המשיך הנפטר לספר לשתפו בחלום - נדחקתי לתוך קרן זוית, כדי שלא יראוני ושללא ירגישו בי וכל כלי רועד מפחד ובעתה. לבי היה מר עלי מאד מאימת הדין. מי יודע איזה גזר דין אכזרי מצפה לו? האם הגיע לכאן אי פעם רשע כמותו אשר רוב שנות חייו עלי אדמות היה שקוע במ"ט (49) שערי הטמאה והזהמה, חטא והחטיא אחרים והכשיל רבבות יהודים יראים ושלמים בעברות חמורות ביותר? האם יהיה לו פתחון פה בפני בית דין של מעלה? התכוצתי בתוך פנתי כשאני כואב ודואב וכל אותה שעה נצמדתי למגלת הקלף של בעל מגלה עמקות, שהחזקתי בה בחזקה בשתי ידי בתור המפלט היחידי והאחרון..."

הַנְּשָׁמוֹת מִלֵּלוֹת

"הַנְּשָׁמוֹת עָבְרוּ בְּפָנַי בְּסֵם הַמִּשְׁפָּט כְּבָבִי מְרוֹן. אַחַת אַחֲרֵי
הַשְּׂבִיחַ נִדְּוָנוּ הַנְּשָׁמוֹת מִי לְעֹנֶשׁ חֲמוּר וּמִי לְעֹנֶשׁ קָל יוֹתֵר. אֶף
אַחַת לֹא יִצְאָה חֶפֶה מִפִּשֶׁע לְגַמְרִי.

וְהִנֵּה אֲנִי שׁוֹמֵעַ אֶת קוֹלֹ שֶׁל הַכְּרוֹז קוֹרֵא בְּשָׁמַי וּבְשָׁמַי
אֲבִי... אַרְבָּעָה מֵלָאכִי הָרַחֲמִים הוֹלִיכֵנוּ אוֹתִי בַּעֲדֵינוֹת אֶל שְׁלֹחַן
הַמִּשְׁפָּט וְאַחַד הַמֵּלָאכִים פָּתַח אֶת הַדֶּף שְׁלִי בְּסִפּוֹר הַזְכָּרוֹת
הַגְּדוֹל...

לִפְתָּע פְּתֹאוֹם רָעֵדוּ אַמּוֹת הַסָּפִים מִקּוֹל צַעֲקָה אִימָה
שֶׁהִדְהָדָה בַּחֲלָל הָאוֹלָם הָעֶנְקִי:

"מִי הֵבִיא לְכָאן אֶת הָרָשָׁע הַמְרָשָׁע הַזֶּה?! כָּל מְדוּרֵי
הַגִּיהֶנֶם לֹא יִסְפִּיקוּ בְּשִׁבְלֵנוּ!!!"

"קִפְּאֵתִי עַל מְקוֹמִי מֵרַב בְּעֵתָהּ וּפְלָצוֹת אֶף הַמֵּלָאכִים
הַשׁוֹשְׁבִינִים שְׁלִי, עוֹרְרוּ אוֹתִי מִקִּפְּאוֹנִי בְּנִגְעָם בִּי בְּקִלְיוֹת בְּכִנְפֵי
הַמָּשִׁי הַרְכוֹת שְׁלָהֶם. נִזְכַּרְתִּי בַּמְּגִלַת הַקֶּלֶף שֶׁל בַּעַל מְגִלָּה
עֲמֻקּוֹת שֶׁהִיָּתָה צְמוּדָה לְלִבִּי וְהִנַּחְתִּי אוֹתָהּ בַּמְהִירוֹת עַל פְּנֵי
הַשְּׁלֹחַן...

וְאִזּוֹ נִשְׁמָע שְׁבִית הַקּוֹל הַתִּקְיָף:

"אִיזָה מִיִּן דְּבוּרִים הֵם אֵלֶּה שֶׁל בַּעַל מְגִלָּה עֲמֻקּוֹת?!
שֶׁהוּא יִגְזֹר עָלֵינוּ לִפְטוֹר נִשְׁמָה כְּזוֹ מְכָל עֹנֶשׁ?! אֵין לוֹ כָּל סְמֻכּוֹת
לְתֵת לָנוּ הוֹרָאוֹת שֶׁנִּקְבַּל אֶת הַתְּשׁוּבָה שֶׁל הַפּוֹשֵׁעַ לַעִיר שְׁלָמָה
שֶׁל יְהוּדִים בְּמִשְׁךְ עֲשָׂרוֹת שָׁנִים, לְמַעַן בָּצַע כֶּסֶף!!!"

בְּאַרְח פֶּלֶא הוֹפִיעָה בַּמְהִירוֹת הַבֶּזֶק מֵאִי שָׁם קְבוּצָה
גְּדוֹלָה שֶׁל מֵלָאכִים, מְלִיצֵי יִשְׂרָאֵל, שֶׁפָּתְחָה בְּ; "הַתְּקַפֵּת נִגְדָּה"
בַּתְּקִיפוֹת דְּקִדְשָׁה:

לפני בית דין של מעלה

"מדוע אתם עוד נטפלים לנשמה מענה זו? האם לא מספיקים בשבילה היסורים שסבלה בחייה? באיזה אמצע וגבורה גלתה היא בעצמה את פשעיה ברבים והודתה עליהם ללא כל סיג בפני עם ועדה, מבלי להרתע מלהיות צפוי לבזיונות ולחרפות בלי סוף! זרקה מאחרי גוה את כל חיי העושר והרוחה והשמידה במו ידיה את כל הונה ורכושה את כל אוצרות החמדה שאספה במשך כל שנות חייה, מבלי להשאיר מהם שריד ופליט! ותרה מרצונה הטוב ובנפש חפצה על כל תענוגי העולם הזה, עברה סבל וענויים קשים ומרים במשך שלש שנות גלות ונדודים, קר וחם. בושות והשפלות, יסורי גוף ונפש שאין לתארם! והכל קבלה באהבה ובהכנעה גמורה! אלו הייתם אתם מתלבשים בגופות של בני אדם ויורדים לאותו עולם לחיות חיי אנוש לא הייתם מסגלים בשום פנים לשאת ולסבל ענויים כאלה! הייתם נשברים מיד ולא הייתם יכולים להמשיך בתקוני התשובה! ועתה אתם רוצים גם להטיל אותה לתוך אש הגיהנום? הרב הקדוש והטהור בעל מגלה עמקות הבטיח לה בעל פה ובכתב שהיא צרפה כבר מספיק בכור היסורים וכי כל עונותיה ופשעיה מורקו ונשטפו בדם ובדמעות ויצאה זכה ונקיה ללא רבב יותר מצדיקים גדולים, כי במקום שבועלי תשובה עומדים אין צדיקים גמורים יכולים לעמד! ולבסוף אתם מטיחים בפניו את המלה 'רשע'!"

אך מלאכי הדין, המשטינים והמקטרגים, השיבו מלחמה שעה בצעקם בחמת זעם בקול מרעיש עולמות:

"בואו וראו את השואה שנשמה זו חללה ברב פשעיה!"...

ותוך שניה הגיעו מכל הצדדים אלפים ורבבות נשמות, מיללות ובוכות וצועקות מרה:

"הוא גרם למותם במגפה בגלל עונותיו!"

אחת הנשמות קוננה "שעברה מן העולם בדמי ימיה - מפני שרשע זה הכשיל אלפים ורבות במאכלי טרפה!"

"ילדי חדר, תינוקות של בית רבן! - יללו נשמות אחרות - לא ידענו טעם חטא! היו לנו סבויים להיות גדולי תורה ויראה ובגלל עבר ישראל זה גועו בעודם באבם!"

"ונשים צעירות - נשמע קול נהי ובכי תמרורים, מסמרי שערות - ילדו ילדים בקדשה וטהרה, קוינו לגדל אותם לתורה ולחפה ולמעשים טובים, אולם בגלל עונותיו של זה, נפחו את נשמתם בשעת הלדה או בתקופת ההנקה, התינוקות הרבים נשארו יתומים פעוטים ללא אהבת אם וללא טפול אמהי מסור ועתה אין לאמהות מנוחה בקבר, קול בכי הפעוטים המסכנים בעריסותיהם אינו מרפה מאתן! כצפרים המקננות על גוזליהן בן מרחפות תמיד על עריסותיהם ומטותיהם של פרי בטן שנשארו לאנחות. וכשהם סובלים תחת יד המטפלות או בידי האמהות החורגות, האמהות נשרפות ממש מרב צער למראה הדמעות של מחמלי נפשנו חסרי הישע... בשבילן ואין צורך בגיהנם! הסבל והצער של היתומים העזובים, שאין להם מי שיגן עליהם, הם בשבילן יותר גרועים מענוי התפת, כבד חכו ליום, שבו יגיע לכאן הרשע האכזר הזה, כדי לראות כיצד יתנקמו בו על צערם של עולליהן וטפן, כיצד יתלקח באש הגיהנם! ולבסוף רוצים למחל לו ולסלח לו על הכל! לא! בשום פנים ואופן לא!"

בעוד הנשים שפכות את מרי לבן בצוחות זעם וכעס ותובעות נקמה עבור עולליהן ויונקיהן, התחילו לפלש לתוך אולם המשפט עדרים-עדרים של בקר וצאן, עגלים וגדיים, כשהם פועים וגועים, בוכים ומקננים בלשונם האלקת ושוטחים את טענותיהם בפני בית הדין של מעלה:

לפני בית דין של מעלה

"גלגולים הזקוקים לתקון נשמותיהם בעולם של מטה. יכלו לזכות למנוחה רק על ידי זה ששוחט ירא שמים ישחט אותם בשחיטה כשרה ויעשה עליהם את הברכה! כל הזמן היו מלאי חרדה שלא יפלו חלילה בידיים של גוי וישחטו שחיטה טרפה. וכשכבר זכו שיהודי יקנה אותם וצפו שיובילו אותם אל השוחט שישחט אותם בברכה, בסבין כשרה ללא פגימה לקח אותם פושע ישראל זה, הביא אותם לתוך מחסן סתר נדח ושם קטל אותם במהלמות קרדם על הראש, כפי שנוחרים חזירים טמאים! כל תקותם וצפיתם לתקון ולמנוחה, נפצו ונהיו לאל בידי הגסות של מאכיל טרפות זה ועכשיו הם שוב נעים ונדים בעולם התהו מבלי למצא מנוחה!"

פָּרָק אֶחָד עָשָׂר

אֲשֵׁרִיכֶם, בְּעָלֵי תְּשׁוּבָה!

אֲשֵׁרִיָּה, בְּעַל תְּשׁוּבָה

"בְּתוֹךְ כָּל הָרַעַשׁ וְהַמְהוּמָה הַזֹּאת עֲמַדְתִּי בָּאֵלֹהִים לְשׁוֹנֵי נִתְקָה בִּפְי, מִבְּלִי לִמְצֹא אֶף מָלֶה אַחַת לְזִכּוֹתִי" - הַמְּשִׁיחַ הַנִּפְטָר לְסִפּוֹר בְּחִלּוֹם לְשִׁתְּפוֹ הַקָּצֵב.

"כֹּאֲשֶׁר רָאָה הַסַּנְגּוֹר שְׁלִי שֶׁכֶּף הַמַּאֲזָנִים עוֹמֶדֶת לְהַכְרִיעַ לְרַעְתִּי, הוּא לָקַח מִמֶּנִּי אֶת מַגִּלַּת הַקֶּלֶף שֶׁל רַבְּנוֹ בְּעַל מַגִּלָּה עֵמֶקוֹת, בְּאֶמְרוֹ אֵלַי:

"אַל תִּירָא וְאַל תִּפְחַד! הַמֶּתֶן לִי כָּאֵן!"

הַמִּלֶּאכָה מְלִיץ הַיִּנְשָׁר שְׁלִי הִתְנַשֵּׂא בְּמַעוֹף הַבָּזֶק מֵעֶלְהָ - מֵעֶלְהָ, לְגִבְהֵי מְרוֹמִים וּלְאַחַר שְׁהוּת קֶצֶרָה חֲזָר בְּלוֹיִת מַחְנֶה שְׁלֵם שֶׁל סַנְגּוֹרִים, מְלֶאכִי עֲלִיּוֹן בְּעָלֵי כִּנְפֵי כֶּסֶף צָחוֹר, שֶׁפִּתְחוּ בְּנֵאוֹמֵי הַגָּנָה בְּדִבְרֵים כְּדִרְבָּנוֹת:

"אֲמַנְכֶם חֲטָא הַנִּדּוֹן חֲטָאָה גְּדוֹלָה, עֲוֹנוֹתֵינוּ רַבּוּ מִשְׁעָרוֹת רִאשׁוֹ - זֹאת עֲבָדָה שְׁאִין לְהַכְחִישָׁה... אֶף אֶף אֶחָד אֵינוֹ יָכוֹל לְהַכְחִישׁ אֶת הָעֲבָדָה שֶׁהוּא נִשְׁאָר יְתוֹם בְּגִיל פְּעוּט וְגִדּוֹל בְּתַנָּאִים קָשִׁים בְּיוֹתֵר אֲצֵל דּוֹד קְשׁוּיִם וְאַכְזָר, שֶׁהָעֶבֶיד אוֹתוֹ בְּפֶרֶךְ וְלֹא לְמַד אוֹתוֹ לֹא תוֹרָה וְלֹא חֻכָּמָה, לֹא יִהְיֶה וְלֹא יִרְאֶת שְׂמִים. וְכִיּוֹן שֶׁהִיא בּוֹר וְעַם הָאָרֶץ הוּא נִתְפָּס לְתַאֲוֹת הַמָּמוֹן וְשִׁקְעָה בְּיוֹן הַחֲסָאֵת מִבְּלִי לְתֵת דִּין וְחִשְׁבוֹן לְעַצְמוֹ עַד הֵיכָן הַדְּבָרִים מַגִּיעִים. וְעוֹד עֲבָדָה שְׁאִין לְהַכְחִישָׁה, שְׁמִידָה כְּשֶׁעֲמַד עַל חֲמִרַת הַדְּבָרִים, מִידָה כְּשֶׁנּוֹדַע לוֹ שֶׁאֲשַׁמְתּוֹ גְּדוֹלָה עַד רוּם שְׁמִי שְׂמִים - לֹא הִסַּס

אַטְרִיכֶם, בַּעֲלֵי תְשׁוּבָה!

אף לרגע מלהתודות על פִּשְׁעֵי בְּרִבִּים, להביע חֲרָטָה בִּלְבַב נִשְׁבָּר וְנִדְפָּה וּלְבַקֵּשׁ דֶּרֶךְ לְתִשׁוּבָה! וְאִיזוֹ דֶּרֶךְ תְּשׁוּבָה הִיְתָה זֹאת! אִיזָה סֶבֶל וְיִסּוּרִים קָשִׁים וּמְרִים קָבֵל עָלָיו בְּאַהֲבָה וּבְרָצוֹן בְּמִשָּׁךְ שָׁנִים רַבּוֹת לְאַחַר מָכּוֹן, כְּדִי לְכַפֵּר עַל עֲוֹנוֹתָיו! אֵין לְתַאֵר אֶת הָעֲנֻיִים הַגּוֹפְכִיִּים וְהַנִּפְשִׁים שֶׁל שְׁלֹשֶׁת שָׁנֹת הַגָּלוּת, בְּדֶרֶךְ הַנְּדוּדִים מִלֵּאֵת הַחֲתָמִתִּים, בְּרָעַב וּבִקְרָה וְכָל מִינֵי פִגְעִים, בְּהִשְׁפָּלוֹת וּבְבִזְיוֹנוֹת, בְּחִרְפוֹת וּבְבוֹשׁוֹת וּבְהִכָּרְזוֹת פְּמִבִּיּוֹת בְּכָל אֶתֶר וְאַתֶּר: "שֶׁהוּא הַחוּטָא וְהַפּוֹשֵׁעַ! שֶׁהוּא הָעוֹכֵר יִשְׂרָאֵל! אֲנָא תְּבִזּוּ אוֹתִי! תִּרְקוּ לִי בַּפְּרָצוּף! תִּרְמְסוּ אוֹתִי בְּרִגְלֵיכֶם!" וְהַכֹּל מִפְּנֵי שְׁנוּדַע לוֹ עַד מָה כְּבִדָּה אֲשַׁמְתּוּ וּבִגְלַל הַהִחֲלָטָה הַנְּחוּשָׁה לַעֲשׂוֹת הַכֹּל כְּדִי לְמַרֵּק אֶת עֲוֹנוֹתָיו וּלְהַגִּיעַ לְתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה, כִּפִּי שֶׁהִבִּית הַדִּין הַגָּדוֹל בְּקִרְקוֹב הַטִּיל עָלָיו! וְהִנֵּה כָּאֵן מִנַּחֲת לִפְנֵיכֶם מַגְלַת הַקֶּלֶף שֶׁל הָרַבִּי הַקְּדוֹשׁ בַּעַל מַגְלַת עֲמֻקּוֹת, הַקּוֹבֵעַ וּמַאֲשֵׁר שֶׁהַנְּדוּן בְּכָר כֶּפֶר עַל כָּל חֲטָאָיו עַל יְדֵי הַסֶּבֶל וְהָעֲנֻיִים וְתִקּוּנֵי הַתְּשׁוּבָה בְּשִׁאֲרֵית שְׁנוֹתָיו עָלֵי אֲדָמוֹת! וְהִרִי דִין מִפְּרָשׁ הוּא בְּגִמְרָא: כִּיּוֹן שְׁלָקָה הָרִי הוּא כְּאַחִידָא! (מְכוֹת ג', טו) וְלֵאחֶר שֶׁכָּבַר קָבֵל מִרְצוֹנוֹ הַטּוֹב אֶת מִנַּת הַיִּסּוּרִים בְּעוֹלָם שֶׁל מָטָה, הָרִי הוּא נָקִי עֲתָה מְכָל חֲטָא..."

נֶאֱמַר הַסִּנְגוּרִיָּה הַשְּׂאִירוּ רָשָׁם עַז וְחִבְרֵי בֵּית הַדִּין שֶׁל מַעֲלָה, הַתְּחִילוּ מִחֲדָשׁ לְנַתֵּחַ אֶת הָעֲבֵדוֹת, לְבַדֵּק וּלְשַׁקֵּל שׁוֹב וְהַדְּיוּנִים נִמְשָׁכוּ שְׁעָה אַרְבָּה.

לְבַסּוֹף נִפְלָה הַהֲכָרְעָה: 'כָּשֶׁם שֶׁקָּבְעוּ בְּבֵית דִּין שֶׁל מָטָה כִּף קוֹבָעִים וּמַאֲשֵׁרִים בְּבֵית דִּין שֶׁל מַעֲלָה! פֶּסֶק הַדִּין שֶׁל בַּעַל מַגְלַת עֲמֻקּוֹת שָׁרִיר וּבְרִיר וְקָיָם! הַקָּצֵב בַּעַל הַתְּשׁוּבָה נָקִי מְכָל חֲטָא וְעוֹן כְּתִינוּק שְׁנוּלָד!..."

"בֵּד בְּבִד עִם פֶּסֶק הַדִּין שְׁלִי הוֹצִיא בֵּית הַדִּין שֶׁל מַעֲלָה עוֹד פֶּסֶק דִּין שְׁנֵי - הַמְּשִׁיךְ הַנִּפְטָר לְסַפֵּר לְשִׁתְּפוֹ בְּחִלּוֹם - כָּל הַנְּשִׁמוֹת שֶׁבִּגְלַל עֲוֹנוֹתֵי הָלְכוּ לְעוֹלָמָם לֹא עַת וְכֵן כָּל הַגְּלִגּוּלִים

בְּכוֹר הַהִתְנוּךְ

שֶׁל בְּעָלֵי הַחַיִּים שֶׁקָּטַלְתִּי אוֹתָם וְעַל יָדִי כָּךְ קִפְחִתִּי אֶת חֻלְקָם
בְּשֵׁנֵי הָעוֹלָמוֹת, יִקְבְּלוּ עֲתָה אֶת תְּקוּנָם וְשַׁעֲרֵי גֶן הָעֵדֶן יִפְתָּחוּ
לְפָנֵיהֶם...

"מִיָּד בָּאוּ בַּמְעוֹף-הַבֶּזֶק מַחְנוֹת-מַחְנוֹת שֶׁל מַלְאָכִים
וְהִחֲלוּ לְהוֹבִיל, כָּל נִשְׁמָה לַחֹד, בְּרוֹב פָּאָר וְהָדָר בְּדֶרֶךְ לְגַן עֵדֶן,
כָּל אֶחָד לְמָקוֹם הַיְכָלָה בְּהֵתָאֵם לְמַאֲזֵן מַעֲשֵׂיָהּ הַטּוֹבִים. חֻלֵּק
מִנְשָׁמוֹת אֵלֹה הִחֲלוּ בּוֹ בָּרָגַע לְהַקְרִין סְבִיבָם קֶרְנֵי אוֹר מִבְּהִיקִים
בְּזֹהָר כְּזֶה שֶׁאֲצֻלָּכֶם לְמִטָּה אִי אֶפְשָׁר לְתַאֲרֵךְ דְּבַר כְּזֶה, כָּל נִשְׁמָה
זָכְתָה לְכָבוֹד וִיקָר כְּזֶה אֲשֶׁר "עֵין לֹא רָאֲתָהּ" (ישעיהו סד, ג) כְּמוֹתָם.

"כְּשֶׁגָּמְרוּ עִם כָּל אֱלֹהִים, נִפְנוּ לְטַפֵּל בִּי. הֶעֱמִידוּ אוֹתִי עַל
דִּיבֹן גְּבוּהָ כְּשֶׁמִּסְבִּיבוּ מַלְאָכֵי מְרוֹם זוֹהָרִים כְּזֹהָר הָרָקִיעַ וְכֻלָּם
בְּאֶחָד מִשְׁמִיעִים בְּקוֹל וּמִנְגִּינָה שְׁמִימִית שֶׁאֵין דּוֹמָה לָהּ: "פְּלוֹנִי
יֵצֵא זָכָאִי בְּדִין!" בְּקֶרֶאֱם שְׁמִי וּבִשְׁם אָבִי.

וְאֵז נִבְקְעוּ וְנִפְתָּחוּ רְקִיעִים לֹלֵא סְפוֹר וְלַעֲיִבִי נִתְגַּלָּה
מִחְזֶה מְרִהִיב כְּזֶה שֶׁל הוֹד וְהָדָר, פָּאָר וְתַפְאֶרֶת שֶׁאֵין לְתַאֲרוֹ וְאֵין
לְהַשִּׁיגוֹ בְּתַפִּיסַת אָנוּשׁ.

מִכָּל הַצְדָּדִים הִדְהָדָה שִׁירַת הַמַּלְאָכִים:

"זָכָאִי הוּא! בְּעַל תְּשׁוּבָה גָּמוּר הוּא!"

הַכֹּל אוֹמֵר שִׁירָה! גַּם סֵפֶר הַתּוֹרָה הַמִּנְחָה עַל הַשְּׁלָחַן
הַשְּׁתִּתֵּף בְּשִׁמְחָה וְאוֹתִיוֹתָיו הַלּוֹחֲשׁוֹת כְּגִחְלִי אֵשׁ כְּאֵלֹה הַכְּרִיזוּ
גַּם הֵן: 'זָכָאִי הוּא! צָדִיק הוּא!'

"מִסְבִּיבִי הַתַּפְּשֵׁט מִיֵּן אוֹר כְּזֶה, שֶׁהִיָּה חֲזָק אֶלְפֵי מוֹנִים
מֵאוֹר הַשֶּׁמֶשׁ בְּגִבּוּרָתוֹ וּמֵלֵא אוֹתִי עֲנֵג אֵין קוֹץ.

"מִרְגַּע לְרַגַּע זָרְמוּ לְקֶרְאֲתִי יוֹתֵר וְיוֹתֵר מַלְאָכֵי עֲלִיּוֹן
וְצָדִיקִים זָכִים וְטוֹהָרִים שֶׁיֵּצְאוּ מִגֶּן הָעֵדֶן כְּדִי לְקַבֵּל אֶת פָּנֵי הַשֶּׁכֶן

אֲשֶׁרֵיכֶם, בַּעֲלֵי תְשׁוּבָה!

הַחֲדָשׁ. רֵאשִׁי בָּלֵם הָיוּ מַעֲטָרִים בַּעֲטָרוֹת מְשֻׁבָּצוֹת יְהוֹמוֹם וְאֲבִי חֵן שְׁנוּצָצוֹ בְּנִיצוּצוֹת שֶׁל אֵשׁ בְּשֻׁלָּל צַבָּעִים וְגִנָּים.

"עַד מִהֲרָה הוֹפִיעוּ שְׁשֶׁה מִלְּאֲכֵי אֵשׁ, שְׁנִשְׂאוּ חֶפֶת פָּאָר, שְׁמוֹטוֹתֶיהָ עֲשׂוּיֹת מַעֲצֵי אֲרָזִים וְהַפְּרָכֶת הַפְּרוּשָׁה עֲלֵיהֶם מִלְמַעֲלָה - זָהָב טָהוֹר וּבְמִרְכָּזָהּ הַזְהִירוּ הַמְּלִים: "כִּי לֵה' הַמְּלוּכָה" (תהלים כב, כט). עִם הַמְּלָאכִים נוֹשְׂאֵי הַחֶפֶה הִגִּיעַ מַחֲנֶה שָׁלֵם שֶׁל מַנְגִּנִּים וּמִשׁוֹרְרִים עִם כָּלִי זֶמֶר לְאִין סֶפֶר. אֵלֶּה הָיוּ הַלְוִיִּם הַקְּדוֹשִׁים, מִהַמְּקַהֲלָה שֶׁל דָּוִד הַמֶּלֶךְ.

"כָּל הַכְּבֹדָה הַזֶּה נִעְצָרָה לְיַד הַדּוֹכֵן שֶׁעָלָיו עֲמִדָּתִי. שׁוּב נִשְׂאוּ אוֹתֵי הַמְּלָאכִים עַל כַּנְפֵיהֶם וְהַעֲמִידוּ אוֹתִי מִתַּחַת לְחֶפֶת הַזָּהָב וּמִיַּד פֶּתַח הַמַּנְגִּנִּים בְּזֶמֶר וְהַמְשָׁרִים בְּשִׁירָה, אֵת הַתַּעֲנוּג הַרוּחָנִי הָעֵלְאִי שֶׁהִרְגֵּשְׁתִּי בְּהַקְשִׁיבִי לְשִׁירֵי הַמְּקַהֲלָה אִין לְתֹאֵר בְּמִלִּים, אָדָם חֵי שֶׁיִּשְׁמַע שִׁירָה כְּזוֹ עָלוּל לְמוֹת מִיתַת נְשִׁיקָה מְרֻב מְתִיקוּת.

"וְכֵן הַתְּחִילוּ לְהוֹבִיל אוֹתִי בְּרוֹב פָּאָר וְהָדָר לְמָקוֹם מְנוּחָתִי בְּגֵן עֵדֶן".

הַנֶּפֶטֶר הַמְּשִׁיךְ לְסֶפֶר בְּחִלּוֹם לְשִׁתְּפוֹ בְּחַיִּים לְשַׁעֲבֵר, יֵצֵד הַכֵּס לְבִסּוֹף לְגֵן עֵדֶן וְתֹאֵר בְּפָנָיו אֵת הַכְּבוֹד וְהִיקָר וְהַגְדָּלָה שֶׁחִלְקוּ לוֹ בְּהַכְּנֵסוֹ לְשַׁעֲרֵי גֵן הָעֵדֶן.

"הַכְּבוֹד הַגָּדוֹל בְּיוֹתֵר שֶׁהָאָדָם יָכוֹל לְקַבֵּל בְּמִשְׁךְ כָּל יָמָיו חַיָּיו עָלֵי אֲדָמוֹת הָרִירוֹ בְּקִלְפַת הַשּׁוֹם לְגַבִּי מֵהַשְׁפָּע עָלַי בְּשִׁנְיָה אַחַת בְּגֵן עֵדֶן! וּמִמִּי זָכִיתִי לְקַבֵּל אֵת כָּל הַכְּבוֹד וְהִיקָר? מַצְדִּיקִים קְדוֹשִׁים וְטָהוֹרִים, אֲשֶׁר פָּנִיהֶם מְזַהֲרִים בְּזֶהֱרֵי הָרָקִיעַ וְרֹאשֵׁיהֶם עֲטוּרִים בְּכֶתֶר הַתּוֹרָה.

"שְׁנֵי יִשְׁיִשִׁים, שֶׁהוּד פָּנִיהֶם הַקָּרִין אוֹר יְקָרוֹת לְמַרְחָקִים, צָעֲדוּ לְקִרְאָתִי כְּשֶׁהֵם נוֹשְׂאִים בְּיָדֵיהֶם כֶּתֶר מִפָּאָר לְהַפְּלִיא,

בְּכוֹר הַהֶתוּךְ

מִשְׁבֵּץ בְּאַבְנֵי חֹן יְקָרוֹת בְּיוֹתֵר. וְעָלִיו הַתְּנוּסָסוֹ הַמְּלִים "בַּעַל תְּשׁוּבָה גָּמוּר". אֶת הַפֶּתֶר הַזֶּה נָתַנוּ עַל רֹאשִׁי בְּמַעֲמַד מְרָשִׁים בְּיוֹתֵר וְהַתְּחִילוּ לְהוֹלִיף אוֹתִי בְּדַרְכִּי לְהִיכָלָם שֶׁל בַּעֲלֵי הַתְּשׁוּבָה, הֵיכַל מִפְאָר וְנִהְדָּר בְּיוֹתֵר, שְׁאִין דֵּי מְלִים בְּשִׁפְת אָנוּשׁ כְּדִי לְתַאֲרוֹ. כָּל הַצְדִּיקִים לוֹ- אוֹתִי עַד לְשֵׁם וּבְהַכְנָסִי פְּנִימָה נִפְרְדוּ מִמֶּנִּי בְּקֶרֶאֱם יַחַד בְּקוֹל: 'אֲשֶׁרִיף שְׁזָכִיתָ לְכָךְ!'

"עֵין לֹא רָאָתָה"

בְּכָךְ סִיִּים הַנִּפְטָר אֶת סִפּוּרוֹ עַל מַה שֶּׁהִתְרַחַשׁ אִתּוֹ מֵאֵז פְּטִירָתוֹ וְעַד שְׁזָכָה לְהִגִּיעַ לְמָקוֹם מְנוּחָתוֹ בְּהִיכָלָם שֶׁל בַּעֲלֵי הַתְּשׁוּבָה בְּגֵן עֵדֶן. וְלִפְנֵי שְׁדָמוּתוֹ נִמּוּגָה בְּעַרְפְּלֵי הַחֹלֹם, הַשְּׁמִיעַ בְּאָזְנֵי שְׁתַּפּוֹ לְשַׁעֲבֵר אֶת הַמְּלִים הָאֵלֶּה:

"תִּמְשִׁיךְ כְּמִקְדָּם בְּעֵקֶשׁנוֹת וּבְלִי לֵאוֹת בְּחַיִּי הַסֶּבֶל שֶׁל בַּעֲלֵי תְּשׁוּבָה! נִשְׁלֹא תַעֲלֶה אִף רֶגֶע בְּלִבְךָ אֶת הַמַּחֲשָׁבָה לְסִטּוֹת מִדְּרָךְ הַיְּסוּרִים שֶׁצָּעַדְתָּ בָּהּ עַד כֹּה! זָכֹר! מוֹטֵב לְסֶבֶל אֶת הָעֲנוּוִיִּים הַקָּשִׁים בְּיוֹתֵר בְּכָל הַחַיִּים בְּעוֹלָם שְׁלֹמֶטָה, מֵאֲשֶׁר לְסֶבֶל רֶגֶע אֶחָד אֶת יְסוּרֵי הַתַּפָּת שֶׁבִּגְיָהֶם! חַיִּי הָאָדָם עָלִי אֲדָמוֹת מְגִיעִים פַּעַם לְקֶצֶם וְאֵלּוֹ בְּעוֹלָם הַבָּא נִמְשָׁךְ הַכֹּל לְעוֹלָמִי עוֹלָמִים! לְנֶצַח אֵין גְּבוּלוֹת!...

"לֶךְ אֶל רַבְּנוֹ הַקְּדוֹשׁ בַּעַל מְגֻלָּה עֲמֻקּוֹת וּמִסֹּר לוֹ אֶת כָּל מַה שֶּׁסִּפַּרְתִּי לָךְ. אִם כִּי אֲנִי בְּטוֹחַ שֶׁהוּא בּוֹדֵאִי יוֹדֵעַ אֶת כָּל זֹאת יוֹתֵר טוֹב מִמֶּנִּי, בְּכָל זֹאת לֶךְ וְסַפֵּר לוֹ! תִּבְקֶשׁ מִמֶּנּוּ: לְפָרֶסֶם אֶת הַסִּפּוּר הַנִּפְלָא הַזֶּה בְּכָל רַחֲבֵי הָעוֹלָם, שְׁיַעֲלֶה אֶת הַדְּבָרִים בְּסִפּוּר וַיִּפִּיץ אֹתוֹ בְּקֶרֶב הַהִמּוֹנִים!

שְׁכָל אֶחָד יֵדַע, רֹאשִׁית כָּל (1), עַד כִּמָּה חֵיב הָאָדָם לְהִתְרַחֵק מִן הָעֵבֶרָה;

אַשְׁרֵיכֶם, בַּעֲלֵי תְּשׁוּבָה!

וְשִׁנִּית (2), לְאִיזָה מַדְרָגוֹת נִשְׁגָּבוֹת יָכוֹל הַצַּדִּיק לְהִגִּיעַ
בְּעוֹלָם הַבָּא עַל יְדֵי מַעֲשָׂיו הַטּוֹבִים בְּעוֹלָם הַזֶּה:

וְשִׁלִּישִׁית (3), כַּמָּה גָּדוֹל כְּחָה נֶשֶׁל תְּשׁוּבָה הַמַּגַּעֶת עַד
כִּסֵּא הַכְּבוֹד, כִּי 'בְּמָקוֹם שֶׁבַעֲלֵי תְּשׁוּבָה עוֹמְדִים אֵין צַדִּיקִים
גְּמוּרִים יְכוּלִים לַעֲמֹד'.

(4) וּלְמַעַן יֵדַע כָּל אִשָּׁר נִשְׁמָה בְּאֶפֶס, שֶׁמֶתֵּן שִׁכְרָן נֶשֶׁל
מִצּוֹת אֵין לְתֹאֵר וְאֵין לְשַׁעַר - "עֵין לֹא רָאָתָה!"

בעזרת השם יתברך

האור המפלא

ספורו של בעל תשובה מלמברג

נערך וסודר ע"י מנחם מנדל, ירושלים ה'תשנ"ח

התוכן

קו	פרק ראשון: במחיר קלות ראש
קיא	פרק שני: בצלו של הצדיק
קיט	פרק שלישי: דרכי תשובה
קכה	פרק רביעי: מחילה גמורה
קלב	פרק חמישי: בתינוק שנולד מחדש
קלט	פרק ששי: גזרת הרב
קמח	פרק שביעי: במקום בעלי תשובה

האור המפלא

פרק ראשון

במחיר קלות ראש

בעיר העתיקה למברג, הידועה בעיר ואם בישראל מזה מאות בשנים, גר חיט בשם בערקע.

בערקע זה חי בדחוקות ובעני, ואף פעם לא הרויח פדי פרנסתו, כי בינינו לבין עצמנו, הוא לא היה חיט מזהיר ביותר... בשתפר חליפה, היה תמיד כנף אחד גבוה ממשנהו, השרוולים - האחד ארוך מדי והשני קצר מדי, וכל החליפה עשתה רשם כאלו נתפרה בשביל גבן עם חטוּטרת תלולה. קצורו של דבר, הבגדים שיצאו מתחת ידיו של בערקע עוררו גחוך לא מעט, ומנת חלקו היו חצי לעג וצחוק למכביר.

אך אם סבורים אתם שהדברים נגעו ללבו של בערקע, אינכם אלא טועים. הוא היה ברנש עליו מטבעו, ותמיד היתה מוכנה אתו בדיחה טובה או דבר הלצה, שעוררו צהלה בלב הבריות והשרו אוירה של עליצות. דבר זה הביא לו קצת עידוד במעמדו הנחות והיה בבחינת קרן האור היחידה בחייו המרודים.

נוסף לכך, אל לנו לשכח שבערקע חנן באשה חשובה ובבנים חמשה... זוגתו חנה היתה דוקא אשה פשרה וצנועה שמעולם לא התלוננה על מר גורלה. היא האמינה שכל מה שבא על האדם - הריהו בהשגחה פרטית של הכל יכול, ואסור להקשות קשיות. אם בעל הרחמים נוהג כך את עולמו - בודאי כך צריך להיות.

לעמת זאת היו לה תמיד דין ודברים עם בעלה, ה; "חיט העליז" - הכפוי שנדבק לו בעיר - בהטיחה נגדו שזה לא נאה ליהודי, בעל בעמיו ואב לחמשה ילדים, להשתטות בבדיחות ובדברי ליצנות! האם לא יותר טוב להגיד כמה פרקי תהלים, ותוף כדי עבודה להלל ולשבח את הקדוש ברוך הוא, בשירי דוד המלך ובתפלות בן ישי שהן סגלה לברכה והצלחה?!

ברם, בערקע היה משיב לה בחרפות ובגדופים, בעשותו ללעג ולצחוק את כל דברי המוסר שהשמיעה באזניו. חנה היתה בוכה במסתרים ושופכת בשקט את מרי שיחה על המאבק המר שהיא נאלצת לנהל נגד בעלה. אף היא לא נרתעה והמשיכה להזכיר את בערקע על דרכיו ועל מעלליו. היא אף התאוננה על בעלה בפני אחד מקרוביה, יהודי ירא שמים ותלמיד חכם, שעשה כמיטב יכלתו כדי לתאר בפני בערקע את גדל הענש עבור העון של ליצנות, אולם בערקע נשאר בשלו ולא נסה כלל לשפר את התנהגותו.

ביום בהיר אחד צץ לפתע הרעיון במחו של החיט העליז, שאין זה "תכלית" בשבילו להמשיך לשבת בתחומי הסמטאות העלובות של מושב היהודים, בתוף מרכזי העני והדחקות, ולצפות שמישהו ירחם עליו ויביא לו בגד כלשהו

לתקון או לשים עליו טלאי. האם לא מוטב לצאת לכפרים, בין האפרים, מקום שם נזקקים עדין הבריות למלאכת החיטות ולא מזלזלים בה?!

אומר ועושה. ביום ראשון אחד, התפלל בערקע השכם בבקר, ארז בשקית את כלי מלאכתו, יחד עם כמה מלבושים וחפצים חיוניים, ושם את פעמיו לעבר הכפרים שבסביבה.

בבואו לכפר, נכנס בערקע לבית הראשון ושאל אם זקוקים הם לחיט. תוך כדי כך פתח, כמנהגו, בשטף של הלצות ודברי צחוק מפוצצים ומיד נאספו כל בני הבית ולקקו את האצבעות מה"חכמות" של היהודי. מיתר להוסיף, שספקו לו עבודה בשפע, ובנוסף לכך כבדו אותו גם במאכל ובמשקה בידי רחבה. בערקע לא שאל שאלות אודות פשרותם של המאכלים. הוא זלל וסבא כמו גוי והמשיך לבדר את הכפריים ולהצחיקם בבדיחותיו ובהלצותיו.

כך עבר יום אחר יום, תושבי הכפרים לא הרפו ממנו, והוא שכח לחשב על ביתו, אשתו וילדיו, על יהדותו ועל נשמתו, ונטמע יותר ויותר בין הגויים.

לעתים היה חוזר לביתו בעיר ואז קבלה אשתו את פניו בבכי ובתחנונים שירחם עליה ועל הילדים ויעזב את דרכיו הנלוזים וישוב להיות יהודי כמו כל היהודים – אבל השטן כבר החזיק אותו בצפרניו, ובמקום להטות אذن לדבריה הנכוחים של אשתו הצנועה, התנפל עליה בקללות ובגדופים ואף הראה לה את נחת זרועו... הוא גם אים עליה שאם תדבר הרבה, יסתלק

מן הבית לגמרי ויברח לקצה העולם, והוא תשאר עגונה שוממה ומרודה כל ימי חייה.

נאלצה אפוא חנה המסכנה לספג את העלבונות בדומיה ולסבל את כל הצרות מבלי לפצות פה. כדי לפרנס את עצמה וילדיה, נשחיו בבחינת "יתומים בחיי האב", התחילה למכר קצת ירקות בשוק, ולפנות ערב היתה מכתת את רגליה בסביבות בתי הכנסת ומוכרת דברי מאפה, ומזה הרויחה למחיתה כדי לחם צר ומים לחץ.

ברבות הימים התרחק בערקע יותר ויותר מיהדותו. שמעו של החיט העליז הגיע לאזנו של הפריץ, והלה הזמין אותו לביתו ובקש ממנו להראות את כחו בשעשועים. בערקע לא התמהמה הרבה והתחיל "להרביץ" בדיחות והלצות מפלפלות עד שהפריץ ובני חבורתו התפוצצו מצחוק עד לדמעות.

כך הפך בערקע להיות בן-בית אצל הפריץ, על שלחנו אכל ואת יינו שתה, ומלא את כרסו בכל מיני מאכלות אסורות. שום חטא לא הרתיעו. יתר על כן: על מנת למצא חן בעיני הפריץ ומרעיו, הוא כון את חצי לעגו לעבר בני עמו היהודים וצחק והתלוצץ על דרכיהם ומנהגיהם. דבר זה השביע עוד יותר את רצונו של הפריץ, וחדתו לבערקע הלכה וגברה, עד שהחליט לתת לו את ה; "תאר" "ליצן החצר", כמנהג הפריצים בימים ההם, כשכל תפקידו היה להרבות צחוק והוללות.

בערקע הסיר מעליו את בגדיו היהודיים והתלבש בבני ביתו של הפריץ. אך את זקנו לא הוריד, כי מזמן לזמן, היה

לובש שוב את בגדיו הקודמים, והיה בא העירה, מתהלך
בסמטאות הצפופות של היהודים, מתבונן אל המתרחש
ומרחרח פה ושם, כדי שיוכל לבא אל הפריץ עם מטען חדש
של ספורים ובדיחות על היהודים ועל חייהם, מתבלים
בתוספת פלפל ומלח, כאלה הערבים לחכם של שונאי ישראל.

בערקע היה גם נכנס לאכסניה היהודית שנמצאה
באותו כפר, שם כבר הכירו אותו היטב בעוכר ישראל וכמומר
להכעיס, והוא היה אורח מאד לא קרוא. אף הוא דוקא דחף את
עצמו למקום בו לא היה רצוי, כי כלם פחדו ממנו פחד מות.
האם יבצר מברנש כזה להמציא איזו עלילה נגד בעל האכסניה
או נגד יהודי אחר מהכפר? ולהלשין עליו בפני הפריץ, והמסכן
יהיה צפוי לגזר דין אכזרי, בהתאם לסמכותם של הפריצים
בימים ההם, שגורל נתיניהם היה מסור בידם לשבט או לחסד.

W. H. P.

פרק שני

בצלו של הצדיק

בעיר למברג נודע הדבר שבערקע החיט סטה מן הדרך הישרה, נטמע רחמנא לצלן בין הגוים, מקום שם הוא מתגורר, מתנהג כגוי לכל דבר, ולא עוד אלא שכל תפקידו באחזת הפריץ הוא לעשות את היהודים לצחוק, ללעג ולשנינה. החליט אפוא הקהל להתרחק ממנו במטחוי קשת, לנדות אותו ולא לתת לו דריסת רגל בבתי הכנסת. יצא אפוא הפרוץ בכל בתי הכנסת בלמברג, בשם בית הדין, שבערקע החיט יצא לתרבות רעה וכי לאף אחד לא יהיה שום מגע ומשא אתו. מיתר לתאר כמה צער ובושה גרם הדבר לאשתו הצנועה חנה ולקרובי המשפחה.

בערקע הוקיר את רגליו מהעיר ורק לעתים נדירות מאד היה מופיע בשעה מאחרת בלילה ליד דירתו ודופק בחלון. אשתו הצנועה הייתה מנסה שוב ושוב לדבר על לבו בבכי ובלב מרתח שיעזב את דרכיו הנלוזים ויחזר לביתו ולמשפחתו להיות יהודי ככל היהודים. ואלו הוא היה שופך על ראשה קיתונות של לעג וצחוק, כשהוא נעזר גם באגרופיו, כך שהיא הייתה מודה לה' כשהוא היה עוזב אותה לנפשה וחוזר לכפר.

ביום ששי אחד יושב לו בערקע באחזת הפריץ כשהוא שקוע בשרעפיו ומחו רוקם, כדרך, מזמנות חדשות של צחוק

ותעלולים – והנה הוא רואה מרחוק עגלה מלאה חסידים
ובראשם הרבי, מתקרב אל הכפר ונוסע הישר לאכסניה –
בנראה לשבת שם את השבת.

חיש מהר הבריק בראשו הרעיון להתארח גם הוא
באכסניה בשבת, לעקב אחרי התנהגותו של הצדיק, להתבונן
ביצד הוא מתפלל ועורף את שלחנותיו, כדי שיוכל אחר כך
להציג את הכל בפני הפריץ ואנשי החצר בראי עקם ובתאורים
מגחכים – והשמחה תהיה עצומה.

אך בערקע יודע שבעל האכסניה לא יסכים בנקל לארח
אותו בצל קורתו, ולכן רץ תכף אל הפריץ, וספר לו על "יהודון"
הנושא את התאר "צדיק" שנקלע לאכסניה וישבת שם את
השבת, וכי תהיה זו הזדמנות מצינת בשבילו להתחקות אחרי
מנהגיו המשנים ולערך מכל זה הלצות עסיסיות.

"רעיון עצום!" צוהל הפריץ לשמע דברי בערקע, ורושם
מיד פתק-פקדה לבעל האכסניה שיתן לבערקע חדר מיוחד
לשבת הקרובה, כולל שלשת הסעודות על חשבון הפריץ.

עם הפתק בידו רץ בערקע אל בעל האכסניה, אשר אם
כי בלבו היה רוצה לשלח את בערקע לכל הרוחות, הרי לא היה
יכול לסרב לפקדתו של הפריץ, ונאלץ היה לקבל את "אורחו"
בסבר פנים יפות – ובאכסניה התחילו ההכנות לשבת.

ואמנם לאכסניה הגיע אחד מהצדיקים המפרסמים עם
מנין חסידים מקרבים לשבת שם את השבת. עצם הנסיעה
היתה לפלא בעיני המקרבים, ועוד יותר תמוה היה ענין החניה

בְּאַכְסִנְיָה נִדְחַת זֹה, בָּהּ בְּשָׁעָה שְׁהִיְתָה עוֹד שְׁהוּת לְהִגִּיעַ
לְלִמְבֹּרָג לְשִׁבְתָּ. אֶךְ חֲסִידִים אֵינָם שׁוֹאֲלִים שְׁאֵלוֹת. אִם נוֹסְעִים
- הָרִי בְּרוּר שֵׁנִשׁ צֶרֶךְ בְּכָף אִם כִּי הַמְטָרָה אֵינָה נִרְאִית לְעִין...

עִם רִדְת הָעָרֵב הַתְּפִלָּלוּ מִנְחָה וְאַחֲר־כֵּן פָּתְחוּ בְּקִבְלַת
שִׁבְתָּ.

הַצִּדִּיק בְּעֶצְמוֹ עָבַר לִפְנֵי הַתְּבָה וְהַתְּפִלָּה הִיְתָה אִשׁ
שְׁלֵהֶבֶת. הַהִתְלַהֲבוּת וְהַדְּבָקוּת הָרַעֲיָדָה אֶת לְבוֹת הַשּׁוֹמְעִים,
וְאִף בְּלִבּוֹ שֶׁל הַחֵיט, בַּעַל הָעֵבֶרָה, זֶה מִשְׁהוּ... אֶךְ בְּהִיּוֹתוֹ שְׁקוּעַ
בְּמ"ט (59) שְׁעָרֵי טְמָאָה, לֹא שָׁם יָב לְנִצְנוּצֵי הַתְּשׁוּבָה, אֲלָא
רִכַּז אֶת כָּל חוּשָׁיו כְּדִי לַעֲקֹב אַחֲרֵי תְּנוּעוֹתָיו שֶׁל הָרִבִּי וְלַחֲקוֹת
אֶת קוֹלוֹ הַמִּתְמַשֵּׁף וְהַמִּתְרַפֵּק, וְרוֹקֵם בְּמִחוּ אֶת הַהֲצָגָה
הָעֲלִיזָה שֶׁהוּא יֵצֵיג בְּפָנָיו הַפְּרִיץ וּמִרְעִיו הַהוֹלָלִים.

מִיָּד אַחֲרֵי הַתְּפִלָּה הַסִּבּוּ לִסְעֵדַת הַשִּׁבְתָּ. הַצִּדִּיק יָשַׁב
בְּרֹאשׁ הַשְּׁלָחַן וְחִבּוּרַת הַחֲסִידִים תִּפְסּוּ אֶת מְקוֹמוֹתֵיהֶם לְאַרְף
הַשְּׁלָחַן בְּשִׁנֵּי הַצִּדִּידִים. בְּעֶרְקֵע הַתִּישָׁב בְּקֶצֶה הַשִּׁנִּי שֶׁל הַשְּׁלָחַן
בְּדִיוֹק מוֹל הַצִּדִּיק.

קִדְּשׁוּ עַל הַיּוֹן, נָטְלוּ יָדִים, וְהִגִּישׁוּ אֶת הַדָּגִים וְשֵׁאָר
מֵאֲכָלֵי הַשִּׁבְתָּ, כְּנֶהוּג. עֵינֵי הַחֵיט הָיוּ נְעוּצוֹת כָּל הַזְּמַן בְּפָנָיו
שֶׁל הַצִּדִּיק וְאִזְנוֹ קָלְטוּ כָּל הָגָה שִׁיָּצָא מִפִּיו.

בְּאַמְצַע הַסְעָדָה הַתְּחִיל הַצִּדִּיק בְּאַמִּירַת דְּבָרֵי תוֹרָה, אֶךְ
הַפֶּעַם לֹא דִבֵּר עַל פְּרִשְׁת הַשָּׁבוּעַ, אֲלָא פָּתַח בְּדִבְרֵי כְּבוֹשִׁין,
בְּתֹארוֹ אֶת גְּדֹל הָעֶנֶשׁ עַל עֲבָרוֹת קָלוֹת וְעַל עֲבָרוֹת חֲמּוּרוֹת,
וְכִיצַד הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא נִפְרָע מִבְּעָלֵי הָעֲבָרוֹת שֶׁהִלְכוּ אַחֲרֵי

עצת היצר וְשָׁקְעוּ בְּזִהְמַת הַחֵטָא. לַעֲמֹת זֹאת כַּמָּה גָּדוֹל שְׂכָרָם
שֶׁל בַּעֲלֵי הַתְּשׁוּבָה, הַמִּתְחַרְטִים עַל חֲטָאֵיהֶם, וְחוֹזְרִים
בַּתְּשׁוּבָה בְּכָל לְבָבָם.

הַמְקַרְבִּים הַחֲלִיפּוֹ מִבְּטִים תְּמוּיָהִים, כְּשֶׁהֵם מְנַסִּים
לְנַחֵשׁ אֶת מִשְׁמַעוֹת הַשִּׁיחָה הַזֹּאת וּלְהַבִּין אֶת הַכּוֹנֶה הַנִּסְתָּר
שֶׁבְּדַבְּרֵי הָרֵב: הָאֵם הַבְּחִין הָרַבִּי אֶצֶל מִיִּשְׁהוּ אֵיזָה שֶׁרֶשׁ פּוֹרָה
רֹאשׁ וְלַעֲנָה וְהוּא רוֹצֶה לַעֲקֹר בְּעוֹדוֹ בְּאָבוֹ, וּלְהַחֲזִירוֹ בַּתְּשׁוּבָה?
כִּי חֲשֵׁב כָּל אֶחָד בְּלִבּוֹ עַד שֶׁיִּבְרָכּוּ בִּרְפַת הַמָּזוֹן וְיִלְכּוּ לְנוּחַ.

אֲךָ שְׁנֵתוֹ שֶׁל בְּעֶרְקֵעַ נִדְּדָה בְּאוֹתוֹ לַיִל שַׁבָּת, וְהוּא לֹא
יָכוֹל הָיָה לְהִרְדֵּם. דְּבָרָיו הַבּוֹטִים שֶׁל הַצַּדִּיק, אֲשֶׁר קִדְּם הַתִּיחַס
אֵלֵיהֶם בְּחִיּוֹ נִלְעַג עַל הַשְׁפָּתִים, הַחֲלוּ לְחַדֵּר לְלִבּוֹ. הָיָה בְּרוּר
לוֹ שֶׁהַדְּבָרִים מְכַנִּיִּם אֵלָיו. כָּל הַקֶּפֶה שֶׁל הַשְּׂרָצִים שֶׁהָרַבִּי
הַטִּיב כָּל כֹּף לְתַאֲרָה תְּלוּיָה לוֹ בְּצִוְאָרוֹ... אֲךָ מִמֶּנּוּ יוֹדֵעַ הַצַּדִּיק,
הַבָּא מִמֶּרְחֻקִּים, שֶׁהוּא בְּעֶרְקֵעַ הַתְּדַרְדָּר בְּצוּרָה כִּזֹּאת?

כָּל הַלֵּילָה הַתְּהַפֵּף הַחֵטִיט עַל מִשְׁכָּבוֹ. הַדֶּרֶת פָּנָיו שֶׁל
הָרַבִּי רַחֲמָה כָּל הַזְּמַן לְנִגְדַּת עֵינָיו. קוֹלוֹ הָרוֹעֵם וְדַבְּרָיו הַנִּסְעָרִים
הַדֶּהְדוּ בְּאָזְנוֹ בְּלִי הֶרֶף. לְרֹאשׁוֹנָה מִזֶּה זְמַן רַב הָרָגִישׁ בְּעֶרְקֵעַ
תְּחוּשֹׁת אֲשָׁמָה, וּלְאֵט לְאֵט הַתְּחִיל לְתַפֵּס מֶה גְּדוֹלִים הֵם
הַחֲטָאִים שֶׁהוּא חָטָא נֶגְדַּת אֱלֹקֵי יִשְׂרָאֵל...

לְמַחֲרַת בִּבְקָר שׁוֹב הַתְּפִלָּה בְּצַבּוּר. הַצַּדִּיק עֲצָמוֹ עָבַר
לִפְנֵי הַתְּבָה, וְפָה וְשֵׁם הַנְּעִים בְּנִעִימָה מִתְּפִלּוֹת הַיָּמִים
הַנּוֹרָאִים וּבִנְגּוּנִים שֶׁהַזְכִּירוֹ אֶת יְמֵי הַתְּשׁוּבָה. וְכִשְׁהִסְבּוֹ
לְסַעֲדַת הַיּוֹם, שׁוֹב יָשָׁב בְּעֶרְקֵעַ בְּקִצָּה הַשִּׁלְחָן בְּדִיוֹק מוֹל
הַצַּדִּיק, אֲשֶׁר מִפְּעַם לְפַעַם נֶעַץ בּוֹ אֶת מִבְטוֹ הַחוּדָר, הַבוֹחוֹן

בְּלִיּוֹת וְלֵב. דּוֹמָה שֶׁהַצִּדִּיק מֵצִיץ עֵמֶק עֵמֶק לְתוֹךְ נִשְׁמָתוֹ וְהוּא רוֹאֶה אֶת כָּל מַה שֶּׁהוּא עוֹלִל בְּזִמְנֵי הָאֲחֵרוֹן, כָּאִלוּ הַכֹּל גָּלוּי וְיָדוּעַ לְפָנָיו וְשׁוֹם דָּבָר אֵינוֹ נֶעְלָם מִמֶּנּוּ...

וְגַם עֲכָשׁוּ הָיָה נוֹשֵׂא שִׁיחָתוֹ שֶׁל הַצִּדִּיק עִבְיָן הַפָּגָם שֶׁהָאָדָם גּוֹרֵם עַל יְדֵי חֲטָאִיו וְאֵף עַל פִּי כֵן גָּדוֹל כְּחָה שֶׁל תְּשׁוּבָה, שֶׁעַל יָדָהּ אֲפָשָׁר לְתַקֵּן הַכֹּל וְלַהֲפֹךְ אֶת הַחוּבוֹת לְזָכוֹת... הַדְּבָרִים יֵצְאוּ מִפִּי הָרַבִּי בְּקוֹל חוֹצֵב לְהַבּוֹת אֵשׁ וְחִדְרוֹ יֵשֶׁר לְמַעֲמָקֵי הַלֵּב. בְּעֶרְקֵה יֵשֵׁב בְּרֹאשׁ מִרְכָּן, כִּשְׁהוּא מְנַסֶּה לְהַסְתִּיר אֶת פְּרֶץ הַדְּמָעוֹת שֶׁהַחֲלוּ מִתְגַּלְגְּלוֹת עַל לְחִיָּיו...

אֲחֵר כֶּף בְּרָכּוֹ בְּרַבַּת הַמְּזוֹן וְהֵלְכוּ לְנוֹחַ. בְּעֶרְקֵה כָּבֵד לֹא זָז מֵהָאֲכִסְיָה. הוּא נִכְנָס לְחִדְרוֹ שְׁקוּעַ בְּהִרְהוּרִים כְּבִידִים.

בְּסַעֲדָה הַשְּׁלִישִׁית הִרְחִיב הַצִּדִּיק אֶת הַדְּבוּר עַל הַמַּעֲלוֹת שֶׁל בַּעַל הַתְּשׁוּבָה, כְּמָה גָּדוֹל שְׂכָרוֹ וְלֵאִיזוֹ מַדְרֵגוֹת הוּא יָכוֹל לְהַגִּיעַ, שֶׁהֵרִי 'בְּמָקוֹם שֶׁבַעֲלִי תְּשׁוּבָה עוֹמְדִים אֵין צִדִּיקִים גְּמוּרִים יְכוּלִים לַעֲמֹד'.

אֲחֵרֵי תַּפְלַת עֲרֵבִית הַבְּדִילוֹ עַל הַכּוֹס, וְהַחֲסִידִים שֶׁהִגִּיעוּ מֵהַסְבִּיבָה לְהִיּוֹת בְּצִוְתָא עִם הַצִּדִּיק, קִבְּלוּ אֶת בְּרַבַּת הַפְּרָדָה וְנִסְעוּ לְדֶרֶכָם. הָרַבִּי נִכְנָס לְחִדְרוֹ, וּבְעֶרְקֵה הַתְּחִיל לְהַסְתוֹבֵב בְּפִרוֹזְדוֹר בְּלִי לְדַעַת אֶת נַפְשׁוֹ מִרַב מְבוּכָה. הוּא פָּסַע הֵנָּה וְהֵנָּה מִבְּלִי לְמַצֵּא מְרֻגָּע לְנַפְשׁוֹ.

פרק שלישי דרכי תשובה

דברי ההתעוררות של הצדיק, שנגעו בנימים הנסתרים שבנפשו, עוררו סערה עצומה בלבו. הציורים של הגיהנם והגן-עדן שהצדיק תאר בשיחותיו במוחשיות רבה, לא משו מנגד עיניו. לרגע נדמה לו שהנה הוא כבר נמצא בעולם האמת, הנה מביאים אותו בפני בית דין של מעלה, ומחנות מחנות של אלפי מלאכי חבלה, שנוצרו על ידי עונותיו הרבים, מקיפים אותו מכל צד וקורעים מבשרו גזרים גזרים, ואחר כך מטילים אותו לתוך איזה תהום עמק והוא נופל ונופל, יורד יורד לשאול תחתיות, המעמיק והולך ללא סוף.

זעה קרה בסתה את כל גופו. הוא חומק החוצה ומתחיל לצעד בתוך החשך. ענבים כבדים מכסים את השמים, וגשם טורד הדולף בלי הרף ומרטיב אותו עד לשד עצמותיו מזכיר לו שבעצם עדין הוא לא מת, הוא עוד חי בעולם הזה, וכאן עוד אפשר לחזור בתשובה. עדין לא הכל אבוד. יש רק להתגבר על המכשולים, להשתחרר מהשפעת היצר הרע, להלחם נגד ההרגלים הרעים, וכך להנצל מדינה של גיהנם.

אולם איך עושים זאת? איך מגיעים לשערי התשובה? כיצד מתחילים ובמה פותחים? הרי למדן גדול אף פעם לא

הִיָּה. אִי פַעַם בְּעֶבֶר הָיָה לוֹמֵד דָּף גְּמָרָא, אוּ מִקְשִׁיב לְדַרְשָׁה שֶׁל מַגִּיד, אָבֵל מִזֶּה זְמַן רַב הַתִּיחָס לְכַף בְּבוּז וּבִלְעָג, בִּנְצָלוֹ אֶת כָּל הָעֵנָן כְּחֶמֶר לְהַלְצוֹתָיו וּלְבִדְיוֹתָיו, וְאִם כֵּן, אִיךָ אֶפְשָׁר לְהַנְתִּיק מִמֶּכֶר כֹּה מְכָר וּלְהִתְקַרֵּב לְדַרְכֵי הַתְּשׁוּבָה?

וְהִנֵּה עוֹמֵד בְּעֶרְקֶע עַל יַד דָּלֶת חֲדָרוֹ שֶׁל הַצַּדִּיק. הוּא הַשְׁתַּנָּה כָּלוּ, מִכֶּנֶס בְּתוֹךְ עֲצָמוֹ, שָׁבוֹר וְרָצוּץ, לְגַמְרֵי לֹא אוֹתוֹ בְּעֶרְקֶע...

בַּעַל הָאֲכַסְנִיָּה נֹצֵב מִרְחוֹק, מִתְבּוֹנֵן בַּתְּדַהֲמָה וְאִינוֹ מֵאֲמִין לְמַרְאֵה עֵינָיו. מִי הָיָה יָכוֹל לַעֲלוֹת עַל דַּעְתּוֹ שֶׁדַּבְּרֵי הַצַּדִּיק יִשְׁפִּיעוּ עַל בְּעֶרְקֶע בַּמִּדָּה כָּזוֹ, עַד שֶׁהוּא עוֹמֵד כָּעֵת נִרְעָשׁ וְנִפְחָד בַּחֲצוֹת הַלַּיְלָה וּמִתְחַנֵּן שְׁיִתְּנוּ לוֹ לְהַכְנִס אֶל הַצַּדִּיק כְּדִי לְהַתְוֹדוֹת עַל חֲטָאָיו וּלְקַבֵּל עַל עֲצָמוֹ אֶת תְּשׁוּבַת הַמִּשְׁקָל.

הַדָּלֶת נִפְתַּחַת - וּבְעֶרְקֶע נִמְצָא בַּפְּנִים, בִּיחִידוֹת אֲצֵל הָרַבִּי. זָרְמֵי דְמָעוֹת זּוֹלְגוֹת מֵעֵינָיו. הוּא בּוֹכָה וּמְקוֹנֵן, מִכָּה בְּאֶגְרוֹפָיו עַל לְבוֹ, וּמוֹנָה בְּקוֹל אֶת כָּל הַחֲטָאִים וְהָעוֹנוֹת וְהַפְּשָׁעִים שֶׁעָבַר בִּימֵי חַיָּיו; אֶת הָעֵבֶרֹת שֶׁבִּין אָדָם לְמָקוֹם וְאֶת הָעֵבֶרֹת שֶׁבִּין אָדָם לְחֵבֶר. עַד הֵיכֵן הִגִּיעַ בְּשִׁפְלוּתוֹ הַנּוֹרָאָה בְּהִתְמַרְדּוֹ נֶגֶד מִצּוֹת הַבּוֹרָא.

בְּאִיזוֹ צוּרָה נִלְעָגַת עֲשָׂה לְצַחֲוֹק וּלְקֶלֶס כָּל מִנְהַג יְהוּדִי וְכָל דָּבָר שֶׁיֵּשׁ בּוֹ רִיחַ שֶׁל קִדְשָׁה. הַיִּצָּר הָרַע שָׁלַט בּוֹ שְׁלֹטוֹן בְּלִי מִצָּרִים וְסָחַב אוֹתוֹ מִטָּה מִטָּה עַד לְדִיוֹטָה תַּחְתּוֹנָה. הָאֵם יֵשׁ עוֹד תַּקְוָה לְמוֹמָר לְהַכְעִיס כְּמוֹהוּ לְשׁוּב בַּתְּשׁוּבָה?!

"אני מוכן לעשות הכל כדי לכפר על עונותי" — קרא בערקע מנהמת לבו — "יורה לי הרבי את הדרך לתשובה, וטיל עלי לעשות את הדברים הקשים ביותר: תעניות, סגופים וענויים, ואני מקבל עלי הכל ברצון. שום דבר לא יבצר ממני ובלבד שבורא העולם, החפץ בתשובת רשעים, ירחם עלי, יתן יד לרשע כמחני וישיבני אליו..."

בערקע נפל לרגלי הצדיק והתחנן: "אני רוצה לחזור ולהיות יהודי, רבי! אני רוצה להיות שוב בעל מלאכה פשוט, איזה בערקע חטט היושב בחדרו הדל בלמברג, מתפרנס בדחקות, ועובד את בוראו מבלי לבא אליו בטרוניות..."

הצדיק ישב נדהם נכח שטף דבוריו של בערקע. מודיו של הברנש היה ברור שהוא לא פסח, רחמנא לצלן, על שום עברה שבתורה. ואם כן, מה עושים עם ברנש כזה? האם יתכן שאדם כזה יתהפך מן הקצה אל הקצה, יחלץ ממעמקי הטמאה ויעבר לעולם הקדשה? קשה מאד להאמין בכך. אף האם אין זה אלא הרהור גרידא שמחר או מחרתים הוא יפוג ויעלים כיום אתמול כי יעבר, והוא יחזר שוב אל הגוים, רחמנא לצלן, ושוב יעבר על כל העברות שבעולם ויטבע ביון הטמאה יותר ויותר...?

הצדיק נאנח עמקות. הוא קם מכסאו והחל פוסע בחדר הנה ונהה. מה עושים, לבל ידח ממנו נדח? לפתע עצר ממהלכו והתייצב על יד בערקע.

"מה פרושה של תשובה?" — קרא הצדיק בהחדירו את מבטו בפני בערקע — "ראשית, חייב בעל התשובה להתרחק

מהסביבה הנכרית, להנזר ממאכלות אסורות, להתחיל להתפלל כל יום בצבור ואחר כך גם להתענות בימי שני וחמישי, והשם יתברך יהיה בעזרו!"

אולם בערקע רואה בתשובת הצדיק דברים פשוטים מדי וחושש שהצדיק אינו תולה בו תקוות מרבות. לא יתכן שבשביל בעל עברה כמוהו תספיק תשובה כזו...

הוא פורץ אפוא שוב בבכי ובזעקת שבר:

"יסלח לי, כבוד הצדיק הקדוש, אולם מתירא אני שמא הוא דוחה אותי בקש... מי כמוני יודע עד מה עצמו עוונותי ופשעי ומה גדולה אשמתי, ולכן יודע אני שאין די בתשובה כזו כדי לכפר על עברות כאלה. יוציא נא למעני תשובת משקל כבדה ביותר בהתאם לחמרת האשמות... הלואי ויכלתי לקרע את סגור לבי וילשכנע רום מעלת צדקתו שאני מתחרט באמת ובתמים על כל מה שעשיתי וכי עז רצוני לשוב בתשובה שלמה. שום דבר לא יהיה קשה עבורי ולא ארתע משום משימה. אני מוכן לצית לפקדתו ולקיים את כל מה שיצוה עלי מבלי לסטות כקוצו של יו"ד. אפלו אם אין לו כפרה אלא מיתה, אני מוכן לבא באש ובמים ובלבד שאזכה לסליחה ומחילה. יחוס נא הצדיק על נשמה טועה ונדחת כמוני ואל יתן לי לטבע יותר ביון המצולה. אני בטוח שהקדוש ברוך הוא שלח את מעלתו לכאן רק למעני. בודאי יש לי עוד זכות כלשהי בשמים, או שזכות אבותי היא שעמדה לי לפתח בפני את פתחי התשובה. אנא, אל יחשש לגמר את המשימה ולהראות לי את

דרך התשובה הנכונה. יעזר לי להגיע אל דרך האמת ויורני כיצד להתקרב לאבינו שבשמים..."

דממה כבדה השתררה בחדר. בערקע עמד שחוח ונדפה וצפה למוצא פיו של הרבי, אשר שקע בהרהורים כבדים. לאחר הפוגה ארכה הגיעו לאזניו של בערקע דבריו של הרבי כאלו ממרחקים:

"שמעני בערקע!" - קרא הרבי - "בתחלה אמנם לא האמנתי שאטה מתכוון לכהן ברצינות. אך עתה אני יודע שאטה רוצה באמת לשוב בתשובה שלמה ולהתחיל הכל מחדש. ובכן הסבת ושמע:

"כדי להגיע לתשובה שלמה ולזכות לסליחה ומחילה גמורה, עליך לקבל על עצמך להתענות בכל ימות השבוע ברציפות, כלומר לצום משבת לשבת, מבלי לטעם שום דבר. רק בשבת, שהתענית בה אסורה, תפסיק את הצום ותאכל ותשתה כדי לקיים מצות ענג שבת. בצאת השבת תתחיל שוב לצום כל ימות השבוע עד השבת הבאה. באופן כזה תמשיך עד שיוודעו לך מן השמים להפסיק את הצום. מובן מאילו שבימי הצום, תאמר פעמים ביום ודוי, בחרטה על העבר ובקבלה על העתיד, תאמר תהלים בכונה גדולה ותעסוק בתורה עד כמה שידך מגעת. וכשתעשה כל זאת בדיוק כפי שאני מצוה עליך, אני מבטיחך שתשובתך תתקבל ברצון ותזכה לכפרה גמורה על כל עונותיך".

פרק רביעי

מחילה גמורה

בערקע החיט קבל על עצמו לעשות ולקיים בנאמנות
ובדיקנות כל מה שהצדיק צוה עליו.

על אחזת הפריץ לא רצה יותר להסתכל. הוא חפץ היה
להיות הרחק כמטחוי קשת מהמקום בו בצע כל כך הרבה
עברות. הוא עזב אפוא את הכפר ללא שהיות ויצא העירה –
חזרה ללמברג.

בהגיעו העירה עם עלות השחר, חפש לו
ראשית-כל בית כנסת באזור נדח בקצה העיר, מקום שם לא
הפירוהו. הוא השתתף בתפלה בבכי ובתחנונים מעמק הלב,
ושקע את כל עצמותיו באימה ברתת ובזיע בתפלת שחרית זו,
הראשונה שלו מזה זמן רב. התפלה נמשכה שעה ארבה, כל
המתפללים כבר עזבו את בית הכנסת, אף בערקע אינו מסיים
את תפלתו. השמש, שתחלה לא רצה להפריע לאורח הזר
בתפלתו הנלהבת, לא יכול היה להמתין יותר, והוא נגש אל
בערקע ובקשו שיסיים את תפלתו, כי רוצה הוא לסגר את בית
הכנסת.

בְּשִׁמְעוֹ אֶת דְּבַר הַשָּׁמַשׁ, פָּנָה אֵלָיו בְּעֶרְקָע בְּבִקְשָׁה,
בְּהַדְגִּישׁוֹ כָּל מְלָה וּמְלָה בְּנִעְיָמָה כְּזוֹ כְּאִלּוּ כָּל חַיֵּיו תְּלוּיִים בְּמַלּוּי
בִּקְשָׁתוֹ ז':

"יֵשׁ לִי מִשְׁאֵלָה גְדוֹלָה אֵלָיָהּ, וְאֲנִי מִתְחַנֵּן לִפְנֵיהָ שְׁלֹא
תִּשְׁיֵב אֶת פְּנֵי רִיקָם. קִבְּלֹתִי עַל עֲצָמִי לְהִתְעַנּוֹת מִשְׁבֶּת לְשִׁבֶּת,
וְעַד רְצוֹנִי לְהִשָּׁאֵר כָּאֵן בְּבֵית הַכִּנְסֶת בְּמִשְׁךְ כָּל הַשָּׁבוּעַ, כְּדִי
שְׁלֹא יִפְרִיעוּ לִי בַעֲבוּדַת ה', וְאֲנִי מִבְּקֵשׁ מִמֶּךָ שְׁתִּרְשָׁה לִי
לְהִשָּׁאֵר כָּאֵן כָּל יָמוֹת הַשָּׁבוּעַ. מְקוֹמִי יִהְיֶה בַּתְּבָה הַגְּדוֹלָה אֲשֶׁר
מִתַּחַת לַבִּימָה, שָׁם אֶהְיֶה סָגוּר בְּמִשְׁךְ כָּל הַזְּמַן שֶׁהַמִּתְפַּלְלִים
נִמְצָאִים בְּבֵית הַכִּנְסֶת, וְכֹאֲשֶׁר אַחֲרוֹן הַמִּתְפַּלְלִים יַעֲזֹב אֶת
הַמָּקוֹם, תִּפְתַּח אֶת הַתְּבָה וְתִתֵּן לִי לְצֹאת מִמִּחְבְּאוֹאִי, כְּדִי
שְׁאוּכַל לִבְלוֹת אֶת זְמָנִי בַּתּוֹרָה וּבַתְּפִלָּה בְּבֵית הַכִּנְסֶת,
וּבִפְרוֹזְדוֹר אוֹכַל לִישֹׁן קֶצֶת וּלְנוֹחַ לְפִי הַצֶּרֶף. וּבְהִשְׁכַּמַּת הַבֹּקֶר,
כְּשֶׁתָּשׁוּב לִפְתּוֹחַ אֶת בֵּית הַכִּנְסֶת, תִּסְגֹּר אוֹתִי שׁוֹב בַּתְּבָה...

"זֶה יִהְיֶה מִנְהֲגִי בְּמִשְׁךְ כָּל הַשָּׁבוּעַ" - הַמְּשִׁיךְ בְּעֶרְקָע -
"וְאִלּוּ בְּלִיל שִׁבֶּת, כֹּאֲשֶׁר כָּל הַקֹּהֵל יַעֲזֹב אֶת בֵּית הַכִּנְסֶת, אַחֲרֵי
קִבְּלַת שִׁבֶּת וּתְפִלַּת עֲרֵבִית, תִּתֵּן לִי לְצֹאת מִהַתְּבָה. אֲנִי אֶלֶף
אֶל בֵּיתִי לְסַעֲדַת הַשִּׁבֶּת, כִּי הִנְנִי תוֹשֵׁב הַמָּקוֹם..."

הַשָּׁמַשׁ הַקָּשִׁיב בְּדְרִיכוֹת מְרֻבָּה לְמִשְׁאֵלָתוֹ הַמוֹזָרָה שֶׁל
הַיְּהוּדִי הַבִּלְתִּי מִכָּר, וּבִרְאוֹתוֹ שֶׁהִלָּה מִתְכַּנֵּן לְכָךְ בְּמִלָּא
הָרְצִיחוֹת, לֹא נִתְּנוּ לָבוֹ לְסָרֵב, וְהוּא הַבְּטִיחַ לוֹ שִׁיעֲשֶׂה לְמַעַנּוֹ
אֶת כָּל מָה שֶׁהוּא בִּקְשׁ מִמֶּנּוּ.

כֵּן נִשָּׂאֵר הַחֵיט בְּבֵית הַכִּנְסֶת, וּבְמִשְׁךְ הַשְּׁעוֹת הָרְבוֹת
שִׁבִּית הַכִּנְסֶת הִיא סָגוּר עֶסֶק בַּתּוֹרָה וּבַתְּפִלָּה וְהַפִּיל תַּחֲנוּנוֹ

בפני רבון העולמים, בבקשו סליחה ומחילה וכפרה על עוונותיו. כל יום גמר את כל ספר התהלים בבכיות מרבות, באשר ים של דמעות שוטף מעיניו, ובשארית הזמן למד תורה כמדת יכלתו, ועצם העבודה שעדין נשאר משהו בזכרונו ממה שלמד בימי נעוריו, נתנה לו קצת עידוד וחזקה בו את התקוה שהקדוש ברור הוא יקבל את תשובתו וכי תעניותיו וסגופיו יתקבלו לרצון לפני אדון כל.

בכל שהתקרבה השבת, בן היה לו קל יותר לסבל את יסורי הרעב. ההרגשה שהנה יגיע יום השבת הקדוש והוא יצא ממקום מסתרו וילך הביתה, אל אשתו וילדיו ויקים את השבת בהלכתה כמצות הבורא וגם יסעד את לבו בסעדת השבת, נתנה לו את העז להתחזק ולקבל הכל באהבה ובסבלנות.

מאידך, היה בערקע מלא חרדה בנסותו לתאר לעצמו כיצד תקבל את פניו אשתו הכשרה והצנועה, שהוא השביע אותה סבל כה רב, גרם לה חרפה ובושה ושבר את לבה בהתנהגותו הנלוזה.

והרי אין היא יכולה לדעת עד כמה נשתנה בימים ספורים אלה ובדאי לא תתן לו לעבר על סף הבית. אך אין בררה, יהיה מה שיהיה... סוף כל סוף היא תהיה מכרה להבחין בשנוי שחל בו ועוד תשבע נחת ממנו.

לבסוף הגיע זמן כניסת השבת. קהל המתפללים התאסף בבית הכנסת. החזן פתח בתפלת קבלת שבת, ולאחר סיום התפלה התפזר כל אחד לביתו.

לבו של בערקה, שהיה מסתר בתבה הסגורה אשר מתחת לבימה, החל לדפק בחזקה, כאשר בית הכנסת התרוקן. הוא צפה בדריכות לרגע שאחרון המתפללים יעזב את בית הכנסת, והשמש ישחרר אותו ממאסרו. אולם הוא חפה לשוא. הקהל עזב את בית הכנסת, ויחד אתם גם השמש ששכח לגמרי את בערקה ואת ההבטחה שנתן לו, והלך לו הביתה לסעד את סעדת השבת.

הנרות והענשניות התחילו לדעוך, ובבית הכנסת השתררה אפלה. והוא, בערקה, יושב מבדד לבדו בתבה הסגורה, רעב ותשוש אחרי צום של ששה ימים רצופים, מבלי שיוכל לקדש על היין ולקיים את מצות ענג שבת, והריהו כמנדה מאלקים ואנשים...

יותר לא יכול היה בערקה לשלט בעצמו. כל מעינות הדמעות שלו נפתחו בבת אחת, והוא געה בבכי נורא:

"רבונו של עולם!" שפף את שיחו לפני המקום, "אני רואה שהתשובה לא נתקבלה, וסלקת אותי לגמרי ממחצתך, כי אחרת לא היה השמש שוכח אותי, והיה משחרר אותי מכלאי. ומכיון שאני יודע ששום דבר אינו מתרחש בלי השגחה פרטית, אני רואה בכך אות שאינך רוצה יותר לא בו ולא בתשובתו ולא בסגופיו.

"עונותי אשר רבו מספר יצרו בודאי חומת ברזל המפסיקה ביני לבינך, על כן אין לי בררה אלא לבקש מלפניך, אבי ומלכי, לרחם על נשמה תועה כמוני ולשים קץ לחיי שחפכו עליו לנטל לבלי נשא. קח נא את נשמתו ותהא מיתתי

בפרתני, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה על עברות ידועות, שרק מיתה מכפרת עליהן".

כך שטח בערקע את תחנתו לפני אביו שבשמים בלב שבור ורצוף ובזעקה גדולה ומרה, עד שמרב עיפיות וחלשה נרדם ושקע בתרדמה עמקה.

והנה בשנתו שומע פתאם בערקע איו משו מדבר אליו בקול שלא מהעולם הזה: אל תתיאש ואל יפל ריחך! יש תקוה לשה הנדחת... רק חזק ואמץ!

ובעודו מנסה לראות מי הוא המדבר אליו, מתגלה אליו בחלומו אליהו הנביא שבא אליו לנחמו ולחזקו ולאמצו...

"שלחו אותי מן השמים לבשר לך את הבשורה הטובה שתשובתך נתקבלה" - אמר לו אליהו הנביא - "מעתה אינך צריך לצום יותר. עוד מעט יבוא השמש ויוציאך מן המסגר, תלך לביתך ותתענג על השבת כמצות השם יתברך. מיד אחרי שבת תמכר את נחלת ביתך ותקנה לך צריך קטן על יד המקוה, ואני אבא אליך כל לילה כדי ללמד אותך תורה".

מיד לאחר מכן נעלם מעיניו אליהו הנביא, ובערקע התעורר והנה חלום. הוא הביט סביבו וראה שעדיין הוא נמצא בתבה הנעולה. בלבו התחוללה סערה אימה: היתכן שכל זה אינו אלא חלום שוא?

אולם כששחזר את כל פרטי החלום הבילתי רגיל, הגיע לידי מסקנה, שעוד מעט קט יוכל להוכיח אם יש בחלום דבר של ממש, שהרי אם אמנם יבוא תכף השמש לפתח לו את

הפתח, אין ספק שהיה זה באמת המלאך המבשר שבא אליו בחלום, וכי עליו לקיים בשלמות את כל מה שהוא אומר לו. אף אם השמש לא יגיע, ידע שהיה זה חלום שוא.

בערקע לא הספיק לגמר את מחשבתו, והנה הוא שומע נפוחותים את דלתות בית הכנסת ומיד נשמעים צעדיו של השמש המתקרבים למחבואו.

בידים רועדות פתח השמש את דלת התבה, ובראותו את בערקע, הוא נפל על צוארו ובקש ממנו סליחה על ששכח אותו בעת שסגר את שערי בית הכנסת.

"ובאמת הרי זה מעשה פלא" - הוסיף השמש - "גמרתי מזמן את סעדת השבת ושכבתי לישן, אף פתאם מופיע בחלומי איש שיבה, בעל הדרת פנים נפלאה, והוא פונה אלי ואומר לי: 'רוץ מהר לבית הכנסת והוצא את בעל התשובה מהתבה, אחרת לא תהיה תקנה לאחריתך'. התלבשתי אפוא חיש מהר ורצתי לכאן בחץ מקשת. אגא, מחל לי על שגרמתי לך צער בשגגה".

עתה כבר היה ברור לבערקע, כי אכן זכה לתשובת ה'. הוא נחפז אפוא ללכת הביתה ולבו מלא על גדותיו מרב תודה וברכה לשמו יתברך...

פֶּרֶק חֲמִישִׁי

כְּתִינוּק שְׁנוּלָד מִחֶדֶשׁ

בְּעֲלִיצוֹת וּבְלֵב קל צֶעֶד בְּעֶרְקֶע לְעֵבֶר בֵּיתוֹ שְׁנִמְצָא
בְּקֶצֶה הַשָּׁנִי שֶׁל הָעִיר. בַּחוּץ דָּלֵף הַגֶּשֶׁם וְהָרוּחַ חִדְרָה לְעֶצְמוֹת
– אוֹלָם בְּעֶרְקֶע לֹא הָרְגִישׁ בְּכָף כָּלָל. גַּם הָרָעַב לֹא הִצִּיק לוֹ יוֹתֵר
אִם כִּי שׁוּם דָּבָר לֹא בָּא אֶל פִּיו מִמוֹצְאֵי שַׁבָּת שְׁעֵבְרָה. הוּא הָיָה
נֶרְגָּשׁ וְנִסְעָר בְּלוֹ מְרֵב אֲשֶׁר וְגִיל פְּנִימִי. הִתְחַשֵּׁק לוֹ לְצֹאת
בְּרִקּוּד שְׁלֹאֲחֵר חֲצוֹת בְּתוֹךְ הָרְחוֹבוֹת הַגִּשְׁוּמִים.

לְבִסּוֹף הִגִּיעַ לְבֵיתוֹ, שָׁהָיָה סָגוּר כְּמוֹ כָּל הַבָּתִּים
שֶׁמִּסְבִּיב, וּבְנֵי הַבַּיִת נָמוּ אֶת שְׁנֵתָם. בְּעֶרְקֶע דָּפַק בַּדֶּלֶת:

"חֲנָה! פִּתְחִי אֶת הַדֶּלֶת! זֶה אֲנִי, בַּעֲלָךְ בְּעֶרְקֶע..."

אִשְׁת׃ הַחֵיט׃ הִתְעוֹרָרָה מִשְׁנֵתָהּ, וּבִשְׁמֵעָה שֶׁבַעֲלָה הוּא
הַדּוֹפֵק בְּשָׁעָה כֹּה מְאַחֲרֵת, נִתְקַפָּה בַּחֲמַת זַעַם וְהִתְנַפְּלָה עָלָיו
בְּמֵלִים מְרוֹת בְּיוֹתֵר:

"אִיפֹה הָיִיתָ כָּל הַזְּמַן, מוֹמֵר לְהִכְעִיס כְּמוֹךָ? מִזֶּה
חֻדָּשִׁים רַבִּים לֹא הָרְאִיתָ אֶת צֶלְךָ בָּאֵן, וְאַיִזוּ רוּחַ רָעָה הִבִּיָּאָה
אוֹתָךְ פֹּה עֲכָשׁוּ בְּעֶצְמוֹ שֶׁל לַיִל הַשַּׁבָּת לְאַחֵר חֲצוֹת? לָךְ לָךְ אֶל
הַגּוֹיִם שֶׁלָּךְ וְאֶל הַפְּרִיצִים הַהוֹלְלִים וְהַנִּחַ לִי לְנִפְשִׁי... הָאֵם לֹא
דִּי בַצָּרוֹת וּבַבְּזִיוֹנוֹת שֶׁסִּבְלָתִי מִמָּךְ עַד כֹּה? הָיִיתִי מְלֹאת תוֹדָה

לה' בחשבי שזכרך כבר הולך ונשכח מלב הבריות, והנה שוב החזיר אותך השטן לכאן להשבית לי את מנוחת השבת..."

כך שפכה אשת החיט את כל חמתה על ראש בעלה, מבלי שיהיה לה משג קל שבקלים איזה שנוי התחולל בבעלה במשך השבוע האחרון.

בערקע מצדו, שלא כהרגלו, לא השיב לה אף במלה קשה אחת על כל חרופיה וגדופיה, בידעו עד כמה היא צודקת בטענותיה וכי אכן הכל מגיע לו, עקב כל הסבל והענויים שגרם לאשתו המסכנה. ולכן השיב בשפה רכה ובתחנונים מרבים:

"חנה, עטרת ראשי, עשי נא עמדי חסד, אם לא למעני, הרי למען כבוד קדשת השבת. פתחי את הדלת ותני לי להכנס לבית. אני רוצה לעשות קדוש ולאכל את סעדת השבת כמצות השם יתברך".

דברים נכנעים כאלה, שאשת החיט לא היתה רגילה לשמע מפי בעלה השפור וההולל, הגבירו עוד יותר את מבוכתה. האם זהו בעלה? האם זהו אכן בערקע שלה? הקול אמנם קולו של בערקע, אולם הדבורים אינם דבוריו של בערקע... אף פעם בעבר לא דבר אליה דבורים שקטים ורגועים כאלה... האם הפך בעלה ליהודי כשר כזה שכל חפצו ורצונו הוא רק לקיים את מצות הקדוש ולאכל סעדה לכבוד שבת?

אף בערקע אינו מרפה, הוא מדבר שוב ושוב דברי פיוס ומתחנן בפני אשתו: "אני עומד בתוך הגשם השוטף, אני רטוב לגמרי... אגא, אל תתעקשי, כבר מאחר מאד... עוד יהיה לך זמן לעשות אתי את חשבון הנפש... פתחי לי את הדלת..."

"אבל מדוע באת רק עכשו, כל כך מאחר בלילה, כשהכל מסביב שקט ונשקוע באפלה? האם לא יכלת לבא בתחלת הלילה, בשעה שבלם באים לעשות קדוש?" המשיכה חנה לטען בנגדו.

"זהו ספור שלם, רעיתי, ועוד יהיה לנו זמן לדבר על כך. אף תחלה תני לי להכנס ולא אעמד בגשם רטוב עד לשד עצמותי..."

לבסוף נעתרה חנה ופתחה את הדלת. בערקע נכנס אל הבית כאשר ברפת "שבת שלום" רחב מתפשט על פיו, והוסיף בחדרה רבה:

"השבח לאל עליון שהחזיר אותי לביתי ולמשפחתי", ואז פתח בגיל ובשמחה באמירת "שלום עליכם!"

הפתעתה של חנה הלכה וגברה מרגע לרגע. "שלום עליכם" כזה לא שמעה מעולם מפּי בעלה. והיא הזדדחה לערף את השלחן בחלות ויין.

הוא קדש על היין בהתלהבות גדולה, נטל את ידיו, ובכונה רבה ברוך את ברפת המוציא. אכל בנחת את מאכלי השבת, שר את הזמירות בנעימה לבבית וברוך ברפת המזון. אחר-כך קרא קריאת שמע ושכב לישן על הארץ...

בִּלְב הוֹלֵם מֵהִתְרַגְּשׁוֹת עֲקֵבָה חֲנָה אַחֲרֵי בַעֲלָהּ בְּאֶכְלוֹ
אֶת סַעֲדַת הַשָּׁבֶת וְהִתְרַגְּשׁוּתָהּ גְּבֵרָה וְהִלָּכָה בְּשֵׁהִקְשִׁיבָה
לְשִׁירֵי הַזְמִירוֹת נָשְׁלוּ. בִּקְשֵׁי רַב יָכְלָה לְהִתְגַּבֵּר עַל
הַשְׁתּוֹמָמוּתָהּ: מָה קָרָה פֶּתָאֵם לְבַעֲלָהּ? הֲרִי אֵין הִיא מִכִּירָה
אוֹתוֹ כָּלֵל... הֵן הוּא מִתְנַהֵג כְּצַדִּיק גָּמוּר. רַבּוֹן כָּל הָעוֹלָמִים, מָה
מִתְרַחֵשׁ כָּאֵן? הָאֵם זֶה אָכֵן קוֹרָה בְּמַצִּיאוֹת אוֹ אוֹלֵי אֵין זֶה אֵלָא
חִלּוֹם תַּעֲתוּעִים...?

חֲנָה לֹא עֲצָמָה עֵין כָּל הַלֵּילָה. הִיא צִפְתָּה שְׁפָבֵר יָאִיר
הַבֶּקֶר כִּדִּי שְׁתּוּכֵל לְרֹאוֹת וּלְהִנָּכַח מָה קָרָה. אָף הַשְּׁעוֹת נִקְפוּ
וְנִתְמַשְׁכוּ בְּשָׁנִים. כָּל הַחַיּוֹת שֶׁעָבְרוּ עָלֶיהָ בְּמִשָּׁר כָּל יְמֵי חַיֶּיהָ
עַד הַיּוֹם הַזֶּה, עָלוּ וְרָחְפוּ לִנְגַד עֵינֶיהָ.

הָאֵם סוֹף סוֹף נִתְעוֹרְרוּ עָלֶיהָ רַחֲמֵיו שֶׁל הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ
הוּא וְהִפָּךְ אֶת לֵב בַּעֲלָהּ לְטוֹבָה?

כְּשֶׁהָאִיר הַיּוֹם וְהִיא הִבְחִינָה בַּבַּעֲלָהּ כְּשֶׁהוּא שׁוֹכֵב לַיָּד
הַדָּלֶת, עַל הָרֹצֶפֶה הַקָּרָה בְּלִי כֹר לְרֹאשׁוֹ, נָגַע הַדָּבָר עַד עֹמֶק
לְבָהּ. מַעַן רִגְשׁוּתֶיהָ נִפְתַּח מִחֻדָּשׁ וְהִיא הִתְחִילָה לִבְכוֹת...

גַּם בְּעֶרְקֵע הַתְּעוֹרֹר מִשְׁנָתוֹ בְּהִשְׁכָּמַת הַבֶּקֶר, נָטַל אֶת
יָדָיו כִּדִּין וְהִלָּךְ לְמִקְוֶה לְטֹבָל לְכַבּוֹד שָׁבֶת. אַחֵר כֹּף לָקַח אֶת
הַטְּלִית וְהִלָּךְ לְבֵית הַכִּנְסֶת לְהִתְפַּלֵּל. בְּחִזְרוֹ מִבֵּית הַכִּנְסֶת,
נָשַׁק בְּעֶרְקֵע אֶת הַמְּזוּזָה כְּכֹל יְהוּדֵי כָּשֵׁר, קָדַם אֶת פְּנֵי בְּנֵי בֵיתוֹ
בְּבִרְכַּת "שִׁבְתָּא טָבָא", עָשָׂה קְדוּשָׁה, סַעַד אֶת סַעֲדַת הַשָּׁבֶת
בְּנִגְנוֹ אֶת הַזְמִירוֹת שֶׁל סַעֲדַת הַיּוֹם, וּבִגְרָף עַל הַמְּזוֹן - הַכֹּל כְּמוֹ
יְהוּדֵי הַיָּרָא וְחִרַד לְדַבֵּר ה'.

חנה, אשתו, לא יכלה יותר לשלט ברגשותיה. היא מכרחה לדעת מה פשר כל השנוי שחל בהתנהגותו של בעלה. עתה לא הרפתה מבעלה:

"אמר לי, בערקע, מה קרה לך? מאימתי התחוללה בך מהפכה כזו?"

"חכי מעט קט והכל יתבהר לך", השיב בערקע, "הרי שבת היום. אחרי הבדלה אספר לך את הכל, מבלי להעלים ממך שום דבר".

כך עבר יום השבת. בערקע ערך את הסעדה השלישית ושר את הזמירות בקול נעים שהרעיד את הלב בתוך דמדומי בין השמשות. לאחר תפלת ערבית הבדיל על הכוס בכל פרטיה ודקדוקיה, ורק אז התישב ליד השלחן וספר לאשתו את כל מה שעבר עליו, וכיצד הפך בן לילה לאדם אחר, בהשפעתו של הצדיק....

כשגמר את ספורו, פנה לאשתו ואמר לה שיש בדעתו למכר את הבית הזה ולשכר להם דירה ליד המקוה. הוא סרב לגלות לה את טעם הדבר, אך בקש ממנה שלא תתנגד, כיון שיש לו בענין זה כוונה נסתרת למען מטרה קדושה מאד. בתחלה לא רצתה חנה אפילו לשמע על כך. היתכן? מי זה הולך למכר בית שהוא נחלת אבות ועובר להתגורר לצריף שכוור ועלוב? אך בערקע עמד בתקף על דעתו. בראותה שהחלטתו נחושה, הבינה שוודאי יש טעם כמזכיר בדבר, ונעתרה לבקשתו.

כָּךְ עֶבֶר בְּעֶרְקָע לָגוּר בְּצָרִיף הַדֵּל שְׁלֵי־ד הַמִּקְוָה. הוּא
חִזָּר שׁוּב לְמִלְאכַת הַחִטּוּת, הַתְּנֵהָג בִּיהוּדִי פָּשׁוּט וְאֵף אֶחָד לֹא
הָיָה יָכוֹל לְהַעֲלוֹת עַל דַּעְתּוֹ שְׂאֵלֶיהָּ הַנְּבִיא מִתְגַּלֶּה אֵלָיו מִיָּד
לִילָה בְּלִילָה וְלִזְמַד אֹתוֹ אֶת הַתּוֹרָה.

פרק ששי

גזרת הרב

רבה נשל למברג בימים ההם היה גאון וצדיק מפרסם.
כל היום עסק בעניני העיר ובצרכי הכלל, החזיק ונהל ישיבה גדולה והשיב על שאלות שהפנו אליו מכל קצות הארץ. ורק עם רדת הלילה, כשהמלה השתתקה ותנועת המבקרים נפסקה, היה פונה לחדרו, לשכב ולנוח כדי להפיג את העיפות ולהחליף בוח.

קרוב לחצות הלילה היה קם משנתו, נוטל את ידיו, מתעטף בחלוקו ויושב על התורה ועל העבודה כל הלילה עד עלות השחר, ואז היה אומר בדבקות רבה את ברכות השחר והולך לבית הכנסת להתפלל בנתיקין.

לעתים קרובות היה הרב מעורר את השמש באמצע הלילה, כדי שהלה ילוהו בדרך למקוה, כי לפי הדין אסור לתלמיד חכם ללכת ביחידות בלילה. הרב היה טובל במקוה, ובשובו לביתו היה יושב ועוסק בתורה בסתר בקדשה ובטהרה, ואף אחד לא ידע על כך.

פעם אחת, בלכתו למקוה, בשעה מאחרת לאחר חצות בליות השמש, הבחין הרב באור בהיר הבוקע מחלון הצריף

שְׁלִיד הַמְקוֹה, בַּעַת שְׁבֹכֶל הָעִיר שְׁרָרָה אֶפְלָה גְמוּרָה וְכָל
תּוֹשְׁבֵיהָ נְשְׁקוּעִים הָיוּ בְּשִׁנָּה עֲמֻקָּה. הַדְּבָר הָיָה לְפָלֵא בְּעֵינֵי
הָרֵב, וְהוּא נִשְׁאַל אֶת הַשֹּׁמֵשׁ הָאֵם יָדוּעַ לוֹ מִי גֵר נָשָׁם בְּצָרִיף
שְׁלִיד הַמְקוֹה.

"בְּמַדְמִנִּי נִשְׁגָּר נָשָׁם אִיזָה חֵיט, שֶׁהִשְׁתַּכֵּן כָּאֵן לְאַחֲרוֹנָה",
הַשִּׁיב הַשֹּׁמֵשׁ, "וְאֹמְרִים עָלָיו נִשְׁאִינָנוּ מִן ה' מִיִּחְסִים'..."

"אִם כֵּן, גֵּשׁ נָא וְתַצִּיץ מֶה קוֹרָה נָשָׁם בְּפָנִים וּמֶה
מִתְרַחֵשׁ נָשָׁם בְּשָׁעָה כֹּה מְאַחֶרֶת בְּלִילָה" - צוּה הָרֵב עַל
הַשֹּׁמֵשׁ.

הַשֹּׁמֵשׁ דָּפַק עַל הַדֶּלֶת.

"מִי נָשָׁם?" נִשְׁמַע קוֹל מִבְּפָנִים.

"פֶּתַח נָא בְּבִקְשָׁה אֶת הַדֶּלֶת... זֶה אֲנִי הַדּוֹפֵק, הַשֹּׁמֵשׁ
שֶׁל הָעִיר, בְּפִקְדֹת הָרֵב!"

בְּשִׁמְעוֹ שִׁזְהוּ הַשֹּׁמֵשׁ נִשְׁדּוֹפֵק בְּשִׁמּוֹ שֶׁל הָרֵב, פֶּתַח
בְּעֶרְקָה אֶת הַדֶּלֶת מִיָּד, וְהַשֹּׁמֵשׁ נִכְבָּס פְּנִימָה.

"מָה אַתָּה עוֹשֶׂה כָּל כֵּךְ מְאַחֵר בְּלִילָה? הֲרִי כָּל תּוֹשְׁבֵי
הָעִיר נִמִּים אֶת שְׁנֵתָם מִזְמָן, נִשּׁוּם קֶרֶן אֹרֶךְ לֹא נִרְאִית בְּאֶף
מְקוֹם, וְאֵלּוּ אֶצְלָךְ יֵשׁ כָּל כֵּךְ הִרְבָּה אֹרֶךְ?..."

- "הֲרִי רוֹאֶה אַתָּה" - הַשִּׁיב בְּעֶרְקָה - "וַיֵּשֶׁב לוֹ הַחֵיט
וּמִתְקַן בְּגָדִים..."

עַבֵּב אַפּוֹא הַשְּׁמֵשׁ אֶת בֵּית הַחֵיט וּמָסַר לָרֵב שֶׁהַחֵיט
יוֹשֵׁב לוֹ וּמִתְקַן בְּגָדִים וְחוּץ מִמֶּנּוּ אֵין אֶף אֶחָד בְּבֵית, פָּרַט לִבְנֵי
הַבֵּית הַנָּמִים אֶת שְׁנֵתָם.

נָחָה דַּעְתּוֹ שֶׁל הָרֵב וְהַמְשִׁיף בְּדַרְכּוֹ לַמִּקְוֶה. לְאַחַר
שֶׁטָּבַל חֲזָר הָרֵב לְבֵיתוֹ לְשַׁעוּרָיו, וְלַעֲנִיִּים הַנִּשְׁגָּבִים שֶׁהָיָה
עוֹסֵק בָּהֶם בְּשַׁעַת רָצוֹן זֶה שֶׁל אֲשַׁמֶּרֶת הַבִּקְרָה.

כַּעֲבֹר יָמִים אֶחָדִים שׁוֹב הָלַךְ הָרֵב לְטָבַל בַּמִּקְוֶה לְאַחַר
חֲצוֹת הַלַּיְלָה. הוּא הָעִיר אֶת הַשְּׁמֵשׁ, וַיַּחֲדוּ צַעֲדוֹ בְּסִמְטָאוֹת
הָאֲפֵלוֹת שֶׁל הַגֶּטוֹ הַיְּהוּדִי בְּדַרְכָּם לַמִּקְוֶה. מִסָּבִיב שְׂרָרָה חֲשִׁכָה
וְעֵלְטָה, וְרַק מִמְּחֲדָרוֹ שֶׁל הַחֵיט בּוֹקֵעַ הָאוֹר.

"בְּכָל זֹאת תָּמוּהָ הַדָּבָר בְּעֵינַי" - פָּנָה הָרֵב אֶל הַשְּׁמֵשׁ
חִיִּיקָל – "לֵךְ שׁוֹב וּרְאֵה מָה עוֹשָׂה שָׁם הַחֵיט בְּשַׁעָה כֹּה
מֵאֲחֶרֶת בַּלַּיְלָה".

הָלַךְ אַפּוֹא חִיִּיקָל הַשְּׁמֵשׁ, דָּפַק עַל דִּלְתּוֹ שֶׁל הַחֵיט,
נִכְנָס אֶל הַבֵּית וְחֲזָר מִיַּד בְּאוֹתָהּ תִּשְׁוֶבָה כְּמַלְפָּנֵי יָמִים אֶחָדִים:

"הַחֵיט יוֹשֵׁב לִיד הַשֵּׁלֶחַן וְתוֹפֵר. מְלַבְּדוֹ לֹא רְאִיתִי שׁוֹם
אִישׁ בְּבֵית, פָּרַט לִבְנֵי בֵיתוֹ הַיִּשְׁנִים שְׁנַת יִשְׂרָאֵל".

הִסִּיחַ הָרֵב אֶת דַּעְתּוֹ מִהָעֵנִן וְהַמְשִׁיף בְּדַרְכּוֹ, טָבַל אֶת
טְבִילוֹתָיו בַּמִּקְוֶה וְחֲזָר לְשַׁעוּרָיו וְלַעֲבֹדַת הַבּוֹרָא.

לְאַחַר תְּקוּפָה קֶצֶרָה הָלַךְ שׁוֹב הָרֵב לַמִּקְוֶה. הָיָה זֶה
לַיְלָה סוֹעֵר בְּמִיחָד, וְהָרוּחַ הַחֲזָקָה כִּבְּתָה אֶת הַנֵּר שֶׁל הַפֶּנֶס
שֶׁנִּשְׂאָ בְיָדֵי הַשְּׁמֵשׁ. הַחֲזִיק הָרֵב בְּיָדֵי הַשְּׁמֵשׁ וְכָךְ פָּסְעוּ שְׁבִיָּהֶם

האור המפלא

בתוך העלטה – אף ראה זה פלא: מביתו של החיט בוקע האור ומבהיק עד למרחוק.

עתה הטריד הדבר באמת את דעתו של הרב והוא אמר לשמש:

"חיילקל, סבירני שאין זה דבר פשוט עם החיט שלך... הואל נא לגשת עוד הפעם ובדק שוב מה הוא עושה בשעה כה מאחרת שלאחר חצות הלילה!"

דופק השמש שוב בדלת. בערקע הידע כבר מראש מי הוא הדופק, פותח מיד את הדלת, ושוב רואה השמש את המחזה המפר: בערקע יושב ליד שלחן עבודתו ועוסק בתפירה.

השמש מסתכל בכל הצדדים, בולש במבטו את כל פנות הבית אף אין הוא רואה מאומה. האשה והילדים שקועים בשנה, ומלבד זאת אין הוא מבחין בשום דבר חריג.

חזר חיילקל אל הרב ואומר:

"רבי, חבל על הטרחה... אין מה לחפש ואין מה לראות. חיט בכל החיטים, יושב ותופר בגד לאור הנר. אין שום סבה להיות מטורד בשל כך, רבי".

- "אף הדבר הוא בכל זאת לפלא בעיניי" – מדבר הרב באלו לעצמו – "האם אין לו מספיק זמן ביום לעשות את מלאכתו והוא צריך לעבד לילות שלמים? ראה, חיילקל, זו הפעם השלישית שאנו רואים את האור דולק בחדרו של החיט, ובכל

פַּעַם אָנוּ מוֹצְאִים אוֹתוֹ כְּשֶׁהוּא עֹסוּק בְּתַפִּירָה, הַאִינֶךָ סְבוּר
שֶׁהַדָּבָר אֵינוֹ פָּשוּט כָּלֵל וְעָקֵר?"

הַשְּׁמֶשׁ לֹא עָנָה. הוּא יוֹדֵעַ שֶׁהָרֵב אֵינוֹ זָקוּק לְהִסְכָּמְתוֹ.
אִם הָרֵב קוֹבֵעַ שֶׁהַדָּבָר אֵינוֹ פָּשוּט - וַדָּאֵי יֵשׁ דְּבָרִים בְּגוֹ.

אַחֲרֵי דְמָמָה קִצְרָה מִזִּדְקָה הָרֵב וְאוֹמֵר:

"בֹּא עִמָּדִי, חִיִּיקֵל. הוֹבִילֵנִי בָּא, בְּמִטּוֹתָא מִמֶּה, לְדַלְתוֹ
שֶׁל הַחֵיט. עַד חִפְצִי לְהִצִּיץ בְּעֶצְמִי וְלִרְאוֹת מַה מִּתְרַחֵשׁ שָׁם
בְּדִירְתוֹ שֶׁל הַחֵיט."

דָּפַק הָרֵב בְּדַלְתוֹ, וּמִבְּפָנִים נִשְׁמַע הַקּוֹל:

- "מִי נָשָׁם?"

- "זֶה אֲנִי, הָרֵב. פָּתַח אֶת הַדַּלְתוֹ, לְמַעַן הַשֵּׁם!"

- "הָרֵב?!" - קָרָא בְּעֶרְקֵה הַמִּפְתָּע, וּפָתַח מִיַּד אֶת
הַדַּלְתוֹ.

הַשְּׁמֶשׁ נִשְׁאָר לַעֲמֹד בַּחוּץ, וְאֵלּוּ הָרֵב נִכְנָס פְּנִימָה וְסָגַר
אֶת הַדַּלְתוֹ אַחֲרָיו. וּמִיַּד פָּרְצָה מִפִּי הָרֵב קְרִיאַת תְּמָהוּן:

"מִדּוּעַ כֹּה חָשׁוּךְ כָּאֵן?! הֲרִי רַק לִפְנֵי רָגַע בָּקַע מַחְלוּנָךְ
אוֹר גָּדוֹל, וְעַתָּה שׁוֹרְרֶת כָּאֵן חֲשֵׁכָה וְעֵלְטָה?..."

"לֹא נִשְׁתַּנָּה דְּבָר בְּבֵיתִי, רַבִּי, לֹא בְּבֵיתִי שׁוּם נִרוֹת" -
אָמַר בְּעֶרְקֵה - "הִנֵּה אֲדִלִּיק אֵיזָה נֵר... אוֹרֵחַ כָּל כֶּךָ חָשׁוּב
בְּבֵיתִי... זוֹהִי בְּאַמֶּת זִכְיָה גְדוֹלָה בְּשִׁבְלִי..."

ובְּשֶׁהִדְלִיק בְּעֶרְקֶע אֶת הַנֵּר, רָאָה הָרֵב לִפְנֵי חֹדֶר קָטָן
וְדָל עִם חִפְצִים זֹלִים פְּזוּרִים מִסְבִּיב, וְחִיטּ פְּשוּט נָצַב לִפְנֵיו...

"אָמַר לִי אֶת הָאֱמֶת" - פָּנָה אֵלָיו הָרֵב בְּשֶׁהוּא מִיִּשְׁיֵר
אֶת מִבְטּוֹ בִּפְנֵי שֶׁל הַחִיטּ – "וְאַל תַּעֲלִים מִמֶּנִּי שׁוּם דָּבָר.
מִשְׁכָּנֶע אֲנִי עֵתָה כִּי הַדָּבָר אֵינוֹ חֶלֶק. וְהִרִי אֲנִי גּוֹזֵר עָלָיָהּ,
בְּסִמְכוּתִי כָּרֵב בְּיִשְׂרָאֵל וּכְמָרָא דְאַתְרָא, שֶׁתִּסְפֹּר לִי אֶת כָּל
הָאֱמֶת, וְיִמָּה מִסִּתֶּתֶר מֵאַחֲרֵי כָּל זֹאת!"

"רַבִּי, כְּבוֹד תּוֹרָתוֹ הַעֲמִיד אוֹתִי בְּמַצֵּב מִבִּיחַ מְאֹד" - קָרָא
בְּעֶרְקֶע בְּאַנְחָה כְּבִדָּה – "כִּי אֵין לִי רְשׁוּת לְגַלוֹת אֶת הַדָּבָר.
אוּלָּם מֵאַחֵר וּכְבוֹדוֹ גָּזַר עָלַי בְּכַח הַתּוֹרָה בְּתוֹר מָרָא דְאַתְרָא –
אֵין לִי בִּרְרָה. אֲאֻלֵּץ לִסְפֹּר אֶת הָאֱמֶת, אֲךָ הָעֵנִן חֵיב לְהַשְׁאֵר
סוּד כְּמוֹס בְּיוֹתֵר. וּבְכֵן, יָדַע אֲפֹא, כְּבוֹד הָרֵב, כִּי אֵלֵיהּ הִנְבִּיא
מִתְגַּלָּה אֵלַי בְּכָל לַיְלָה וְלוֹמֵד אֶתִּי תּוֹרָה, וְזֶהוּ מְקוֹר הָאוֹר הַבוֹקֵעַ
מִחֲלוּכֵי, אֲךָ מְקוֹרֵב הַדָּבָר שׁוֹנֶה. לְשִׁמְשׁ, בְּתוֹר אָדָם פְּשוּט,
נִדְמָה שֶׁהוּא רוֹאֶה חֲדָיוֹן גִּשְׁמִי: יוֹשֵׁב לוֹ חִיטּ וּמִתְקֵן בְּגָדִים.

אֲךָ כְּבוֹדוֹ, בְּתוֹר גָּאוֹן וְגִדּוֹל בְּתוֹרָה וּבִירָאָה, אֲשֶׁר
עֵינָיו פְּקוּיחוֹת לְרֹאוֹת בְּתוֹךְ תּוֹכָם שֶׁל דְּבָרִים, אֵינוֹ רוֹאֶה מָה
שֶׁנִּרְאָה בְּדַמְיוֹנוֹ שֶׁל אִישׁ פְּשוּט. אֲךָ מִכֵּיִן שֶׁהוּא לֹא זָכָה עֲדִין
לְגַלּוֹי אֵלֵיהּ, לָכֵן לְגַבִּי כְּבוֹדוֹ שׁוֹרֶרֶת אֶפְלָה בְּבֵית, כְּפִי שֶׁזֶה
בְּמִצִּיאוֹת, וְלָכֵן אֵין כְּבוֹדוֹ רוֹאֶה מֵאוּמָה".

אֵין לְתַאֵר אֶת הָרִשָּׁם הָעֵז שֶׁעָשׂוּ דְבָרֵי הַחִיטּ עַל רַבָּה
שֶׁל לְמַבְרָג. פְּרוֹשׁ הַדָּבָר שֶׁהַחִיטּ אֵינוֹ בַּעַל מְלָאכָה פְּשוּט,
אֲלָא צָדִיק נִסְתֵּר הַזּוֹכֶה לְגַלּוֹי אֵלֵיהּ וְלִלְמַד אֶצְלוֹ סִתְרֵי תּוֹרָה.

Stefano

הָרַב בִּקְשׁ מִמֶּנּוּ שְׂיֵאמַר לוֹ דְּבַר תּוֹרָה שְׁלַמַּד
מִפִּי אֱלֹהֵי הַנְּבִיא זְכוּר לְטוֹב. מִיַּד עָמַד בְּעֶרְקֶע וְהִשְׁמִיעַ בְּפִנִּי
הָרַב חֲדוּשׁ בִּפְלֵא שְׁלֵא שְׁמַעְתּוּ אֶזְנִי מַעוֹלָם.

עָמַד הָרַב נִרְגָּשׁ עַד מָאָד וּמָלֵא הִתְפַּעֲלוּת, וְהוֹדָה לַהֲשֵׁם יִתְבָּרַךְ
עַל אֲשֶׁר זָכְהוּ לִשְׁמַע תּוֹרָה מִמְּקוֹר כֹּה נִשְׁגָּב. שָׁעָה אַרְכָּה
הִשְׁתַּעֲשַׁע הָרַב וְשָׁתָה בְּצִמָּא אֶת דְּבָרֵי הַתּוֹרָה שְׂיִצְאוּ מִפִּיו שֶׁל
הַחֲזִיט. לְבִסּוֹף קָבְעוּ שֶׁהָרַב יָבוֹא אֶל בְּעֶרְקֶע בְּכָל לַיִל שַׁבָּת, כְּדִי
לְלַמֵּד אֲצִלוֹ אֶת הַחֲדוּשִׁים שֶׁהוּא קִבֵּל מֵאֱלֹהֵי הַנְּבִיא.

מָאָז הָיָה רַבָּה שֶׁל לְמַבְרָג אוֹרַח קְבוּעַ אֲצֵל בְּעֶרְקֶע בְּכָל
לַיִל שַׁבָּת, וְהָיָה נִשְׁאָר שֵׁם עַד אוֹר הַבֶּקֶר. בְּעֶרְקֶע מָסַר לְרַב
חֵלֶק מֵהַחֲדוּשִׁים שֶׁקִּבֵּל מֵאֱלֹהֵי הַנְּבִיא, וְהָרַב הָיָה מִתְעַנֵּג עַל
כֶּן בַּהֲנָאָה עֲלֵאִית.

הָרַב חֵלֶק כְּבוֹד רַב לַחֲזִיט בִּישְׁבוּ בְּבֵיתוֹ, אֵין מַחוּץ לַבַּיִת,
כְּשֶׁהָיָה פּוֹגֵשׁ אֶת בְּעֶרְקֶע בְּרָחוֹב, אֲפִלּוּ לֹא הִסְתַּכֵּל עָלָיו. כִּי כֶּן
הָיָה רְצוֹנוֹ. הוּא נִשְׁאָר נִחְבָּא אֶל הַכֵּלִים, חֲזִיט פָּשׁוּט, "בַּעַל
מְלָאכָה" רְגִיל, וְשׁוּם יְלֹוד אִשָּׁה פָּרַט לְרַב, לֹא יָדַע דְּבַר וַחֲצִי דְּבַר
עַל גְּדֻלָּתוֹ וְלֵאִיזָה דְּרָגוֹת הַגִּיעַ בַּנִּגְלָה וּבַנִּסְתָּר.

פרק שביעי

במקום בעלי תשובה

עברו שנים אחדות והרב המשיך ללמד אצל בערקע את התורה שהיה לומד מפי אליהו הנביא והיה מתענג עליה ללא גבול.

פעם אחת, בעת שגמרו ללמד, פנה הרב אל בערקע ואמר לו:

"לאחרונה התחילו ספקות מכרסמים בלבי. התענוג שינש לי מהלמוד אתך הוא כה גדול שלעתיים אני חושב: מי יודע? הרי אינני אלא בשר ודם, ולא פעם קרה שקשה להבחין בין טוב לרע. ולפתע מתעורר בי החשש ש... שמי יודע אם התורה שאני לומד אצלך אינו בא חס ושלום ממקור לא טהור... ולמרות שאני מרגיש לפי דרך הלמוד ולפי השמחה שזה מעורר בי, שהחדושים הם לאמתה של תורה וכי הם באים מסטרא דקדושה, אף על פי כן כדי להרגיע את רוחי וכדי שלא יטרידו אותי מחשבות של ספק, הייתי רוצה לקבל איזה אות או מופת שאמנם כך הוא הדבר, ולכן הייתי מבקש ממך שתשוחח על כך עם רבך, עם אליהו הנביא..."

"כבוד הרב צודק בהחלט" - השיב בערקע - "מכרחים באמת לקבל את וסימן שחדושי התורה שאני מזכה בהם את כבודו, נובעים ממקור של קדשה. זה טבעי מאד שמתעוררים אצלו ספקות כאלה, כאשר החדושים האלה מעברים אליו על ידי בריה שפלה ועלובה כמוני". כאשר הרב הגיע בפעם הבאה לביתו של החיט, בשר לו בערקע כי יש לו תשובה על ספקותיו:

"הבאתי את בקשתו בפני אליהו הנביא והוא אמר לי בדברים האלה: אמר למרא דאתרא של למברג, שפדי שתהיה לו הוכחה שחדושי התורה הנשמעים מפי באים ממקור הקדשה - אני מבטיח לו, שכל זמן שהחיט, המוסר לו את חדושי התורה, ימצא בין החיים, לא ימות שום יהודי מתושבי למברג - "

תשובתו זו הפתה בתדהמה את הרב. הכיצד? היתכן שבעיר ואם בישראל כמו למברג, המאכלסת, בלי עין הרע, באלפים ורבבות מישראל, לא יקרה אף מקרה של פטירה, רחמנא לצלן? הרי זה הפלא ופלא!...

אולם הרב שמר מאד את הדבר. בכל פעם שהוא שמע שמכריזים על הלליה, היה הרב שולח אחד מאנשי ביתו כדי לברר מי הוא הנפטר ואפוא היה מתגורר.

ואכן, תמיד היה האיש חוזר ובפיו התשובה: הנפטר אינו מכאן. הוא היה גר בכפר, בעירה שבסביבה, והביאו אותו לקבורה בלמברג. או: מישהו מת בבית ההקדש, איזה עובר-ארח, לא מתושבי העיר.

כך עברה תקופה ארוכה, ואף אחד מתושביה של למברג
אכן לא נפטר לבית עולמו. עתה ידע הרב בברור שחידושי
התורה באים ממקור הקדשה ולא היה גבול לשמחתו.

פעם אחת ביום ששי אחד, שמע הרב את קולו של השמש של
"חברא קדישא" הקורא לצבור להלליתו של אחד מתושבי
למברג...

בפחד וברעדה שלח הרב מיד את אחד מאנשי הבית
לרחוב כדי לברר מיהו הנפטר, וצוה עליו לחזור מיד ולהביא לו
את התשובה.

לא עברה שעה קלה והשליח חזר ובפיו המענה:

הנפטר הוא איזה חיט עני, שהיה גר בצריף העלוב
שליד המקוה - - -

זעקת שבר פרצה מפי הרב בשמעו את דברי השליח.
הוא ברך ברפת "דין האמת" וקרע קריעה, ומיד העבירו את
פקדתו ל; "חברא קדישא" שביאו את ארונו של החיט לבית
הכנסת הגדול, ושם ישא עליו הספד הרב בעצמו.

השמועה עברה חיש מהר בין תושבי העיר. הידיעה
שהרב נתקף ביגון כה גדול עקב מותו של החיט, כאלו עולמו
חרב עליו, עוררה תמהון רב, והתושבים נהרו בהמוניהם לבית
הכנסת, מקום שם הצב ארונו של החיט על יד ארון-הקדש,
והרב נשא עליו דברי הספד נרגשים ביותר. הוא גלה בפני
הצבור את כל פרשת חייו של החיט, מאז ימי נעוריו, את
נפתוליו עם היצר הרע ומאבק הגבורה שלו לחזור בתשובה

האור המפלא

גְּמוּרָה, עַד שֶׁזָּכָה לְהִגִּיעַ לַמִּדְרָגָה הַנִּשְׁגָּבָה, שְׁאַלְיָהּ הַנְּבִיא זָכוּר לְטוֹב נִתְגַּלָּה אֵלָיו בְּכָל לַיְלָה וְלָמַד אֹתוֹ אֶת סֵתְרֵי הַתּוֹרָה. "וְאֵלֹהֵי אֲנִי, רַב הָעִיר, עֲמָדָה לִי זָכוּתִי רַק פַּעַם אַחַת בְּשָׁבוּעַ לְשִׁמְעַם מִפִּי שֶׁל הַנִּפְטָר הַקְּדוֹשׁ, הַמְטִיל כָּאֵן לַפְּנִינִי, מַעֲט מְזַעֵיר מֵאוֹתָם חֲדוּשִׁים נִפְלְאִים שֶׁהוּא שֹׁמֵעַ מִפִּי אֵלֶיהָ הַנְּבִיא!"

דִּבְרֵי הַהֶסְפֵּד שֶׁל הָרַב עָשׂוּ רֶשֶׁם בְּבִיר עַל אֲנָשֵׁי הָעִיר, שֶׁזָּה עֲתָה נֹדֵעַ לָהֶם שֶׁצִּדִּיק וְקְדוֹשׁ כֵּזֶה חֵי הָיָה בְּתוֹכָם - וְהֵם לֹא יָדְעוּ. הַהִלְוִיָּה יִצְחָה מִבֵּית הַכִּנֹּסֶת כְּאִשָּׁר הָרַב וְכָל נִכְבְּדֵי הָעִיר יַחַד עִם אֲלֹפֵי הַתּוֹשָׁבִים צוֹעֲדִים אַחֲרֵי הָאָרוֹן, וְהַצִּדִּיק הַנִּסְתָּר, ר' בְּעֶרְקֶה הַחֵיט, הוֹבֵא לַקְּבוּרָה בְּכַבּוֹד גָּדוֹל.

פְּרֻשַׁת חֲזוֹן הַמִּפְלָאָה וְהַיְחִידָה בְּמִינָהּ שֶׁל הַחֵיט הַחוּזָר בְּתִשׁוּבָה, נִרְשָׁמָה לְזִכְרוֹן בְּפִנְקֵס הַקְּהֵלָה, לְמַעַן יִלְמְדוּ הַדּוֹרוֹת הַבָּאִים מוֹסֵר-הַשִּׁבְל עַד הַיּוֹם מִגִּיעָה כִּזְכָּה שֶׁל תִּשׁוּבָה, כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוֹרָנָם לְבָרְכָה:

"בְּמָקוֹם שֶׁבִּעָלֵי תִשׁוּבָה עוֹמְדִים, אֵין צִדִּיקִים גְּמוּרִים יְכוּלִים לַעֲמֹד!"

הצטרפו עוד היום לזיכוי הרבים

ארגון הרצאות
בארץ ישראל

דיסק און קי
מאגר השו"ת

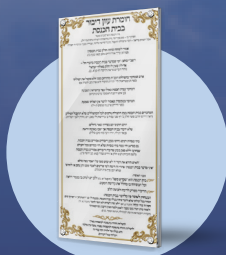
ספר גנזי המלך

קמפיין שופר גדול

ארגון
הרצאות בחו"ל

שלטי איסור דיבור
בבית כנסת

עמדות המתנה

ספר עולם התשובה

לפרטים נוספים: נא ליצור קשר בטל': 03-6777779
בימים א'-ה' בין השעות: 8:30 עד השעה 18:00
או במייל: main@shofar.tv
נציגינו ישמחו לעזור גם ב-WHATSAPP
במספר: 055-932-6868 (להדעות בלבד)

"אל נא רפא נא לה"
(במדבר יב, יג)

צילה בת איריס
רפואה שלימה
בתוך שאר חולי ישראל מהרה
אמן!

"נר השם נשמת אדם"
(משלי כ, כז)

לעילוי נשמת:
ר' יחיא זכריה בן עוואד,
מרת **רומיה בת סאלם,**
יוסף בן זהרה,
חיים בן ברכה,
דוד בן אסתר
תנצב"ה.

סגולת השעות וחצי:

הסגולה לרפואה / ישועה / להצלחה / לזיווג / לזש"ק וכל מילי דמיטב.
גברים - שעתיים לימוד תורה (לא תהילים ולא "שנים מקרא ואחד תרגום")
בתענית דיבור ללא הפסקה.

נשים - חצי שעה ספר "שערי תשובה" של רבנו יונה.
3 חודשים רצוף - כל יום כולל שבתות, חגים וצומות.
הפסקה בדיבור - מתחיל שעתיים מחדש.
יום - מהבוקר ועד השינה.
במידה ופספסתם יום - מתחילים 3 חודשים מחדש.

סגולת השמחה:

ב"ה ישועות רבות זוכים עמך בית ישראל בפרנסה, בריאות ועוד...
בזכות השירים והריקודים בשמחה לכבוד השי"ת!
גם אתם מוזמנים להצטרף למעגל הישועות הענק! ולשיר כל יום
במשך רבע שעה: **"עבדו את ה' בְּשִׂמְחָה בָּאוּ לִפְנֵי בְרִנָּה"** (תהלים ק, ב)
לפירוט הישועות ראו נא במדור **'הכרת הטוב'**
1. שרים בפעם הראשונה:

עבדו עבדו עבדו את ה' בְּשִׂמְחָה, עבדו עבדו עבדו את ה' בְּשִׂמְחָה, בָּאוּ לִפְנֵי בְרִנָּה, בָּאוּ לִפְנֵי בְרִנָּה, בָּאוּ לִפְנֵי בְרִנָּה, בָּאוּ לִפְנֵי בְרִנָּה.
2. משלבים את שם הוי"ה בשיר, כך:

אומרים בקול רם את האו"ת י' **(בניקוד ציריה)** וחוזרים על השיר **"עבדו..."**
אומרים בקול רם את האו"ת ה' **(בניקוד ציריה)** וחוזרים על השיר **"עבדו..."**
אומרים בקול רם את האו"ת ו' **(בניקוד ציריה)** וחוזרים על השיר **"עבדו..."**
אומרים בקול רם את האו"ת ה' **(בניקוד ציריה)** וחוזרים על השיר **"עבדו..."**
3. מברכים אחד את השני.

ניתן לשמוע את השירה הנפלאה
מפיו של כבוד הרב **אמנון יצחק** שליט"א בליווי מוזיקלי.
נ.ב. הסגולה בעקבות הספרים הנפלאים על השמחה:
שמחת עולם וכן **וישמחו בך ישראל** מאת הרב **ישראל שלמה** שליט"א.

סגלה לפרנסה טובה (סגולת הביסים):

וְכָתַב הָרַה"ק רַבִּי מִנְחֵם מִנְדֵּל מְרִימָנוּב זִיע"א,
שְׂכִינֹן שְׁכַל הַשֹּׁפֵעַ שֶׁל כָּל שְׂבוּעַ יוֹרֵד בְּשַׁעַה זֹה, לְכֹן יִכְנֹן הָאֵדָם בְּאִיֶּלְתּוֹ
אֶת סְעוּדָה שְׁלִישִׁית לְהַמְשִׁיךְ שֹׁפֵעַ לְכָל הַשְּׂבוּעַ כָּלוּ. דְּהֵינּוּ,
שְׂבַחְתִּיכֶם הַחֲלָה הָרִאשׁוֹנָה שְׂאוּכָל יִכְנֹן לְהַמְשִׁיךְ שֹׁפֵעַ לְיוֹם רִאשׁוֹן,
וּבַחְתִּיכֶם הַשְּׁנִיָּה לְיוֹם שֵׁנִי, וְכֵן הִלְאָה,
וּבִזְכוּת כֶּךָ מִבְּטָח לֹא שֶׁלֹּא יִחְסֹר לוֹ שֹׁפֵעַ שֶׁל פִּרְנָסָה לְכָל הַשְּׂבוּעַ כָּלוּ.
וְכֵן כָּתַב בְּעַל הַ"בְּנֵי יִשְׁשַׁכָּר" זִיע"א,
שֶׁמִּסְגָּלֶת סְעוּדָה זֹה לְפִרְנָסָה טוֹבָה, מִפְּנֵי שֶׁסְעוּדָה זֹה הִיא כִּנְגֵד
יַעֲקֹב אֲבִינוּ עָלָיו הַשְּׁלוֹם אֲשֶׁר בִּקֵּשׁ מִהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא: "וְנָתַן לִי לֶחֶם לֶאֱכֹל
וּבָגֵד לְלַבֵּשׁ" וכו'.
וְכֵן כָּתַב רַבִּי פִנְחָס מְקוֹרִיץ זִיע"א,
שֶׁשַׁעַה זֹה הִיא עֵת רְצוֹן לְפַעֵל בָּהּ פִּרְנָסָה טוֹבָה לְכָל הַשְּׂבוּעַ כָּלוּ.
(ע"פ הספר ישמחו במלכותך - הדרך לזכות לאורה הגדול של שבת המלכה).